

Інформаційний огляд джерел Інтернету
СЕРІЯ «ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ»

Валерій Журавков

ПРО ПАВЛА ШТЕПУ ТА ЙОГО КНИГУ
«Українець і москвин: дві протилежності»
(електронна версія)

Київ 2015

УДК 94(477)

Журавков В.В. ПРО ПАВЛА ШТЕПУ ТА ЙОГО КНИГУ «Українець і москвин: дві протилежності». Електронна версія. - Серія «ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ». – Київ, 2015. – 96 с.

Книга містить фіксовані спостереження і думки автора в результаті аналітичного прочитання науково-популярної праці видатного українського історика Павла Штепи «Українець і москвин: дві протилежності». Наводяться біографічні дані Павла Штепи. Основну частину книги становлять вибрані цитати з усіх розділів першоджерела.

Ідея написання книги пов'язана з ескалацією війни Росії проти України.

Адресована науковцям, політикам, студентам, широкому загальному читачів.

Передмова

Шановні читачі!

У 2014 році вийшло з друку четверте видання книги Павла Штепи «Українець і москвин: дві протилежності» (Дрогобич, Науково-ідеологічний центр ім. Дмитра Донцова. Серія «Постаті та ідеї». Заснована 2008 року.. Видавнича фірма «Відродження». – 688 с.).

Для тих, хто хотів би у першому наближенні досягнути цю Велику Постать і мотиви написання цієї праці, мабуть було б корисним прочитати слова Павла Штепи на звороті обкладинки книги:

«Наші історики не дали нам справжньої історії, і заплатили ми за її незнання (і незнання народу) пекельно жахливу ціну. За незнання власної історії (і незнання народу, а також і за незнання московської історії і московського народу. Заплатили і ще заплатимо, якщо не викорінимо з наших душ фелагство¹; якщо не підемо хрестоносним походом проти всіх чужих теорій нашої меншвартості; якщо не повикидаємо з нашої науки (особливо з історії та археології) чужої термінології; якщо не створимо свої власні, українські, теорії і термінологію; якщо не розкриємо політичного змісту і політичної мети чужих теорій про нашу націю; якщо самі не напишемо справжньої історії (не каталог) нашої нації; якщо самі не напишемо справжньої історії московської нації. І мусимо зробити це якнайскорше, бо година великого поррахунку нашого з москвинами надходить, а багато наших інтелігентів мають ще почуття своєї національної меншвартості, що його набралися в чужих школах і з чужих теорій. Особливо в трагічному становищі наша інтелігенція, що народилася і виросла в тюрмі на ім'я ССРСР, бо ж москвини вцеплювали їй від колиски і кінськими дозами те почуття української меншвартості, нижчості, безсилля».

На календарі – січень 2015-го. Весь світ бачить, що «година великого поррахунку» настала. Знову платить Україна пекельно жахливу ціну.

Про Постать Павла Штепи та деякі подробиці його біографії дізнаємось із післямови до цієї книги Степана Андрійовича Горлача (нар. 1921, український канадський прозаїк). Післямова має заголовок «Син України Павло Штепа (с. 676-686).

¹ Фелагство від фелаг (англ. felag) – маловживаний термін в українській мові. Відсутній у словниках. Вірогідно скандинавського походження, означає чисто комерційні аполітичні приятельські стосунки між людьми. Можливо це власний неологізм П.Штепи, який він застосовує для визначення почуття національної меншвартості українців. В.Ж.

Степан Горlach писав: Всі сили, твердив Штепа, треба скеровувати на рідний край, де іде боротьба не тільки в лісах України, а й у бюрах Києва...Немов у дзеркалі, він бачив те, що було недоступне для багатьох провідників націоналістичних наших організацій.

Біографічна довідка про Павла Штепу у Вікіпедії дуже скупа. Наводимо її тут повністю.

Штепа Павло (*12 вересня(29 серпня) 1897 — †2 березня 1983) — український історик, інженер-будівельник, письменник, громадський діяч, професійний підпільник, вчений-емігрант, родом з Кубані.

Павло Штепа народився 12 вересня (29 серпня) 1897 року на Кубані (північний Кавказ), в станиці Новодмитрівській у родині священика. Середню школу закінчив у Майкопі. 1919 р. отримав атестат зрілості помічника інженера з виробництва сільськогосподарської машинерії.^[1]

Брав участь у визвольній війні 1917-20, згодом на еміграції в Чехо-Словаччині; закінчив Українську Господарську Академію в Подебрадах (1927; за С. Горлачем, 1926). Павло Штепа вийшов із школи політичного та культурологічного мислення Дмитра Донцова (1883–1973). Пройшовши бойову школу у підпільних революційно-націоналістичних Українській військовій організації (УВО) та Організації Українських Націоналістів (ОУН) у міжвоєнну добу, Штепа створив свою оригінальну етнологічну і культурологічну концепцію в післявоєнний час. За визначенням Енциклопедії українознавства, його праці «ґрунтовані на расовому підході і вигадуванні фактів».^[2]

У статті про Павла Штепу в Енциклопедії українознавства (*Львів, 2000, Т. 10. — С. 3896*) теза про «расовий підхід» відсутня (на жаль, автор не вказав конкретні том і сторінку, де, можливо, є така заувага).

Переїхавши 1927 року до Канади, він співпрацював з газетою «Новий шлях».

Як визначного науковця Павла Штепу було обрано до Наукового Товариства ім. Т. Г. Шевченка та Української Вільної Академії Наук. Помер 2 березня 1983 року.

Праці

- «Українець і москвин» (1959) (перевидано 2008 ISBN 978-966-538-181-5, 2010 ISBN 978-966-538-227-0),
 - «Московство» (1968) (перевидано 1997 ISBN 966-538-014-1, 2003 ISBN 966-538-141-5, 2005 ISBN 966-538-168-7)
 - «Мафія» (1971) (перевидано 2002 ISBN 966-95118-5-2)
 - «Словник чужослів, знадібки» (1976)
 - «Словник чужомовних слів і термінів» (1977) (видавець І. Гладум, Монреаль)
 - «Річевий словник, знадібки» (1979)
- а також низка статей у «Визвольному Шляху».

Примітки

1. Горлач С. І так... Я жив : спогади, есе / Степан Горлач. — К.: Ярославів Вал, 2011. — С.92-93
2. Енциклопедія українознавства. У 10-х томах. / Головний редактор Володимир Кубійович. — Париж, Нью-Йорк: «Молоде життя»-«НТШ»; 1954—1989, 1993—2000.

Джерела інформації

- Горлач С. І так... Я жив : спогади, есе / Степан Горлач. — К.: Ярославів Вал, 2011. — 316 с. — ISBN 978-966-2151-77-0.
- Енциклопедія українознавства. У 10-х томах. / Головний редактор Володимир Кубійович. — Париж, Нью-Йорк: «Молоде життя»-«НТШ»; 1954—1989, 1993—2000.
- Штепа Павло // Енциклопедія українознавства: Словникова частина [Текст] / ред. В. Кубійович; Наукове товариство ім. Т. Шевченка у Львові. — Л.: НТШ у Львові, 2000. — Т. 10: Перевидання в Україні. — С. 3896.
- Українська діаспора: літературні постаті, твори, біобібліографічні відомості / Упорядк. В. А. Просалової. — Донецьк: Східний видавничий дім, 2012. — 516 с.

Посилання

«**Українець і москвин**»[ред. • ред. код]

Видання 2-ге 2008 (Видавнича фірма «Відродження», Дрогобич) ISBN 978-966-538-181-5

Видання 3-є 2010 (Видавнича фірма «Відродження», Дрогобич) ISBN 978-966-538-227-0

«**Московство**»[ред. • ред. код]

Перевидання 2-ге 1997 (Видавнича фірма «Відродження», Дрогобич) ISBN 966-538-014-1

Перевидання 4-те 2003 (Видавнича фірма «Відродження», Дрогобич) ISBN 966-538-141-5

Перевидання 7-е 2008 (Видавнича фірма «Відродження», Дрогобич) ISBN 978-966-538-195-2

Перевидання 8-е, виправлене 2010 (Видавнича фірма "Відродження", Дрогобич) ISBN 966-538-216-4

Перевидання 9-е 2012 (Видавнича фірма "Відродження", Дрогобич) ISBN 978-966-538-243-0

«**Мафія і Україна**»[ред. • ред. код]

«**Словник чужомовних слів і термінів**»[ред. • ред. код]

Сканована версія з 1977 видання (Увага! — з помилками)

Див. також

Білінський В. Країна Моксель — Московія. — К.: КИТ, 2008. — Книга 1. — 414 с. — ISBN 978-966-8550-63-8.

Білінський В. Країна Моксель, або Московія. — К.: Вид-во ім. Олени Теліги, 2009. — Книга 2. — 319 с. — ISBN 978-966-355-016-9.

Белинский В. Страна Моксель или открытие Великороссии. — К.: «Видавництво імені Олени Теліги», 2009. — Книга 3. — 336 с. — ISBN 978-966-355-033-6 (книга 3).

Грушевський М. Хто такі українці і чого вони хочуть // Великий українець. — К.: Веселка, 1992. — С.61-75.

Дяківський С., Семенюк С., Штепа П. Москалі — не «руські» і не слов'яни [Текст] : триптих / Степан Дяківський, Святослав Семенюк, Павло Штепа. — Львів: Благодійний фонд «Україна-Русь», 2009. — 28 с.

Дяківський С. І., Попель А. М. Багатовікове нищення України. З джерел національної пам'яті : Науково-популярне видання. — Львів: Вид-во «Растр-7», 2012. — 87 с. — ISBN 978-966-2004-68-7.

Залізняк Л. Л. Походження українців : між наукою та ідеологією : Популярне видання / Редактор Юлія Олійник. — К.: Темпора, 2008. — 103 с.: іл. — (серія «Likbez-Абетка»). — ISBN 979-966-8201-36-3.

Залізняк Л. Л. Первісна історія України: Навч. посібник / Ін-т українознавства Київ. ун-ту ім. Тараса Шевченка. — К.: Вища шк., 1999. — 263 с.: іл. — ISBN 5-11-004740-5.

Книга тисячі і однієї брехні [1]

Однороженко О. Українська (руська) еліта доби Середньовіччя і раннього Модерну: структура та влада. — К.: Темпора, 2011. — 422 с.: іл.

Паїк В. Корінь безсмертної України і українського народу / Упорядкував В. Паїк; Редактор Ігор Ходек. — Львів: Червона калина, 1995. — 237 с. — (Наукові скрипти. Ч. 2). — ISBN 5-7707-0708-9.

Палій О. Ключ до історії України: Друга сторона української Прабатьківщини. — К.: Дніпро, 2005. — 134 с.- ISBN 966-578-131-6.

Це незавершена стаття Вікіпедії

Посилання на П.Штепу містяться у моїй першій електронній книзі інтернет-огляду у серії « ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ». Див. В.В.Журавков. Від давніх часів до Революції гідності. - Київ, 2015 р. – 658 с.

С. 27

Аж до XVIII ст. не було в Московщині приватних власників на землю. Вся земля (разом з людьми на ній) належала цареві, він „жалував" (давав право користуватися) її своїм боярам, дворянам за їхню службу. Це й віддзеркалилося в московській мові. Всяка стала платня (від держави, громади чи особи) називається „*жалование*", себто ласка. Це також відбилось в мові. Москвини – аристократи і мужики – називали себе „царскими людьми" до XVIII ст., а потім – „рускими". Всі європейці свою народність висловлюють в іменниковій формі (ХТО): українець, поляк, чех, серб, хорват, словак тощо. Москвини ж уживають прикметникову форму „русский", тобто ЧИЙ. Москвин психічно не міг сприйняти іменникової форми „русин" (Штепа Павло: "Московство його походження, зміст, форми й історична тяглість").

С. 98

Чи дуже змінилися дикі суздальці в наступні 700-800 років? Чесніші й розумніші з-поміж них давали таку характеристику москвинам: "Народ дикунів та виродків" (О.Герцен). "Не народ, а пекельна потвора" (В.Розанов). "Народ, який блукає по Європі й шукає, що можна зруйнувати, знищити лише заради розваги" (Ф.Достоевський). "Народ волоцюг і злодіїв" (С.Рождественський). "Сатанинський народ" (З.Гіппіус). "Не народ, а худоба, хам, дика орда душогубів, злодіїв" (М.Булгаков). "Найбездарніший народ, без натяку на творчість" (Г.Успенський). "Це не народ, а історичне прокляття людства" (В.Шмельов). До цих думок можна було б додати подібні ж висловлювання О.Пушкіна, І.Тургенева, П.Чаадаєва, С.Волконського, О.Хомякова, а також багато інших (див. П.Штепа, "Московство", розділ "Москвини про московство").

Є посилання і у другій книзі – «Гібридна війна Росії проти України у Донецькій та Луганській областях. – Київ, 2015. – 268 с. Про Павла Штепу згадано у Додатку 4. Нові джерела до першої книги, підрозділ 4.1. Українець і москвин: дві протилежності. UKRAINIANS versus MOSCOVITES (Two Antipodes). Павло Штепа. 3 –є видання, 2010 р. Жанр книги - публіцистика. Там же наведено зміст цієї книги.

Як бачимо з наведених вище посилань на П.Штепу у першій і другій книгах мого інтернет-огляду за темою ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ (2014 р.)

тоді мені ще майже не відомі були праці Павла Штепи. Треба тут зазначити, що моє захоплення цією тематикою зовсім недавнє. Прошу читачів прийняти до уваги і те, що робота моя – чисто аматорська і не може ніяк бути порівняна з професійними історичними дослідженнями. Сенс моєї роботи – поширення в електронній формі якомога більше різнобічної інформації за обраною темою серії «Державність України: Історія і сьогодення»..

Найважливіші характеристики та оцінки значення книги Павла Штепи «Українець і Москвин дві протилежності» сконцентровані у наведених нижче анотації та передмови від видавців другого видання - Науково-ідеологічного центру ім. Дмитра Донцова.

Чому я наважився на створення досить великої електронної вибірки цитат із книги Павла Штепи «Українець і Москвин»? Адже можуть сказати, що різати по живому текст такої книги, та ще й у великих обсягах і без коментарів, аналізу кожної цитати – це непрофесійно, а ще більше закинути можуть майже святотатство! Плагіат!

Ні, шановні читачі та шановні мої можливі критики!

Беру собі у адвокати Пола Саффо ([англ.](#) Paul Saffo) — американський прогностист науки.1994). Він говорив про кіберпростір і цитування:

Майбутнє належить ... тим, хто контролює фільтрацію, пошук та розумні інструменти, котрі допомагають знайти шлях на теренах кіберпростору.

The future belongs to ... those who control the filtering, searching and sense-making tools we will rely on to navigate through the banal expanses of cyberspace.

(*Вікіцитати*).

Від себе скажу наступне.

По перше, до усіх цитат наведені сторінки першоджерела. Збережені авторські прийоми виразності тексту Павла Штепи (підкреслення, виділення прописними літерами).

По-друге, відсутність можливостей займатись професійно дослідженнями проблем державності України спонукає мене до посильної праці поширення найбільш релевантної (відповідної, значущої) інформації доступними методами. Та й цитати вибираються саме такі, які самі за себе багато промовляють, хоча й відірвані від тексту оригінала.

По третє, (роблю тут особливе спеціальне застереження до читачів) ця підбірка цитат в жодному разі не може замінити необхідність вдумливого, повного прочитання усієї книги Павла Штепи «Українець і Москвин». Подані нижче цитати повинні потужно підсилювати бажання читача ознайомитись з повним текстом книги Павла Штепи, будити думку, вдосконалювати власний світогляд і політичні переконання, моральні основи.

Можна навести ще декілька вагомих аргументів. Далеко не кожний громадянин України має можливість користуватись Інтернетом. Ті, що мають – можуть випадково не натрапити на такі золоті перлини, як наприклад книги Павла Штепи та інших ідеологів державності України. Не кожен українець може з свого бюджету придбати такі книги і далеко не в кожній бібліотеці вони присутні.

На жаль, далеко не в кожній бібліотеці є компютерний читальний зал. Далеко не в кожній українській хаті є компютер. Але, як було сказано: «маємо те, що маємо». Будемо не тільки сподіватись на краще майбутнє, а й активно те «краще» будувати.

Деякі суб'єктивні мої враження від прочитання книги.

1. Ця книга - науково обґрунтоване, задокументоване глибоке, всебічне, системне дослідження державності України, викладене у науково-популярному стилі.
2. Мова книги має певні особливості, що відрізняють її від тієї української мови, якою вчили нас у школі і вчать зараз. Той діалект нами інколи нелегко сприймається, але кожний діалект має рівне право з іншими та офіційними, державними мовами. Чим більше діалектів – тим багатше мова. Усі вони мають право на повагу як культурне надбання, загальнолюдські цінності. Особливо в умовах сучасної тотальної русифікації.
3. Оригінальна транслітерація російської мови Павлом Штепою – незнайоме пересічним читачам явище. Не думаю, що то іронія над російською мовою. Нехай мовознавці про це нам скажуть професійно. Варто тут згадати одного підлого клоуна-транслітератора-знущальника з української мови з його перлами «папереднікі», «пакращанні» «папізжее» і т.п. Та й інші були – «Кролікі», «Сердючка» і т.п.
4. Погоджуючись з визначеннями Олега Багана у передмові до другого видання, зазначимо, що так само, як і праці Дмитра Донцова, ця книга характерна великою категоричністю й емоційною експансивністю, вольовитістю і духом героїзму.
5. Книга фундаментально доповнює величезний внесок Дмитра Донцова в українську національну ідеологію, який перший навчив нас мислити у категоріях цивілізаційних протистоянь і масштабах геополітичних закономірностей.

Як бачимо з біографічної довідки Вікіпедії (наведено вище), у 1954 році «Енциклопедія українознавства» стверджувала, що праці Павла Штепи «ґрунтовані на расовому підході і вигадуванні фактів». У 2000 році ця Енциклопедія його реабілітувала. Від себе можу додати, що детальне ознайомлення з книгою «Українець і Москвин» повністю спростовує звинувачення Енциклопедії.

Важко, та й непотрібно давати детальний коментар до кожного розділу, до кожної вибраної цитати з цієї книги.

Патріоти України ще раз з вдячністю згадають Кредо, «Вірую», Заповіт Миколи Міхновського:

— Одна, єдина, неподільна від Карпат по Кавказ, самостійна, вільна, демократична Україна — республіка — це національний всеукраїнський ідеал. Нехай кожна українська дитина пам'ятає, що вона народилася на світ на те, щоб здійснити цей ідеал.

— Усі люди — твої брати, але москалі, ляхи, румуни та жиди — це вороги нашого народу, поки вони панують над нами і визискують нас.

— Україна для українців. Отже, вигонь звідусіль чужинців–гнобителів.

— Усюди і завжди вживай української мови. Хай ні дружина твоя, ні діти твої не поганяють твоєї господи мовою чужинців–гнобителів.

— Шануй діячів рідного Краю, ненавидь його ворогів, зневажай перевертнів–відступників, і добре буде цілому твоєму народові і тобі.

— Не вбивай Україну своєю байдужістю до всенародніх справ.

— Не зробиш ренегатом–відступником.

— Не обкрадай власного народу, працюючи на ворогів України.

— Допомагай своєму землякові поперед усіх. Держись вкупі.

— Не бери собі дружини з чужинців, бо твої діти будуть тобі ворогами, не приятелюй з ворогами нашого народу, бо тим додаєш їм сили і відваги, не накладай вкупі з гнобителями нашими, бо зрадником будеш. (П.Штепа, с.489).

Щодо другої тези М.Міхновського повинен зауважити. Спримаю це не як заклик до національної ворожнечі, ксенофобії. Адже М. Міхновським сказано, що москалі, ляхи, румуни та жиди — це вороги нашого народу, поки вони панують над нами і визискують нас. Можна було б у ті часи додати й німців. Але якщо вони не панують над нами і не визискують нас, то за М.Міхновським — вони теж брати.

Багато уваги приділив Павло Штепа Михайлу Драгоманову. Думаю, що 99 відсотків полтавців, навіть у Гадячі, звідки родом Драгоманов, де ним пишаються,

називають його іменами вулиці, школи і т.д. не знають Хто був Драгоманов. І Не тільки на Полтавщині!

Книга Павла Штепи документовано розкриває нам очі» (див. розділ XXX, стор. 489 – 495): «Сорок років нечуваного в історії людства, правдивого пекла на землі завдячує Україна ренегатові М.Драгоманову» (с. 490). Далі (там само): «М.Драгоманов був чимсь далеко гіршим, як звичайний ренегат, зрадник. Він був провкатором, платним агентом московської тайної поліції (6000 царських рублів щорічно)».

Довідково:

Газета «Корреспондент»: Цінність купюр. За 100 років жодна з валют в Україні не перевершила царські рублі за довірою населення

Корреспондент.biz, 12 лютого 2014, 15:34

<http://ua.korrespondent.net/business/financial/3304610>

Точно порівняти вартість царських рублів з нинішніми грошима дуже складно: співвідношення цін на різні товари 100 років тому сильно відрізнялося від нинішнього. Тому міфи про копійчані ціни 1913 року достовірні лише частково. 1 кг борошна коштував приблизно 15 коп., кіло яловичини – близько 35 коп., розливне пиво – до 10 коп. за 1 л.

А от яйця коштували дорого: десяток був 30 коп. Розкішню були і поїздки на потязі: найдешевший, сидячий, квиток третього класу з Петербурга в Москву коштував 6,4 руб.

Найпоширеніша омана про ціни тих років – «корова за 3 руб ». Насправді хороша дійна корова коштувала близько 50 руб. і вище, а тягловий кінь міг потягнути і на сотню. Депутат держдуми тоді отримував платню 350 руб. на місяць, ну а для сільської бідноти такі суми були астрономічними.

Отже, М.Драгоманов отримував 500 царських рублів на місяць (10 корів, по одній на три дні. Як стільки можна зїсти?

Книга Павла Штепи містить і незаперечні докази провини М.Грушевського та інших «українофілів» за незчисленні біди України та сьогодення її державності.

Павло Штепа закінчив написання книги «Українець і Москвин» на Великдень 1956 року. Пройшло більше ніж півстоліття. Багато чого змінилось. Колиска українського духу – село вже не те, що було за життя Павла Штепи. А у міста українські багато зайд «понаїхало», яким українська ідея ворожа, несприйнятна.

Павло Штепа не міг точно передбачити і усі подальші експерименти кремлівської влади щодо перетворення України в колонію, роззброєння, нищення культури, мови, прищеплення комплексу «меншовартості», обкрадання, висмокування «старшим братом» усіх людських і матеріальних ресурсів «молодшого», розпад комуністичної імперії і нові її потуги світового панування, жорстоку справжню війну, розв'язану найпідлішими методами проти України, яка стала на шлях побудови незалежної держави. Не міг він дати і конкретних вказівок, як долати сьогодні навалу Орди. І не треба їх там шукати.

В анотації видавців до книги сказано, що залежно від ставлення до української ідеї книга викличе гарячий схвальний відгук в одних читачів і обурення в інших.

Хочу зауважити про «перших»: «гарячих схвальних відгуків» дуже замало. Кожний мислячий українець, прочитавши цю книгу, мусить очиститись, піднестись духом, відкинути будь-які сумніви, твердо увірувати в справедливість боротьби України проти путінської агресії, окупації, пропаганди, грабунків, садизму. Увірувати так, як вірили у цю святу справедливість мільйони тих патріотів, що полягли за українську ідею у боротьбі з Ордою у численних протистояннях на протязі XII – XX століть, а у XXI-шому - на Майдані, на просторах Донеччини. А віра ця повинна дати незламну волю і насагу на конкретний внесок кожного у неминучу перемогу.

Щодо «других». Інший Павло – Павло Григорович Тичина писав: «Та нехай собі як знають. Божеволіють, конають, — Нам своє робить». Третього – не дано!

Це тільки деякі мої особисті враження про книгу. Таких «відкриттів» читач може зробити безліч, на кожній її сторінці. Нехай він самотійно, наполегливо її опрацьовує і зміцнює свою віру, втілюючи її у конкретні справи на благо Самостійної Незалежної України.

З повагою до читачів,

Валерій Журавков.

Січень, 2015

Вибірка цитат по окремим розділам книги Павла Штепи «Українець і Москвин»

Джерело: Павла Штепи *Українець і Москвин* дві протилежності. - Дрогобич. Вид. Фірма «Відродження» 2014, 687 с.

<http://www.vidrodzhenia.org.ua/moskvyn.htm>

АНОТАЦІЯ

У цій книзі Павла Штепи - автора широко відомих в українському світі праць «Московство» та «Мафія і Україна» - подано широкоформатний зіставний аналіз характерологічних рис українців і росіян, показані взаємини між цими народами в політичному, економічному, культурному, релігійно- конфесійному та ін. аспектах.

Видання вирізняється величезним масивом залученої інформації, однозначністю інтерпретацій історичних та ін. фактів, безкомпромісністю авторської позиції. Тому - залежно від ставлення до української ідеї - воно викличе гарячий схвальний відгук в одних читачів і обурення в інших.

Нове видання книги «Українець і москвин» є відповіддю на військову окупацію України Росією, нескінченний потік антиукраїнських публікацій у Росії й Україні та на такі ж висловлювання багатьох російських політиків і московських п'ятиколонників на українській землі.

Адресоване науковцям, політикам, студентам, широкому загальному читачів.

ВІД ВИДАВЦІВ ДРУГОГО ВИДАННЯ

XX століття увиразнило й актуалізувало для цілого світу велику проблему України: відродження з попелу прадавнього етносу і розвій його цивілізаційної основи, зміну геополітичних тенденцій у просторі всієї Евразії під впливом українського чинника та породження нових духовнотворчих інтенцій у Середньо-Східній Європі. Хоча для самої української нації це століття було особливо трагічним, навіть катастрофічним для її буття, все ж воно виявило дивовижну завзятість та енергетику опору і змагань народу, що його так наполегливо викреслюють з анналів Історії різні імперські потуги і космополітичні доктрини.

Уся творчість кубанського українця Павла Штепи (1897–1983) була спрямована на те, щоб утвердити українську ідею у якнайширших вимірах. Він вийшов із школи політичного та культурологічного мислення Дмитра Донцова (1883–1973), який привніс велику категоричність й емоційну експансивність в українську національну ідеологію, вольовитість і дух героїзму, перший навчив нас мислити у параметрах цивілізаційних

протистоянь і масштабах геополітичних закономірностей («Підстави нашої політики», 1921), дав тлумачення ірраціональних законів історичного та національного буття («Націоналізм», 1926) і виховав своєю публіцистикою ціле покоління націоналістів-вісниківців («Літературно-науковий вісник» і «Вісник», 1922–39). Саме від Д. Донцова Павло Штепа навчився аналізувати загрозливо-велетенський і химерний, неорганічний і руйнівний російський світ, завершено-концептуальну картину якого він дав у блискучій праці «Московство» (ВФ «Відродження» здійснила 7 (!) видань цієї книжки). Пройшовши бойову школу у підпільних революційно-націоналістичних УВО та ОУН у міжвоєнну добу, П. Штепа як науковець і мислитель зумів створити свою оригінальну етнологічну і культурологічну концепцію в післявоєнний час. Його студії приваблюють докладністю і логічністю викладу, багатим фактологічним матеріалом, широкими узагальненнями і висновками. Ця вісниківська традиція політичного мислення вивела його на ідейні та моральні вершини, з яких проблеми і значення України бачаться у вимірах вічності і цивілізаційної значущості, а сама українська сутність виявляється незнищеною. Про це переконливо свідчить і пропонована увазі читачів велика студія автора «Українець і москвин».

*Олег БАГАН,
керівник Науково-ідеологічного центру
ім. Дмитра Донцова*

I ВСТУП

«...проблема відношення світу до ідеї Української Самостійної Соборної Держави зводиться до проблеми НАШОЇ СИЛИ. На це питання донині не дали ми ясної, **переконливої для чужинців** відповіді. Скрайній час її дати» .(С.14)

II СИЛА НАЦІЇ

«Національний егоїзм, імперіялізм — це прокляття людства! — лементують пацифісти. Чи ж не вони спричиняють війни, поневолення народів, руїни? Ось татари, засновуючи свою імперію, вигубили кілька мільйонів українців, руйнували висококультурну, багату Київську Русь, затримали на кілька століть поступ України. Московський імперіялізм обернув багату, культурну і вільну Україну в ожебрачену, зруйновану економічно і культурно кріпацьку каторгу і пекло.

Так! Це правда. Але англійський імперіялізм дикі терени Америки, Австралії, Африки, терени, що годували лише нечисленні примітивні племена тубільців, перетворив на багаті, культурні і вільні держави, які годують тепер нові мільйони людей. Московський імперіялізм з багатой землі, населеної мільйонами заможних людей, зробив голу землю і ожебрачив ті мільйони, а англійський імперіялізм з голої землі створив нові джерела заробітку для нових мільйонів людей. Обидва — імперіялізми. Але наслідки цілком протилежні. Як бачимо, справа не в імперіялізмі, а в чомусь іншому.

Брутальна сила розбудовує імперії, — кричать демократи. А чому ж 350–мільйонова — та й ще перелюднена — Індія не заселила сусідню їй Австралію з островами, але зробила це вдсятеро менша, та ще й з другого кінця світу, Англія? Чому 500–мільйоновий, перелюднений Китай не опанував сусіднього йому Сибіру, але зробила це вдсятеро менша, не перелюднена, далека, та й ще дика, Московщина? Чому бідний, малий, дикунський московський нарід поневолив багатий, висококультурний і більший нарід український, а не навпаки? Виглядає, що чисельна, культурна й економічна перевага не є тою силою, що розбудовує імперії. Пошукаймо її деінде». (С.16)

«Весь світ і багато українців мають стару і нинішню московську імперію за велику силу. Бо ж, якщо москвини створили і донині ще мають величезну імперію, то, значить, вони мають творчий дух. Ні, не значить. Треба дослідити: ХТО ту імперію будував, ЯК вона будувалася, ВІК тої імперії.

Щодо віку — Московська імперія існує офіційно два і пів століття, але фактично менше. Два і пів століття в житті нації — це те саме, що два і пів року в житті людини. Московська імперія є ще дуже молода, с. т. є ще в стадії формування, є ще не у стабілізована. Вже цей один факт говорить проти її сили. Друге — як побачимо з дальших розділів — московську імперію будували **немосквини**, хіба за винятком доби по 1917 році, а що вони «набудували» за цей період ми бачимо на власні очі. Третє — глибша аналіза зросту Суздальського князівства на Московську імперію вказує, що творенню Московської імперії надзвичайно сприяли обставини. До них належать:

1. Величезне «історичне щастя» москвинів. Проаналізуйте, напр., похід Карла XII на Україну або поясніть, чому історична доля не післала німцям когось розумнішого за А. Гітлера.
2. Нерозуміння Європою **причин** московського світового месіянізму і недооцінення нею його розгонової сили.
3. Державна бездарність, нерозум Польщі, Туреччини й України.
4. Боротьба між собою ворогів Московщини. Москвини завжди були тим третім, який користує з бійки двох.
5. Знайшлося багато чужинців, в тому числі й українців, які помагали москвинам будувати їхню імперію.
6. Надзвичайно розвинений у москвинів національний інстинкт, що дуже добре замінював їм творчий дух.

Імперія, збудована на сприятливих обставинах, а не творчим духом нації, тримається лише доти, доки ті сприятливі обставини існують. Впадуть вони — впаде Московська імперія. На наших очах деякі з тих обставин вже падають. Москвини докладають всіх зусиль, щоб цей факт закрити перед світом. Обов'язком української науки — відкрити цей факт світові і тим зруйнувати міт про силу москвинів. Впаде той міт — впаде не лише страх перед Московщиною, але впаде й ілюзія світу, мовляв, москвини можуть виконати таку потрібну світові роль в системі рівноваги світових потуг. Втративши надію на Московщину, західний світ примушений буде шукати іншої сили, щоб втримати ту рівновагу.

ЧИ УКРАЇНА ЗМОЖЕ БУТИ ТОЮ СИЛОЮ?

«Дайте мені добрий підручник історії якогось народу, і я вам майже безпомилково скажу, що той нарід зробить у сучасній політичній ситуації», — каже еспанський історик А. Кастаньон. І справді, поступовання народу, його становище до власних справ та до інших народів визначається не лише хвилевими, матеріальними інтересами, не лише

програмою партії, що стоїть при владі, а головне ВДАЧЕЮ та історичною ТРАДИЦІЄЮ нації» (М. Волинський).

Отже, погляньмо глибше на життя московської й української націй, прослідім національний дух, національну культуру, національні історичні традиції обидвох, щоб мати підставу заглянути в майбутнє цих націй». (С.22-23)

ІІІ ПОХОДЖЕННЯ І ВДАЧА МОСКВИНА

« можна науково вважати теперішніх москвинів монголами на всі 100%. (Хіба за винятком малої частинки інтелігенції, що має якусь домішку європейської крові)». (С. 25)

Як знаємо, колискою європейських народів було сточище (басейн) Середземного і Чорного морів та Індія. Колискою азійських народів — Південно-Східна Азія (теперішній Китай). Отже, і мови європейські мають спільне походження; вони розвинулися з прамови, що її науковці називають індоєвропейською. До родини індоєвропейських мов належить і українська.

В мові угрофінів нема ані слідів індоєвропейської мови; значить прапредки теперішніх москвинів — угрофіни примандрували на простори теперішньої Московщини з Азії. Татари також прийшли з Азії. А татарської крові у жилах сучасних москвинів є понад 50%. На азійське походження москвинів вказує також і археологія (див. праці В. Мавродіна). Вказує і антропологія та лінгвістика (ономастика), навіть генетика (євгеніка). Напр., фіни і москвини є брахіцефали (українці — доліхоцефали), зріст їх 165,7 см (українців 168,5 см), довжина рук 46,06 см (українців 45,63 см), довжина ніг 50,6 см (українців 53,6 см), обсяг грудей у відсотках до височини — 52,34 (українців 55,04), волосся — 52% рудих (українці — 85% темних), очі малі, скісні, ніс кирпатий, вилиці випинаються. Короткі ноги і довгі руки є антропологічною ознакою примітивності (первісна, передісторична людина і теперішні мавпи мають довгі руки і короткі ноги (М. Савицький). (С. 26)

Отже, бачимо, що безстороння наука: антропологія, лінгвістика, біологія цілком ясно і понад всякий сумнів довела, що москвини належать до азійської раси, а українці — до індоєвропейської. Іншими словами, **москвини не мають нічогоісінько спільного з українцями (і взагалі, слов'янами) фізично**, а як побачимо з дальших розділів, не мають нічого спільного також і духово. Ці два народи є цілком різні, расово, кровно і духово. **МОСКВИНИ — АЗИЯТИ, УКРАЇНЦІ — ЄВРОПЕЙЦІ**. Вони не лише різні, але й діаметрально протилежні у ВСІХ аспектах (про це далі). Цю різницю бачили українські науковці ще в ХІ ст. Наш літописець пише: «Радимичі і в'ятичі (предки москвинів. — П.

III.) жили в лісах, як дикі звірі, їли всяку нечисть, вели сороміцькі розмови у присутності своїх батьків, сестер, а шлюбу не брали. Поляни, деревляни (предки українців. — П. III.) мають звичаї лагідні, і вони чемні супроти своїх батьків, сестер і беруть шлюб». Вихована в московських школах наша інтелігенція ХХ ст. тої різниці не бачила (нарід бачив добре) і тому запровадила Україну до теперішньої жахливої катастрофи. Між іншим, дехто помилково бачить аналогію між москвинами і болгарами. А цієї аналогії нема. Правда, болгар є монголи так, як і москвини, але болгар — це мішанина монголів з тубильними русами (праукраїнцями); мішанина кровна і культурна. Москвини ж — це мішанина монголів (угрофінів) з монголами (татарами); мішанина також кровна і культурна. Єдино, що мають москвини від слов'ян — це зіпсута ними (москвинами) слов'янська мова. Єдина аналогія — це що обидва народи прибули до Європи з Азії. (С. 27).

Ментальність злодія тягнеться безперервною ниткою через всю історію і через всю культуру москвинів. (С. 35).

Сила — це ЄДИНИЙ аргумент, що його розуміє і шанує Москвин. Право, справедливість, мораль — це для нього китайська грамота. (С. 37)

Москвини є найгірші, найпідліші садисти в цілому світі, про що свідчать не лише чужинці, але й самі москвини (В. Даль, Ф. Достоевській, М. Горькій та інші). Напр., М. Горькій пише: «Найяскравішою рисою московської вдачі є жорстокість, а найцікавішою рисою тої жорстокості є її чортівська фантазія; я сказав би — естетична винахідливість (зверніть увагу на московське означення садизму. — П. III.). Говорю про масову психологію, про народну душу, про національну жорстокість... «Я не знаю жодного місця на землі, де б поводитися з жінками і дітьми так жорстоко, як у нас. Я переглянув архів одного суду, і мене огорнув жах від кількості жорстокостей над дівчатами і дітьми. В Московщині всі б'ють один одного. А де ж той — так гарно змальований вашою літературою — богобоязний шукач правди і справедливості? Я сам щиро шукав його в Московщині і не знайшов. Не знайшов, бо він існував лише в фантазії наших письменників, а не в житті» (М. Горькій).

«В 1812 році, коли відступала з Московщини розбита армія Наполеона, до московського полону здавалося багато напівзамерзлих французів. Московські баби купували у солдатів тих полонених французів, щоб самим їх забити. Купивши, мордували жорстоко, одна коле ножем, друга б'є кочергою, третя припікає вогнем і т. п. Вбивати не спішили, щоб довше смакувати зойки та муки своєї жертви» (А. Масаїнов. «О дікарях океанійських і дікарях руских»).

В садизмі москвини не лише «ведущій» нарід, але й мають заслужене світове першенство у винаході нових метод тортур. Бестіяльні, азійські методи тортур

виглядають гуманними в порівнянні з катуваннями, що їх винайшли москвини, бо азіяти катували лише тіло, а москвини знайшли і науково удосконалили методи катувати саму душу людини («виварачивай душу наізнанку»). **Злоба, безсердечність, жорстокість, садизм є найглибшими національними прикметами московського НАРОДУ.** (С. 45-46).

РИСИ, ПРИКМЕТИ МОСКОВСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВДАЧІ Є СПАДКОВІ.

Практично це значить, що перевиховати Москвина — це те саме, що перевиховати вовка на ягня.

Про це не сміємо забувати ані на одну хвилину, щоб не повторилися 1654, 1709, 1917 роки. (С. 52)

IV РЕЛІГІЯ МОСКВИНА

Боввани на церковних дзвіницях, п'яні храмові свята, сороміцькі лайки і сварки в церкві під час Богослужби, діромоли, добровільні кастрати, плюндрування і зогидження святинь, блюзнірство Івана IV, Петра I, Александра I, сексуальні оргії монахів, монашок, аристократії, атеїзм інтелігенції, сучасні воюючі безбожники, єпископи-кати, патріярхи, глорифікуючі душегубів, десятки тисяч записаних до синодиків Іваном IV жертв, десятки мільйонів не записаних В. Леніним, морди цілих народів, нищення цілих Церков, з митрополитами, єпископами, священиками, вірними і храмами...

У 1620 р. швед Johannes Bothvidus захищав свою докторську дисертацію в Уппсальському університеті на тему: «Utrum Moschovitea sunt Christiani» («Чи москвини є християни?»). Він доводив, що москвини християнами не є. Професори університету визнали тезу доведеною і доктарат видали.

Слушно! Бо християнство є релігією Любови. Релігією ж москвичів є кров, морд, ненависть.

САТАНІЗМ Є НАЦІОНАЛЬНОЮ РЕЛІГІЄЮ МОСКВИНІВ. (С. 63-64).

V МОСКВИНИ І ТАТАРИ

Весь зміст державного, громадського, приватного життя Москвина лишився незмінним від доби Татарщини по сьогоднішній день. Це визнають і самі москвини (див. писання євразійців).

МОСКВИНИ Є МОНГОЛИ НАЙГІРШОГО ҐАТУНКУ. (С. 70).

VI МОСКОВЩИНА І КИЇВСЬКА РУСЬ

Всіх московсько-українських війн за доби Київської держави було одинадцять, отже, одна припадала на кожні 30 років. Московські історики малюють ті війни як внутрішню боротьбу поміж князями (за теперішньою термінологією — «гражданская»). Так само і війну між Україною і Московщиною в 1918–22 роках називають «гражданскою», с. т. внутрішньою війною **одного** народу. Знову бачимо тут «наукове» шахрайство, бо ж за своїм внутрішнім ЗМІСТОМ І НАСЛІДКАМИ війни Київської доби і війна 1918–22 рр. були **НАЦІОНАЛЬНИМИ** війнами двох ворожих націй. За Київської доби то були війни московських князів за свою державну незалежність від Києва. Війна 1918–22 рр. була війною українців за свою державну незалежність від Москви. Від 1169 року до сьогодні та війна не вгаває. Зрештою, московський патріот В. Ключевській (а також і М. Покровській) основно доводить, що москвини й українці були у ВСІХ аспектах два цілком різні народи і що Московщина в ніякім аспекті не є спадкоємницею Києва. Вторує йому і московський професор права В. Буданов, який стверджує, що в законодавстві і в звичаєві праві Московщини нема ані сліду київських законів, кодифікованих у збірнику законів Київської держави «Руській Правді». Чей же цих московських патріотів не можна підозрівати в українському шовінізмі, а радше — в московському.

Від першого дня заснування Москви і по сьогоднішній день між Києвом і Москвою точиться — в тій чи іншій формі — невпинна, вперта, завзята боротьба. Ніщо, ніяка сила не може цієї війни припинити, хоч би того і бажали обидві сторони. Не може, бо ця війна не є звичайним антогонізмом між двома націями. Це є далеко, далеко щось більше. Це є війна двох СВІТІВ, двох цілком протилежних і одна одну абсолютно виключаючих сил. Сил навіть не людських, але сил Всесвіту Сил Сотворителя Всесвіту і сил Руїнника Всесвіту. Сил Світла і сил Тьми. Сил Добра і сил Зла. Сил Любови і сил Ненависти. Сил творчих і сил руйнуючих. Сил Бога і сил Диявола. На яким боці є москвини — ми бачимо з поперед сказаного.

Вказуючи на Київ, прорік св. Апостол Андрій Первозванний: «На цих горах засіє благодать Божя».

Св. апостол Андрій прозваний Первозванним, бо він перший став апостолом Христа. Він перший став у лави воїв сил Божих. Він, Первозванний, благословив Київ і поставив його першим в лави сил Божих.

Від першого дня свого заснування в непроглядній давнині праісторії і по сьогоднішній день Київ стояв, стоїть і — як прорік Христовий Апостол — буде вічно стояти в ПЕРШИХ лавах сил Божих.

ВІЙНА КИЇВ — МОСКВА — ЦЕ ВІЙНА СИЛ БОЖИХ З СИЛАМИ ДИЯВОЛА. **Війна непримирима** (див.: *Д. Донцов «Від містики до політики»*). (С. 77-78)

VII МОСКВИНИ І НІМЦІ

Московщина має бідні болотяні, лісові ґрунти. Московське рільництво може прогудувати всю Московщину лише тоді, коли вкладе велику кількість праці та капіталу на меліорацію та перейде до культурних способів рільництва. Цього і донині в Московщині не зробили, а найголовнішою причиною того (крім браку капіталів та культурности) була і є **НЕНАВИСТЬ** Москвина до рільництва. **Москвин не хотів і не хоче працювати на ріллі** (аналогічно і жид). На початках своєї державности москвини не мали багатої України, і тому московський уряд повинен був шукати способів **примусити** своє селянство орати і сіяти. Єдиним способом до того було припинити вічні мандрівки москвинів по лісах, прикріпити їх до якоїсь громади без права виходу з неї, поставити над ними жандармів, які наганяли б їх до праці та пильнували, щоб вони не порозбігалися. А щоб ті жандарми могли виконувати свої обов'язки, треба було дати їм якусь пайку з урожаю та наділити їх безмежною владою над селянами. Коротко, єдиним виходом було завести кріпацтво. Іншого виходу московський уряд не міг знайти, хоч би й хотів, бо ж стояв перед непереможною перепоною — небажанням москвина працювати на землі. Лише сила — і то безоглядно жорстока — могла примусити московського «брадягу» обробляти землю. Отже, бачимо, що московське кріпацтво народилося разом з народженням московської держави. Аналогічно з самодержавством **самі московські географічно-економічні обставини породили московське кріпацтво цілком природним шляхом**. Іншими словами, кріпацтво в Московщині було державотворчим чинником. Цей погляд на кріпацтво так глибоко увійшов в світогляд москвинів, що вони трималися його навіть тоді, коли побачили самі, що він з державотворчого обернувся на державоруйнуючий, як це було в підбитій ними Україні, а пізніш (з розвитком грошового господарства) навіть і в самій Московщині. Московські царі ніколи не знесли б кріпацтво з міркувань доцільности (як це зробили, напр., англійці), а знесли лише тому, що побачили загрозу революції, що і висловив Александр II. Та сучасні червоні царі, йдучи за здоровим національним інстинктом свого народу, відновили ВСІ старі московські національні традиції, в тому числі і кріпацтво.

Відродили всі московські традиції і весь московський світогляд (прикриваючи його більш модерною фразеологією), який вважав і донині вважає кріпацтво державотворчим чинником. Руїна сільського господарства в СРСР не змінить цього їхнього всмоктаного з молоком матері погляду.

Разом з кріпацтвом народилася фатальна донині для московської імперії **проблема видатности кріпацької праці** та зв'язана з нею проблема коштів примусового апарату, без якого неможливо одержати мінімум кріпацької продуктивності. За слушним виразом В. Ключевського цю «квадратуру кола» пробували вирішити всі царі, імператори і сьогоднішні диктатори.

Деспотичне самодержавство було першим рогом будинку московської держави; кріпацтво було другим. Третім рогом будинку став імперіялізм, який повстав у них так само природно, як самодержавство і кріпацтво, з умов московського життя і який так само, як і вони, був єдиним виходом для москвинів. Єдиним, бо відповідав національній вдачі москвинів — народу кочово-мисливського культурного кола, з його злобною заздрістю до добробуту рільника, з його кровожерством, з його вродженим бандитизмом, з його жадобою нищити все. (С. 79-80).

Тому всі наступні століття по нинішній день москвини присвятили і присвячують всі матеріальні і духові сили, що їх мають, **ВИКЛЮЧНО** розбудові свого **ВІЙСЬКОВОГО** потенціалу. (С. 81)

По упадку татарської влади вплив татарської мови на московську ще довго не припинявся, але саме тоді посилювався знову вплив української, бо московські царі, не маючи своїх, мусили привозити з Києва багато наших вчених, щоб піднести культуру (а з нею і військовий потенціал) Московщини. «В XVII ст. москвини, зрештою, зрозуміли, що для «кніжнава дела» треба справжніх учених. Своїх не було, отже, почали закликати з Києва. В XVI і XVII ст. освіта і література Києва та Західної Руси цілком опанували московську» (А. Пипін. «Історія славянської літератури»). «Малороси обсадили в Московщині всі впливові посади. Вони — митрополити, єпископи, вихователі царських дітей, ректори, префекти, учителі шкіл (що їх вони ж засновували), міністри, науковці, державні урядовці і т. п. Все підпадало їх впливам та реформам. Вони виправляли церковні книги, реформували церковну та державну адміністрацію; вони писали книжки, складали проповіді; вони організовували церковні і світські хори; заводили церковний спів, церковний одяг. Вони встановлювали програми і методи навчання в школах, правопис і граматику, навіть диктували москвинам свою вимову. Вони впливали своєю

зовнішністю: уладженням своїх домів, способом особистого життя, своїм одягом, поведінкою» (К. Бессонов). Н. Трубецкой стверджує, що від остаточного потатарщення московської мови врятували ці впливи Києва. Між іншим, той же проф. А. Пипін з сумом зазначає, що «в Києві до москвинів ставилися з презирством, як до дикунів». Отже, коротко кажучи, московська мова українізувалася, а точніше висловлюючись, у XVI–XVII ст. і до часів Петра I народжувалася в Московщині з **української** мови московська літературна мова.

Цей процес українізації московської мови спинили німці.

Як ми вже сказали, в століттях по Петрі I німці обсадили урядові пости, в тому числі в науці і літературі. Вони побачили, що примітивна фінотатарська мова не має мовного матеріалу, з якого можна б було творити терміни на означення первинів вищої культури. Української мови вони не знали; свою ж мову вважали за зразкову. До того ще прилучилася національна пиха тих культуртрегерів. І німці почали повними пригорщами вводити до московської мови не лише наукову термінологію, але й звичайні слова щоденного вжитку. В московській мові заройлося від таких слів (далі наводиться багато прикладів) (С. 85)

За часів війни з Наполеоном москвини загналися аж до Парижу. Очевидячки, культурний блиск Парижу приголомшив, здивував тих дикунів. Повернувшись додому, вони почали вивчати французьку мову (в Московщині залишилися тисячі полонених французів) та мавпувати — в точнісінькому значенні цього слова — все французьке. Мавпувати — значить не стати культурнішими, але лише переймати мову, одяг модний, «манери» (зовнішня чемність), наймати французьких кухарів, французьких «бон» (вихотательниць дітей) і т. п. «На людях у французькій фракці, а вдома таргани та блощиці в ласці», — глузували з них українці. МОДА на французьке захопила всю московську аристократію. Школи були порожні, хоч за навчання платив уряд, але «французькі пансіони» (їх позакладали французькі полонені, часом малограмотні) були переповнені, хоч плата за навчання в них була дуже висока. Головними предметами навчання втих «пансіонах» були «ізящніє манери» та французька мова (В. Ключевській).

Ця мода залишила в московській мові тисячі французьких слів **щоденного вжитку**. (. 86)

Ми були б несправедливі, якщо б не згадали, що москвини створили один свій власний мовний шедевр, якого не має жодний нарід в світі. Шедевр на всі 100%

московський національний («істинна рускій»). Це — їхній широко розповсюджений від мужика до аристократа, включно з імператорами і диктаторами, МАТЮК. Справа не в його гидоті (інші народи, може, мають гіршу лайку), навіть не в його поширенні, але в його **унікальній** ролі в московській мові. Своїм матюком москвин висловлює цілу гаму своїх почувань: гнів і захоплення, обурення і подив, презирство і ніжність, злобу і любов. Так! Навіть і любов. Всі ці і подібні почуття москвин висловлює одним—єдиним словом лише з допомогою відповідної модуляції та інтонації. Чи має хоч одна якась мова в світі таке «валшебнає» (чудодійне) слово? Жодна не має такої «перлинки». Москвини мають повне право пишатися своїм «ведущім» народом (за: *Б. Гомзин*. «Большевизм — органічне московське явище»). (С. 89)

Отже, бачимо, що **будову московської держави в першій її добі започаткували українці; в другій добі поставили її на ноги татари, в третій добі розбудовували німці та, як побачимо далі, українці.** (С. 90).

VIII ЧУЖИНЦІ ПРО МОСКВИНІВ

Отже, бачимо, що сторонні чужинці — включно з москвофілами — одноголосно стверджують, що сучасна московська національна, т. зв. «большевицька», партія нічогісінько нового не створила і не завела, лише точно, до дрібниць точно, наслідує своїх царів. Усе життя в СРСР — економічне, соціальне, культурне і духове — це точна копія життя Московщини за часів Івана IV, Петра I, Єкатеріни II, Нікалая I. Точна копія не лише в змісті, але навіть і в формі. Змінили тільки термінологію та поширили московський маразм на всіх немосковських землях. Відповідно збільшилася і кількість жертв.

Спроби хоч трохи європеїзувати москвинів тягнулися дуже коротко — лише від 1855 р. до 1917 р., — і ті спроби закінчилися, як ми самі бачимо і як стверджують чужинці, повним фіяском. (С. 110).

Нарешті виникає переважне питання: чи ті нелюди, москвини, стануть колись людьми, чи ні?

Відповідь на це питання дає біологія, точніше, генетика. Вона відповідає: Ні. Чому? Про це говоримо в XI розділі, а тут лише скажемо, що людина **успадковує** не лише фізичні, але й **духові прикмети** батьків. Які саме прикмети має Москвин, ми щойно сказали. Та й без генетики ми знаємо (бо ж на власній шкірі випробували), що сучасні

москвини **повністю** успадкували ВСІ прикмети своїх предків, про яких ми навели тут свідчення чужинців.

Звідси і практичні вказівки для нашої політики. Вказівки, що їх коротко можна висловити так: **всяке наше зближення до Москвина — економічне, культурне, політичне — неминуче закінчиться новим СССР, Отже, ЛИШЕ ПОВНА ТОТАЛЬНА ІЗОЛЯЦІЯ УКРАЇНИ ВІД МОСКОВЩИНИ І ЦІЛКОВИТЕ ЗНИЩЕННЯ В НИХ САМИХ УСЬОГО, ЩО ХОЧ ТРОХИ СМЕРДИТЬ МОСКВИНОМ, СТВОРИТЬ І ЗАКРІПИТЬ УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ ДЕРЖАВУ.** (С. 111).

ІХ СПРОБИ ЦИВІЛІЗУВАТИ МОСКВИНА

20 тисяч москвинів спалили себе із-за «трегубава–сугубава» алілуя (співати «алілуя» тричі чи двічі), або двох– чи трьохперсного хрещення і т. п. Темні маси? В. Ключевській пише, що противників поправок було дуже багато серед московської аристократії, але їхній страх втратити голови і маєтки здержував їх від відкритого бунту. Так! Це був фанатизм, але не релігійний. Релігійний фанатизм можливий лише у народу релігійного, а москвини, як ми бачили, є народом глибоко атеїстичним. Справжнюою причиною того розколу був страх москвина перед чужим, не відомим йому, в ксенофобії. На це натякає відповідь Аввакума і говорять інші факти, як, напр., такий. У 1683 р. український архітект Йосип Старченко побудував «трапезную палату» для Симонового монастиря в Москві. Архимандритом монастиря був також українець Гавриїл Домецький. Московський уряд заслав Г. Домецького на північ за те, що він «Сіманав манастирь пишна і бойка іспестріл латінскімі штуками і Кієв паче мери хваліл» (В. Січинський. «Історія українського мистецтва»). (С. 113).

Від перших днів своєї держави по сьогоднішній день москвини мають **без перерви** азійсько–деспотичні уряди і **не показали найменшої охоти обмежити їх деспотичність**. Не те що демократизація, але навіть звичайна лібералізація московського уряду означає хаос у Московщині. «Допустити до ліквідації принципів диктатури і централізму в державі і партії — це значить зліквідувати два нарізні камені, на яких стоїть будова СССР (В. Ленін); «Лучше деспатічний диктатар, нежелі разделеніє Расіі» (А. Керенскій).

Так! Ліпше жахлива деспотія для Москвина. Це є свята, незрушима догма московського народу. Від Х до XX ст. включно.

ЕВРОПЕЇЗОВАНА МОСКОВЩИНА — ЦЕ ТАКА САМА НІСЕНІТНИЦЯ, ЯК І ТРАВОЇДНИЙ М'ЯСОЖЕР.

Примусити москвинів європеїзуватися — це те саме, що примусити їх ходити на руках догори ногами. Чи довго ходили б? На це питання історія ВЖЕ ВІДПОВІЛА. (С. 124).

Х МОСКОВСЬКЕ ДВОРЯНСТВО

Європейська шляхта виховувалася на великій спадщині старовинних Еллади та Риму. Європейська шляхта знала і розуміла грецьких, римських, християнських філософів. Мала і розуміла ідеї морального обов'язку, чести, права, ідею боротьби за свободу і гідність, ідею життєвої мети і т. п. З тих ідей, з того світогляду зродилася і виросла в Європі ідея лицарства. Створилася окрема класа, окремий стан лицарів, людей, що присвячували своє життя боротьбі за вищі ідеї (напр., поширення християнства, визволення гробу Господнього тощо), а між ними й ідеї служити своїй нації, своїй державі (королеві). Лицарі зорганізувалися в лицарські ордени, метою яких було **шукати нагод** прислужитися батьківщині чи ідеї. Як знаємо, один з найкращих представників європейського лицарства, високоосвічений (скінчив університет в Європі) наш князь Дмитро Вишневецький **саме на тих ідеях** заснував в XVI ст. наш славний лицарський орден — Запоріжжя.

Геть у цілком протилежних умовах зароджувалася і виростала шляхта московська. Вона почала була народжуватися з нащадків наших українських дружинників, які колись із своїми князями зайшли до Московщини, але їх було надто мало, а головне, вони не мали часу вирости на окрему класу, бо скоро вся Москвщина опинилася в Татарській державі і під азійськими культурними впливами.

Татари належали до мисливсько-кочового культурного кола, і їхня філософія та світогляд були цілком протилежні в багатьох аспектах світоглядові та філософії європейського лицарства (тямки: особистої гідности, гідности жінки, права особи, свободи, чести, святости слова і т. п.).

Відрізана від європейських культурних впливів дика Московщина попала під непереможний (для тих дикунів) вплив татарської філософії життя і світогляду і за 300 років співжиття з татарами твердо їх засвоїла. З причин, про які ми вже згадували, татарський духовий вплив був надзвичайно сильний; такий сильний, що навіть

християнство не могло його побороти, попри героїчні зусилля єпископів–українців в Московщині. Навіть Московська Церква духово потатаршилася.

У татарському світогляді не було місця для ідей європейського лицарства, тому і в реальному житті не було місця для чого–небудь подібного на лицарський стан, лицарський орден, на **справжню** шляхту. Тому–то московське «дворянство» не могло стати **шляхтою** в європейському розумінні цього слова і, справді, ніколи шляхтою не було. Московські дворяни були такими же підлими рабами, як і їхнє простолюття, з таким же примітивно–дикунським світоглядом, як і воно. Це віддзеркалилося і в самій назві «дворянство» (термін «благородство» занесли до московської мови українці, і то аж у XIX ст.).

Найвищим і єдино зрозумілим ідеалом життя є для дикуна нажертися, напиться, мати самицю і не працювати. Цей дикунський ідеал життя був і донині є найвищим ідеалом цілої московської нації. Цей ідеал (нажертися, а не працювати) разом з інстинктивною жадобою дикуна нищити все **вище** за нього (бо у всім вищій він чує небезпечну для нього **силу**) є основою московського імперіялізму. Саме це, а не патріотизм, не жадоба слави, розвитку, добробуту, осягів, величі нації чи держави. Це і виявилось аж надто яскраво в московському дворянстві.

Одержавши землю з кріпаками як винагороду за службу державі, московське дворянство від першопочатків Московської державности всіми силами і вперто намагалося скинути з себе ту державну службу, той обов'язок, за який, власне, і одержали землю.

Воєвода Посошков у своєму рапорті («А ратнам паведеніі») до міністра Головіна ще в 1701 році гірко нарікає на боягузтво, нездарність дворян для війська. Він пише, що дворяни у війську думають не про те, як побити ворога, але молять Бога, щоб Він післав їм легку рану і поміг втекти додому. Заводячи примусову освіту для дворянства (від якої вони втікали), Пьотр I, щоб їх заохотити до освіти, обіцяв — офіційним указом — не брати до державної служби тих, хто скінчить школу. (Чи можна знайти десь у світі подібний курйоз?). Дворянство посадило Єкатеріну II на трон, і Єкатеріна нарешті звільнила дворянство від обов'язку служити державі, ба навіть від обов'язку платити державні податки. (С. 126-127).

....духовість москвина історично сформувалася в діаметрально протилежну європейській. Зміст, дух європейської культури був надто чужим (протиприродним, як висловився В. Чемберлен) москвинів, тому москвин не міг того духа відчутти. Не маючи інтелектуальної сили зрозуміти розумом, ані відчутти душею змісту і духа європейської

культури, не лишалося нічого іншого москвинів, як сліпо, безкритично мавпувати її зовнішні форми. Але навіть і самі лише форми не змогли змавпувати розумно, с. т. пристосувати їх до специфічних московських умов; вони просто механічно перенесли європейські форми на цілком відмінний від європейського культурний і психологічний ґрунт Московщини. Тому нема нічого дивного, що ті форми обернулися в Московщині спочатку в жалюгідну карикатуру за імператорів (як, напр., реформи Петра І), а за теперішніх диктаторів — у жахливий, кривавий абсурд.

Карикатуру культури, за влучним окресленням А. Кюстіна, в Московщині бачили чужинці і дехто з москвинів. В полеміці т. зв. «западніков» (прихильників європеїзації Московщини) з т. зв. «словянафілами» (московськими націоналістами) знаходимо велику кількість ілюстрацій до вище сказаного. (Цього цінного для нас джерела ми ще не використали в нашій пропаганді). Московський історик В. Ключевській, що з його університетського підручника історії ми чимало наводили, бачив корінь лиха і вказував на нього своїм землякам в надії, що вони зрозуміють і стануть на шлях, яким іде все культурне людство. Як бачимо, ті його надії гірко завели. І не могли не завести: Московщина і Європа (с. т. і Україна) — це ДВА ПРОТИЛЕЖНІ, ВЗАЄМНО ВИКЛЮЧАЮЧІ СЕБЕ світи. Це вогонь і вода, які, стикаючись, дають пару, що або розвіється з вітром у безвість, або спече атомовим порохом світ. (С. 130-131).

ХІ ЗАКОНИ СПАДКОВОСТІ

Америка (ЗСА) стала нацією пересічностей, нацією мірнот. І не могла не стати, бо ж «еліта нації — творець її культури, щоб мати силу творити, мусить мати глибокі корені в рідному чорноземі, в рідному **духово і кривно** народі. А чорнозем (фізичний і духовий) твориться з трупів мільйонів істот, що народилися, вирости на тій землі протягом довгих, дуже довгих поколінь. Америка (і Московщина) народилися щойно недавно — вже в історичні часи — і не мали ще часу наскладати навіть тоненького шару свого власного «чорнозему». Звідси і безплідність американської (і московської) творчої наукової і політичної думки. Звідси і брак дійсно великих у них тепер постатей.

Повторім вже сказане поперед. Коли англо-сакську кров і культуру залило море всіх рас і всіх культур, включно з чорною, жовтою семітською, коли утворилася нестравна саламаха часто протилежних культурних первнів, коли та саламаха на місце старих англійських пуританів з їхньою культурою, поставила Голівуд з його культурою муринських джазів і танців — тоді англо-сакський творчий рух піонерів і перших колонізаторів Америки здегенерував на позем плебсу. Сучасні американці не мають вже

духової сили видати Вашингтонів, Франклінів, Джеферсонів, Лінкольнів. Гірше того сучасні американці повторюють, як папуга, заповіді тих Великих Американців, але **цілком не відчують їхнього ДУХА**. Ще гірше, той дух став їм цілком **ЧУЖИЙ**. Називайте, яким хочете, ім'ям той дух, яким були надхнені батьки американської свободи, але ніхто і ніколи не назве його плебейським. А саме плебейські смаки, плебейський дух **ПРОСЯК ТЕПЕР ВСЕ ЖИТТЯ** американців. Плебейський же «дух» може лише смердіти, а ніколи творити.

Америка (ЗСА) — провідник світу? Технічний — може. Духовий — **НІКОЛИ!** Ми є наочними свідками спроб американців перебрати провід у світі. Ті спроби стали посміховиськом і карикатурою в міжнародних колах, а нас, українців, коштують мільйони трупів наших дітей, жінок, чоловіків, і вони можуть коштувати цілий світ більших мільйонів трупів, а може, і знищення нашої планети.

Духовим провідником світу може, має силу бути лише та еліта, що органічно виросла на культурному ґрунті, що його творив її власний нарід протягом довгих, довгих**тисячоліть**.

Одним з таких небагатьох народів є нарід **УКРАЇНСЬКИЙ**.

Ось яку величезну, навіть **ВИРІШАЛЬНУ** роль грають у житті і долі нації **біологічні** чинники. (С. 143-144).

XII КУЛЬТУРА І ЦИВІЛІЗАЦІЯ

Українська нація належить до рільничого культурного кола, притаманними властивостями якого є глибока любов до матері-землі, розуміння краси і законів природи, а звідси вдячність і подив їх Творцеві та філософія і релігія любови, толерантності, прощення і т. п. Всі ці властивості є первнями християнської духовости і культури. Як побачимо далі, українська нація є найстаршою з усіх європейських; набагато старшою за греків чи римлян. Та християнська духовість українців народилася, розвивалася і скріплювалася довгі тисячоліття **ЩЕ ПЕРЕД** народженням Христа. Можна сказати, що український нарід **УЖЕ БУВ** фактично християнським перед формальним охрещенням в 988 р., бо ж християнська релігія є надзвичайно глибоко **СПОРІДНЕНА** з духовістю дуже старого і дуже культурного українського (праукраїнського) народу. А як ми казали поперед, споріднені властивості дуже скоро зливаються в одне **ГАРМОНІЙНЕ** ціле з вродженими властивостями. І справді, історія підтверджує, що християнство прийнялося легко і дуже скоро поширилося на всіх просторах, заселених праукраїнцями.

В одне гармонійне ціле злилася християнська релігія зі старою культурою праукраїнців–русів. **Українська національна культура par excellence є культура глибоко християнська і має дуже глибокі 10000–річні корені в старезному 100000–річному українському чорноземі.**

Це є повна, на всі 100%, гарантія, що ніякі чужі українській духовості впливи, хоч би вони й впливали сотки років, НЕ МОЖУТЬ скалічити безповоротно українську душу. Калічили нас москвини понад 200 років, але збуджений зі сну в 1917 році український ДУХ вибухнув з величезною силою, вибухнув з такою неймовірно величезною силою, що навіть ми самі не віримо донині, хоч є наочними свідками легендарних чудес, що їх довершила і довершує наша нація на наших підсліпуватих від рабства очах.

Таку–то — з погляду генетики — грає роль молода, не стабілізована, і стара, устабілізована, культура в житті нації. (С. 151-152).

ХІІІ КУЛЬТУРНА ЕЛІТА В МОСКОВЩИНІ

Що таке московська інтелігенція? Проф. Н. Бердяев каже: «народніческе мракабесіє» М. Булгаков каже: «сектантске ізуверіє», «гераическе ханжество». Проф. А. Кістяковскій каже: «убожество правосазнанія». Проф. П. Струве: «бездоннає лехкамисліє». Інші москвини дають такі, напр., епітети: «сонміще бальних», «челавескападобнає чудовіще», «краснакожіє ліберали», «готтентотская мараль», «хуліганске насіліє» і т. п. (за: Д. Мерєжковскій. «Бальная Расія»)… «Московська інтелігенція — це якась цілком своєрідна, лише в Московщині існуюча духово–соціальна формація; вона відчуває свою безгрунтовність і хаотичність» (Н. Бердяев). «Глибока незрівноваженість, здібність перекидуватися від одної скрайности до протилежної — це питомі риси московської вдачі» (Г. Трубецкой). «Ми, москвини, ставимоя якось байдуже і до добра, і до зла, і до істини, і до лжі» П. Чаадаев). «Брехня і фальш зо всіх боків у нашому московському житті» (Ф. Достоевскій). «Мусимо признатися, що наше громадське життя дуже сумне. Брак громадської опінії, байдужість до всякого обов'язку, до справжньої нової думки — все це викликає розпуку. І мав же я нещастя народитися в Московщині (А. Пушкін). Про свою Московщину пише І. Бунін: «Блажен, кто раздробит а камень твоих, блудница, новых чад... Блажен тебя разящий лук господнева святова мщенья». Але А. Бєлий кричить: «Расія, Расія, Расія — месія грядущева дня». Та А. Блок каже: «Ми абєрньомса к вам сваей азиатской рожей... Миліони нас; нас тьми, і тьми, і тьми. Папробуйте сразітса с нами! Да, скіфи, да, азіати — ми с раскосими і жадними глазами». «Спашнова зла стаіт твердиня. Царіт бессмысленная лож», — каже І. Аксаков.

«Москвини — це напівварвари, дегенерати» (А. Герцен). «Все життя Московщини обертається навколо рангу і батога» (П. Чаадаєв). «Національні прикмети Москвина — це «праізвол і рабалєпствіє» (В. Соловійов). Про книжку, яка описувала «непорядки» в Московщині, міністр сказав: «вона тим-то і шкідлива, що кожне слово в ній — безсумнівна правда». Жахливу для москвинів книгу А. Кюстіна (див. VIII розд.) москвини читали з захопленням (К. Анненков). Ті, що обурювалися цією книгою, обурювалися не на брехню (бо її не могли знайти в тій книжці), але на правду, в ній написану (М. Лемке).

У такій саламасі і здоровий розум може здуріти. А що ж може зробити нещасний, скалічений покруч — московський інтелігент? Хіба впитися до безтями. І справді — вони впивалися до безтями. У Московщині існували т. зв. «лішніє люди» Були це інтелігенти, часом з університетською освітою, які відчували жахливий маразм московського життя, але не мали сили знайти на нього лік і з розпуки ставали налоговими пияками та падали на дно суспільства, ставали «басяками» (див.: *М. Горькій. «Агаркі»*).

Духовість, а з нею і життя кожної нації віддзеркалює її література. На жаль, ми, європейці, донині ще не маємо великої аналітичної праці про московську літературу, крім яскравих і глибоких окремих есеїв Д. Донцова. Наші літературознавці були б заощадили Україні (і не лише Україні) багато тисяч трупів її дітей, якби були дали нам своєчасно велику працю про московську літературу в світі ідеалів та ідей європейської християнської культури. Заощадили б, бо вибили б ґрунт з-під ніг нашого і не нашого москвофільства. Скрайній час це зробити. (С. 154-155).

«Захід знає Дон-Кіхота, Фавства. Московщина — босяка М. Горького та Іванушку-дурачка, який втечею перед ворогом хоче зламати його волю. Типи, яких ніякий Діоген не знайде на Заході. Лицарськість і лояльність — це головні прикмети англійської літератури. Характеризувати ці типи можна одним словом — джентлмен. Літературним типом московської літератури натомість був бездумний бунтівник і бездумний раб; в обох випадках — хам, починаючи від приниженого в його заголюканості ідеалізованого мужика і кінчаючи на хуліганських типах С. Єсеніна... Глибокі ідеї і глибина змісту відбиває лише суспільність з напруженим, барвистим життям. Московщина ніколи не була такою суспільністю. Вона не дала світові ніякої ідеї, нічим не спричинилася до людського поступу. Та й як могла вона дати якусь ідею? Носієм всякої ідеї є велика індивідуальність; вона була на Заході. Московщина її не знала. Тому на Заході витворився тип незалежної людини, а в Московщині тип раба і деспота одночасно, як характеризував М. Бакунін.

«Яку свою ідею дала світові Московщина? Може, ідею Н. Чернишевського з його приматом розподілу над продукцією? Жебрацькою філософією «чорнава передела»? Примату потреби над працьовитістю? Може, ідею «славянофільства», месіянства московського мужика і, за характеристикою М. Горького, «тяжкого московського народу, що ліниво і недбало лежав на своїй землі, що доп'яв штуки жити жебраком на багатющій землі»? Чи, може, ідею «неспратівлення злу» і примітивної аморфності Л. Толстого, ворожой всьому сильному і гарному? Чи ідею соціального «міласердя» та «жалості», за якими крилося звеличення всього меншвартісного? Чи ідею етичного хаосу, де на місце права і обов'язку ставилося примху і «настраєніє», де цілковито затиралося «тібельнає разлічіє между тваім і маім»? Чи обломовщину, яку «пролетарська» Московщина одідичила від феодалної разом з абсолютизмом та месіанізмом і номадським імперіялізмом? Чи той цілий комплекс «ідей» та «настроїв», зроджених татарщиною і кріпацтвом, який виражається в нечуванім ніде приниженні людської гідності? Чи в тій мішанині візантійської софістики, монгольської жорстокости і распутінського містицизму? Чи може зродити якусь універсальну ідею народ, якого ідеалом є аморальність, безформеність, ненависть до квалітативного, до індивідуального полету, до всякої творчости, яка не є руйніцтвом? Ні! За культуру «басяков», «Іванушек–дурачков», «ідіотов», «лішніх людей» і т. п. ми дякуємо. Не тудою нам дорога!» (Д. Донцов. «Наша доба і література»). (С. 157-158).

саме московське життя показало аж надто ясно марність європеїзувати Москвина. Москвини почали дошукуватися причин цього. Найрозумніші з них звернулися — цілком слушно — до московського націоналізму. Повстала ідеологічна течія т. зв. «слов'янофілів». Між іншим, вірні своїй вдачі, москвини і тут пошакраїничали: назвали той рух і себе слов'янофілами, с. т. прихильниками слов'ян, щоб цією облудною назвою замаскувати свої справжні наміри — **поневолити** слов'ян в одній величезній Московській імперії. їхній попередник з XVIII ст. П. Зубов був чесніший за них і не видумував масок. В. Ключевскій пише: «Останній любовник Єкатеріни Платон Зубов склав був список держав і династій, що їх дасть Європі Московщина. В цьому списку нема: Швеції, Пруссії, Польщі, Австрії, Данії і Туреччини. Де ж вони поділися? Відповідь на це дає його проект Московської імперії. В тій імперії мало б бути шість столиць: Петербург, Москва, Астрахань, Відень, Константинополь і Берлін. В кожній столиці місцева влада (двір), але найвища влада для всієї тої величезної імперії є одна».

Та щоб претендувати на щось велике, треба насамперед самому вірити в своє **право** на ту претензію і в свою **силу** її здійснити. Ми вже говорили про психологію дикунів, які мали себе за щось вище. Як дикун–самоїд щиро вірив, що європейці

приїзять до нього вчитися, так само і не менший дикун московський чернець Філофей широ вірив, що «Москва — III Рим, а IV-му не бивать», або протопоп Саватій — що «наша вера правая, а ваша еретическая». Подібні безпідставні дитячі претензії лежать у царині дикунської психології, а вона базується на тваринному інстинкті самозбереження, що вимагає чогось хай уявленого, хай безпідставного, хай фантастичного — аби лишень його підбадьорювало, аби лишень скріпляло його віру в свої сили. Як знаємо з підручників психології, всі люди (і нації), які мають почуття меншвартости, вживають єдиної можливий для них спосіб себе підбадьорити — хвальство — звичайно безпідставне. Цей єдино можливий для москвинів спосіб і вжили т. зв. слов'янофіли. Ю. Кіреєвській, А. Хомяков, Ф. Тютчев, В. Соловйов, М. Погодін та інші, намагаючись всіми правдами і неправдами підбудувати під ідею III-го Рима Філофея якусь «філософську» основу.

«Слов'янофіли» висунули тезу «гнілова Запада»: мовляв, Європа, ставши на шлях індустріалізації і лібералізму, тим самим засудила сама себе на смерть, бо той шлях — на їх погляд — веде до занедбання всього містичного, трансцендентного в європейській культурі і до знищення усталених соціальних та державних форм і інституцій. Який же шлях вони поручають нам, європейцям? Не більш не менш, як «пакаряйтеся нам (москвинам) язиці, ібо с нами Бог». І на доказ, що з ними Бог, випродукували цілу літературу, що її інакше, як маяченням божевільних годі назвати. Для лікаря-психіатра їхня література може бути джерелом студій, а для європейського розуму хіба джерелом кпинів з Москвина. (С. 160-161).

Ще більше каже П. Чаадаєв: «Де наші мудреці, наші мислителі? У всьому світі лише ми одні не дали нічогісінько світові, нічого його не навчили; ми, москвини, не внесли ані одної ідеї до скарбниці людських ідей; нічим не помогли поступові людського розуму, а все, що ми діставали від того поступу, ми спотворювали. Ми, москвини, нічогісінько не зробили для добра людства; ніяка велика ідея не народилася у нас, не пішла від нас; ми не завдали собі труда щось винайти, а з того, що винайшли інші народи, ми переймали лише злудну зовнішність». «Московщина — це орда напівварварів, напівдегенераторів» (А. Герцен). 164

не лише їхню державу будували НЕмосквини, але будували ВСЕ, що москвини видають за «русскую культуру», її творили не москвини, а змосковщені чужинці, а в найліпшому випадку люди, що в їх жилах текла якась кількість немосковської крові. Список їх дуже довгий; його можна знайти в кожній енциклопедії, а ми наведемо тут малу частинку для їх ілюстрації. (С. 170).

XIV ДУХОВІСТЬ МОСКВИНА

«Монархісти леонтьєви, самаріни, булгакови, тютчеві і т. п. не були соціялістами, як соціялісти бакуніни, леніни, герцени, горькі не були монархістами. Але всі вони покладалися на міжнародну голоту і зовсім не з метою визволити її з буржуазної експлуатації, лише з метою **ВЖИТИ** європейський пролетаріят як знаряддя для запалення світової пожежі, в якій б горіла європейська культура. Для добра Московщини та для знищення Європи викликали в Європі і монархіст К. Леонтьєв, і соціяліст В. Ленін **тих самих** духів, ворожих європейській культурі. Що шкодить московському буржуєві, коли ті духи заприсягаються не на Євангелії св. Марка, а на «євангелії» св. Маркса? Аби виконували потрібне москвинам знищення європейської культури. Від царя Алексея (XVII ст.) до імператора Нікалая (XX ст.) московський монархічний уряд провадив стало революційно–демагогічну пропаганду серед українських (пригадаймо соціялістичні відозви Петра I до селян) та польських селян проти провідників незалежницького руху; серед турецької «раї» (бідаків) проти їх «гнобителів» турецьких панів і серед австро–угорських селян проти «утискаючої» їх німецько–мадярської буржуазії і т. п. Чи інспіратори тої пропаганди (і відповідної політики) всі оті царські міністри ордин–нащокіни, меншикови, паніни, горчакови, ізвольські, шебеки і т. д. — були агентами світової соціялістичної революції? Ідея соціяліста В. Леніна притягнути на свій бік мусульманський світ (і взагалі азійський світ) не була його ідеєю, бо ж пів століття перед тим монархіст К. Леонтьєв писав: «Постійна небезпека Московщини лежить на Заході. Якщо нашим союзником (в боротьбі з Заходом. — Д. Д.) захоче стати мусульманство — тим ліпше, бо і в самій вдачі Москвина є багато дуже глибоких прикмет, що нагадують турків, татар та інших азійські народи, а не слов'ян. Як бачимо К. Кавтський мав підставу назвати московський соціалізм татарським соціалізмом. Можна навести безконечну низку цитат із писань москвинів УСІХ і КОЖНОГО політичного напрямку, від монархістів починаючи і на комуністах кінчаючи, і знайдемо у них всіх одну–однісеньку мрію — знищити «гнілую Європу» ad maiorem tarpet Moscoviae gloriam (див.: В. Страхів. «Барьба с Западам в нашей літературе»). Як бачимо, писання В. Леніна є лише плагіатом і підсумком писань всіх політичних московських письменників, від протопопа Аввакума XIV ст. до нього. Іншими словами, **московський більшовизм є рідною дитиною і законним спадкоємцем та виконавцем заповітів Московського царату**» (за Д. Донцовим. «Підстави...»). (С. 177).

...москвини вважають людину, що має почуття особистої гідности, людиною СКАЛПЧЕНОЮ, с. т. не нормальною (С. 187).

Цілі, методи, імперіялізм, ксенофобія, деспотія, варварство, культ виказу, безбожництво, блюзнірство, сваволя правителів, хабарництво, бюрократія, масові морди, садизм катів, переповнені тюрми, каторги, нищення церков, нищення книжок, нищення чи крадіж чужих скарбів культури, фанатичне сектанство, підступ, зрада, апотеоза фізичного і морального бруду, злочинства, бандитизму, рабства і т. п., і т. д. до безконечности переповнена всім тим історія московського народу від її початків по сьогоднішній день, без одного дня перерви. Десятками тисяч голих фактів, без коментарів можна заповнити цілу бібліотеку грубих томів. А поки не матимемо цієї бібліотеки, доти москвини матимуть розв'язані руки поширювати москвофільство. Цю **НАЙСИЛЬНІШУ** їхню **ЗБРОЮ** для поневолення України. (С. 193).

СКРАЙНІЙ ЧАС ВИБИТИ З ЇХ РУК ЦЮ ЗБРОЮ (під цією назвою наводиться вірш Є.Маланюка). (С. 194).

XV НАЦІОНАЛІЗМ МОСКВИНА

Щоб видурити від наївних американців більше доларів, а головню, щоб спрямувати їх на шлях «єдиної неделімої», московські емігранти не зупиняються, як звичайно, перед шахрайством навіть відомих усім фактів; вони всіми силами намагаються намалювати розгін того «Учередітельнава сабранія» як акт насильства малої групи **інтернаціоналістів** на чолі з демагогом В. Леніним. Це аналогічно з таким же шахрайством німецьких демократів (і не лише німецьких), що, мовляв, владу в Німеччині «захопив» А. Гітлер, хоч історичні факти, задокументовані в архівах, говорять, що А. Гітлера німці вибрали демократичним голосуванням більшістю голосів, а до того ж те голосування проводили противники А. Гітлера (вони тоді були при владі). Ми й донині не відкрили очі американцям про брехню керенських про жовтень 1917 року. (С. 195-196).

Європа ХХ ст. стала вже цілком інакша, як була перед ХХ ст. Якою саме вона стала — це велика і переважна тема, яку не раз обговорював і вказував на причини тої зміни Д. Донцов. Тут ми лише скажемо, Європа ХХ ст. є в **багато разів менш християнська і більша варварська**, ніж Європа перед ХХ ст. Незважаючи на блискучі успіхи цивілізації (а може, завдяки їм), **європейська культура** тепер є на чи не найнижчому рівні за останніх 500 років. Європейська (с. т. і американська) культура дичавіє, варваризується, регресує на наших очах, це яскраво виявила остання війна і аж надто ясно виявляється в щоденній житті в Америці. Весь світ добре знає, що робиться в тому нечуваному своєю бестіяльністю і розміром, пеклі, що називається ССРСР, але й не думає йти на нього хрестоносним походом, щоб знищити сатанські сили і привернути християнські, як

робила колись це в XII ст. (хрестоносці). Що гірше! Запобігають ласки у тих сатанських сил, намагаються якось помиритися з ними, якось співіснувати.

За такого морального наставлення Європи пролетарські більшовики були цілком певні, що Європа, не перешкодить їм замордувати мільйони українців. І не помилилися. Цієї постави Європи, найганебнішої у всій її історії, не забуде ніколи історія світової культури й Україна. (С. 207).

Соціалістичні ідеї в Європі оформилися в британському лейборизмі, у французькому синдикалізмі, в австрійських християнсько-соціалістичних партіях, в італійських католицьких професійних спілках і т. п. Всі вони мають **християнське** підложжя, всі вони є **гуманістичні**, всі вони стали на **еволюційний** шлях боротьби за права робітництва. Коротко — всі вони належать до європейської культури, тому й пустили корені в європейський ґрунт.

Щось цілком протилежне бачимо в творі німецько-жидівського духа — в марксизмі. Найхарактеристичною рисою марксизму є його — **АНТИГУММАНІСТЬ**, його **ЗВІРЯЧІСТЬ**. Марксизм — це апотеоза кривавого насильства, холоднокровної жорстокости, примат громади над одиницею, яку приноситься в жертву тоталітарній державній машині, а звідси повна негачія прав і свобод індивіда, фанатичний, релігійного характеру догматизм, а звідси духовий деспотизм і необмежена диктатура провідної кліки.

ВСІ ЦІ ПРИКМЕТИ МАРКСИЗМУ Є ТАКОЖ ПРИКМЕТАМИ МОСКОВСЬКИМИ НАЦІОНАЛЬНИМИ, як видно з поперед сказаного тут. Це і пояснює той величезний ентузіазм, з яким москвини зустріли марксизм. Марксизм є глибоко антихристиянський, отже, не належить до європейської культури. Це і виявилось конкретно в тому, що ані одна європейська нація його не прийняла за винятком німців, але й вони його дещо змодифікували. Натомість прийняли марксизм широко, цілою душею не європейці: москвини, мадяри, нащадки жорстоких германів — німці та нащадки номадів — жиди, з яких один і створив його. Великі комуністичні партії в Італії та Франції — це явище кон'юнктурне, створене штучно москвинами, і живиться лише силою московської імперії. Впаде та імперія — не лишиться і сліду по тих неєвропейських творах.

У нас є страшним «табу» сказати щось злого про жидів (нежидів можете плюгавити, скільки хочете). Та в ім'я правди мусимо заризикувати демагогічним закидом у «погроми».

Москвини, німці і жиди мають **ІДЕНТИЧНУ** ментальність. Всі три мають дуже багато спільного в своїй духовості. Назв'їм лише кілька найголовніших. Перша: всі три

вважають кожний себе «вибраною» Богом нацією і запевняють, що сам Бог обіцяв віддати весь світ саме їм, с. т. всі три мають месіянську ідею панувати над цілим світом. Друге: всі три мають ідею беззастережного підпорядкування одиниці наказам громади (її вищої влади), с.т. негачія прав індивіда щодо громади, негачія особистої свободи. Третя: всі три мають **уроджену** жорстокість, безсердечність, садизм. Про вроджену німецьку та московську жорстокість знає тепер весь світ, але мало хто звернув увагу на жидівську жорстокість, хіба за винятком українців, які на власній шкірі пізнали її з рук **тисяч** НКВДистів, слідчих жидів в Україні. А жидівська жорстокість сягає далеко в сиву давнину праісторії, тому—то і віддзеркалюється в їхніх св. книгах і в їхній релігії. Жидівська біблія повна прикладів страшної жорстокости жидів; їхній Талмуд повний погроз **жорстоких** кар за переступи. Четверта спільна риса це — ксенофобія і свій шовінізм. П'ята — матеріялістичний світогляд і його практика. Є ще чимало спільного всім трьом, як, напр., галапасництво на інших народах, національна пиха тощо.

Ми дивуємось і не можемо зрозуміти того дивного факту, що, незважаючи на переслідування, упослідження і презирство москвинів до жидів, — всі жиди є москвофіли. Пояснення, що, мовляв, жид є завжди на боці сильнішого — не вистачає, бо ж москвофілами є й американські жиди. А пояснення дуже просте. Жидівська ментальність (духовість) є дуже близька, споріднена московській. Саме в цій спорідненості, а не в чому іншому, треба шукати причин **надзвичайно** високого відсотку жидів у советському адміністративному апараті, особливо в апараті **терору**. І в цій же духовій спорідненості твору жидівського духа — марксизму і національного духа москвинів лежать причини **щирого** захоплення москвинами марксизмом. Н. Бердяєв каже, що москвини змосковщили марксизм. Ні! Не змосковщили з тої простої причини, що не мали **ЩО** змосковщити. Щире захоплення москвинами марксизмом і **дальша його доля** показує, що справедливішою назвою для марксизму була б назва **МОСКОВІЗМ**. (С. 209-210).

З генетики ми знаємо, що вроджені властивості є майже вічні, а набуті можуть зникати. Інстинкт заклав в людину сам Бог, щоб вона із своїм слабим розумом не загинула. Первісна людина, з її малим розумом не загинула головню завдяки своїм тваринним інстинктам. Модерна цивілізація приглушує, послаблює природні інстинкти в людині, а в народів нецивілізованих природні інстинкти не послаблені. Москвини протягом всієї своєї історії були відрізані від впливів цивілізованого світу і тому вдержали свою «незіпсуту» цивілізацію, первісну дикунську ментальність, а з нею і силу тваринного, нехибного інстинкту. Ось чому національний інстинкт москвинів відіграв і ще грає **вирішальну** роль в їхній історії. Лише завдяки своєму гострому національному

інстинктові москвини не зникли як нація, а навпаки вирости в світову загрозу. **ЛИШЕ** **завдяки йому**. Доказів цього, конкретних фактів з їхньої історії можна навести цілу купу. Пригадаймо собі хоч би той хаос в душі москвина (з його практичними наслідками в житті), що його породила домішка української крові. Здоровий національний інстинкт москвина нехибно підказав йому, що європейські духові первні спричинюють у його душі хаос, а з того хаос суспільний, що автоматично перейде в хаос державний, с. т. приведе до загибелі нації й імперії. (С.220).

В жовтні 1917 року відродилася по короткому занепаді (1875–1917) стара епоха московської історії. Епоха НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ Московщини. Це підтверджує один з визначніших москвинів проф. П. Струве, кажучи: «Большевицька революція є однозначна з закінченням доби європеїзації Московщини» («Саціальная і еканаміческая історія Расії»). «Знімчена петербурзька імперія розвалилася, і під своїми руїнами погребла різнонаціональну інтелігенцію, що завзято розхитувала основи імперії» (Б. Гомзін. «Большевизм»). Національний інстинкт москвинів нехибно вказав їм на джерело їхньої слабкості, на їхню найбільшу історичну **помилку** — Петрове «вікно в Європу» — і повів їх до **праджерела** їхньої сили — **донаціональної** Москви. «Московщина повернулася назад до XVI ст., до Питочнава приказа, до апрічини, Соловків, шукання «ізмєни» і «паднаготнай правди». Кремль, що пам'ятає Іванів, Малютіних, Годунових і «тішайних», знову вступив на кін історії в знаних візантійсько-азійських шатах соціального православ'я — большевизму. І сучасні князі московські в пошукуванні «нових» форм старого московського імперіялізму, — старанно реставрують концепції Івана III про III Рим та різні «електрифікації» Петра I» (Є. Маланюк. «Петербург» // ЛНВ. — Х. — 1931).

Почалася епоха, що її яскраво намалював найглибший знавець московської душі Ф. Достоевський в своїх романах («Беси» та ін.). Ця епоха почалася цілою низкою блискучих, неймовірних перемог московської нації всередині і назовні імперії. До проводу нації прийшла націоналістична московська еліта. Прийшли до проводу люди, які вийшли з глибин свого власного народу; люди чистої, незіпсутої чужими генами крові; люди не з надщербленою — як у їх попередників — душею; люди, які твердо вірили в свій нарід, а не сумнівалися, як попередники; люди гарячої, фанатичної віри в своє післанництво, а не літотеплої, як у їх попередників; люди, які мали відвагу викинути європейський фіговий листок, що ним прикривали свою наготу їх попередники; люди які мали відвагу відкрито і з національною гордістю проголосити всьому світові свою наготу за свій національний ідеал. Ці люди мали величезну наснагу, не загнуждану цивілізацією дикунської душі. Вони не мали скептичного європейського розуму, і в **тому була їхня велика СИЛА**.

Вони його і не потребували, бо мали щось сильніше за розум для боротьби за існування — мали свіжий, не приглушений цивілізацією інстинкт первісної людини. Їхній національний інстинкт і вивів їх із усіх небезпек і далі вказує їм безпечний шлях, цим інстинктом нова московська націоналістична еліта нехибно відчула прагнення і бажання свого народу — панувати, наказувати іншим народам, а самим не працювати. Ця еліта і дала це все своєму народові. Народ зрозумів свою еліту і оцінив її і все, що вона йому дала. Тому—то піддержав її, піддержує і буде піддержувати.

Ідучи за своїм національним інстинктом, та еліта викинула на смітник всі європейські ідеї: мораль, етику, норми, релігію — всю європейську культуру. Викинула, не виправдуючись, не вибачаючись, але навпаки, оголосивши з національною гордістю свою «культуру» за найпрогресивнішу в світі, за культуру майбутнього людства. Ця націоналістична московська еліта поставила колишнє посміховисько серед націй Московщину на чолі місце в світі. Московщина досягла найвищого за всю свою історію зеніт своєї слави. Горда Британія, блискуча Франція, старезний Китай, самурайська Японія, вільна Америка — всі наввипередки біжать на прощу до святої матушки Москви поцілувати лапоть Ваньки.

Як довго буде ще тягнутися цей найогидніший, найцинічніший, пайбезглуздіший блеф? Яка сила і в руках якого народу скінчить раз на все і з тим блефом, і з його творцем — московським народом? Чия рука перетне шнур, що на ньому завісила Найвища Справедливість Дамоклів меч над головою Московщини ще при її народженні 1000 років тому? Вичерпну, переконливу для найбільшого маловіра відповідь мали б давно дати українські націоналістичні науковці. Донині її не маємо. Тому в другій частині цієї книги ми спробуємо натякнути на цю відповідь. (С. 221-223).

XVI. ПОЛІТИЧНИЙ БІК ІСТОРІОСОФІЇ

В. Ленін задовго до 1917 року — ще на еміграції — добре бачив, як буде виглядати в дійсності теоретична формула «диктатура пролетаріату» в Московщині. Але він розумів також, що без допомоги пролетаріату не можна буде здійснити диктатури НАД тим же пролетаріатом. Не було іншого виходу, як обдурити той пролетаріат найцинічнішою демагогією: «вся власть советам», «рабоче–крестьянское правительство», «бей буржуев», «мір хіжинам» і т. п. Підступ вдався — «рабоче–крестьянское правительство» взяло свій пролетаріат в такі «сжові» рукавиці, про які не сміло й снити царсько–дворянське «правительство». Але поки так сталося, московський пролетаріат встиг засмакувати влади також. Ніколи ще в своїй історії він не мав таких величезних можливостей грабувати безкарно і досхочу хахлацький білий хліб, сало, цукор, гвалтувати жінки, насолоджуватися руйнуванням зненавидженої ним європейської культури. Московський мужик (і немужик) відчув свою силу, зрозумів, що і він є «власть». На такий вилім у московській уяві одноособової, персоніфікованої влади В. Ленін та його наступники примушені були вважати; примушені були затримати цю ілюзію — створити пародію виборів, дбаючи одночасно, щоб вона не виросла на конкурента, кандидата на справжню владу. В такий спосіб була, хоч і не зруйнована, проте поважно надщерблена віра москвина в єдиноспасенність одноособової, персоніфікованої, необмеженої державної влади. Основа імперії дістала чималу розколину. Московська провідна верства зрозуміла, що з кожною поразкою, з кожною невдачею на міжнароднім чи домашнім полі ця розколина буде ширитись і поглиблюватися і призведе до зневіри москвинів в свої сили з неминучим наслідком — розвалом імперії. І може, це було б уже сталося, але москвини мають величезне історичне щастя. Ніколи ще в своїй історії європейці (згл. американці) не були на так низькому духовому поземі, як нині. Його з повним правом можна назвати **прострацією духа, паралічем волі, стагнацією творчої думки**. Це і використали москвини на всі 100%. Старі московські царі не сміли мріяти і про одну соту тих успіхів, що їх мають теперішні їхні царі. Хоч які нахабні були старі царі, але їм і до голови не приходила «дерзость» (нахабство) вимагати рівноправности московської мови на міжнародних конференціях. А тепер та жалюгідна мішанина татарщини, німеччини вживається в міжнароднім житті нарівні з великими європейськими мовами — англійською, французькою. Якби 50 років тому хтось був запропонував викладати в

європейському чи американському університеті московську мову та літературу, то професори та студенти були б реготалися з такого жарту. Тепер московська мова і література викладається в кількадесятьох університетах. Що більше! Американський уряд дав московським емігрантам пів мільйона доларів на видання журналів та книжок московською мовою. Уявіть собі почуття московського Ваньки, що йде вулицею якоїсь європейської столиці, вулицею, яка називається Пушкінська і на якій стоїть великий пам'ятник В. Леніна. Хіба ж не мають чим пишатися тепер москвини? Вони і пишаться, і чимраз більше «нагледють» (нахабнішають). Сміючись, плюють Європі й Америці поміж очі, а ті втираються і вдають, що то була «Божа роса».

Та московська еліта не є аж так запаморочена своїми успіхами, щоб не розуміти, що одного гарного дня може урватися терпець в європейців (згл. американців), і тоді полетить з ООН, з чужинецьких університетів не лише московська мова, але й вони самі «ін корпоре» з Європи й Америки. (Що це колись зроблять зневажені європейці, натякає зміна московських назв вулиць у Відні та стягнення в болото пам'ятника І. Сталінові в Будапешті минулого року). Це був би не менший психологічний шок (удар) за той, що його дістали москвини в 1941 році, і, мабуть, з далеко гіршими політичними наслідками.

Передбачаючи таку можливість, московська еліта кинулась гарячково скріплювати віру москвинів в їхню силу. Пустили в рух повною ходою всю свою величезну пропагандивну машину. Змобілізували для цього всіх своїх науковців, письменників, мистців, композиторів, платячи їм казкові гонорари. Подесятерили видання наукових книжок, видали московські словники всіх мов включно з мовами півдиких малих племен чи мертвих мов. Перевидають великими накладками кілька разів ВСІХ своїх старих класиків — без уваги на їх політичні переконання. Подесятерили історичні, археологічні досліді; вишукують найменші натяки на «геніяльність» московської нації, роздуваючи ті мізерні натяки до величини Гімалаїв. Найнахабніше перекручування фактів, безсоромна брехня, фальсифікація документів осягли апогея і стали невід'ємною частиною московських «наукових» творів. Уряд не жаліє мільйонів, ба, мільярдів рублів на **московську національну** мегаломанію. Збудував університет на 3000 кімнат; викинув безпотрібно кілька мільйонів рублів лише на прикраси московської підземки і т. п. Коротко, московська провідна верства хоче «ашарашить» (приголомшити) свій нарід — особливо молодь — «грандіознастю національнава генія» москвинів. Хочє скріпити в них віру, що москвини є найгеніяльнішим, наймудрішим, наймогутнішим, **непереможним** народом в усьому світі. А як такий, то його обов'язок та його обов'язком перед людством є врятувати «гнілою Запад», повести його до щасливого майбутнього. Коротко, москвини відновили, змодернізували форму старої, ще з 1520 року,

догми московського ченця Філофея «Москва — третій Рим, а четв'ортаму не бивать». Вся величезна московська пропагандивна машина наставлена на те, щоб надихнути свою молодь (і старших) патосом і вірою предка Філофея.

Звичайно, з цієї месіянської ідеї тих примітивів можна глузувати, але не можна її легковажити. Не можна легковажити, бо всяка месіянська ідея, особливо в головах народу хижацького, є величезною мобілізуючою і руйнівною СИЛОЮ. (С. 226-229).

В нашій історії до 1917 року (і по ній) маємо аж забагато руйників нашої волі і державности. Переяславська поразка, Полтавська катастрофа, кочубеї, галагани, драгоманови, винниченки, скрипники, любченки... Скільки-то їх родила врожайна українська земля! Правда, маємо і Київську імперію Святославів, Володимирів, Левів, Хмелів, Мазеп, Виговських, Дорошенків, Орликів, лицарський орден Запорожців. Проте в 1917 році наш національний провід **САМ з власної доброї волі** повів Україну до москвина на заріз, як це передбачав ще Т. Шевченко. Він казав: «продасть москалеві», а наші численні скрипники, любченки навіть обіцяної заплати від москвина не дістали (культурної автономії). Що більше, «абнаглевший» москвин з питомим йому нахабством і цинізмом казав хахлові ЙОМУ, москвинів, заплатити. Скрипники, любченки і заплатили. Дорого заплатили, включно зі своїми дурними головами. Хоч як нам, українцям, соромно, але мусимо мати мужність визнати той ганебний історичний факт, що наша українська провідна верства (ліва і права) в 1917 році помагала щосили москвинам заганяти збуджену з рабського сну Україну назад до тюрми народів — до нової московської імперії. Винятком з того були лише одиниці (невелика група М. Міхновського). Цей ганебний для нас факт мусимо визнати, бо ж заперечувати його — це закласти основи для нової нашої поразки в боротьбі з Московщиною.

Але по 1917 році розпочинається в Україні щось цілком інакше. З'являються УСС, Крути, Базар, чотирикутник смерті, Наддніпрянсько-Надністрянська героїчна Армія ДОБРОВОЛЬЦІВ, ОУН, УПА. Забиті на полі бою С. Петлюра, С. Коновалець, Т. Чупринка (Р. Шухевич) породжують уже не тисячі, але мільйони новітніх Байд, Богунів, Гонт, Галайдів. Грізним мemento для москвинів пролунав по всій Україні брязкіт кайданів українських каторжників. Що сталося? Як? Чому такий неймовірно величезний скок від скрипників до «Чупринок»? Звідки взялася ця величезна сила бойового духа, що зганяє сон з очей московських можновладців, що перед ними тремтить цілий світ? Весь світ тремтить перед ними, а українки в Кінгрірі не побоялися піти на них в НАСТУП. Не оборонялися, але самі почали НАСТУПАТИ! (С. 229-230).

Вкрасти ту славу українських прадідів великих, присвоїти собі, щоб українці-правнуки не навчилися панувати. Вкрали москвини, присвоїли собі нашу Київську

імперію, бо спільна династія і віра. Та нема як украсти нашої Гетьманщини. Бо ж не перенесеш Запоріжжя на ріку Москву ані Батурина, Чигирин до Тамбовської губернії, бо ж не запишеш І. Мазепу, В. Войнаровського, П. Дорошенка, П. Полуботка, П. Орлика і т. п. до «руських баяр» ані Т. Шевченка з його «наречієм» до «руських пісателей».

Нема як вкрасти — то сфальшувати, оплювати, оббрехати, перекрутити, покрасти документи, спалити книжки, знищити булави, бунчуки, прапори, пам'ятники, повикидати кістки з могил, зорати ті могили, картоплею засадити Січ (або затопити її).

Та не викрадеш і не спалиш, і не сфальшуєш у пам'яті і серцях українського народу історичних переказів та пісень. Тож мусили москвини запеклих ворогів Московщини проголосити її приятелями, а тих, які аж надто ясно показали свою ворожість москвинам, проголосили зрадниками **українського** (не московського, але таки українського) народу; проголосили ворогами **України** (України, а не Московщини). Напр., Б. Хмельницького, який після переяславської угоди 1654 року кував європейську коаліцію ПРОТИ Московщини, щоб розтрощити її раз і назавжди. І ось цьому запеклому ненависникові і ворогові Московщини **москвини** поставили пам'ятник у Києві з написом: «Б. Хмельницкому благодарная Россия». А І. Мазепу, який своїм коштом відновив св. Софію в Києві та побудував кілька великих церков в Україні, москвини «предалі анафеме» з амвонів тих самих церков, що він їх побудував. (С. 231).

Дворянські царі знищили Гетьманщину; поділили Україну на Губернії та наставили Губернаторами москвинів. Пролетарські царі об'єднали ті Губернії, назвали їх «Українська Радянська Соціалістична Республіка» (УРСР), наставили міністрами «-енків» («верних»). Лише за їх спиною поставили свого Москвина або нашого жида (бо жиди ненавидять українців більше, як самі москвини) із скромним титулом «секретаря КП(б)У», якого обов'язком є тримати напоготові наган близько потилиць тих «міністрів». Дворянські царі арештовували інтелігентів, що говорили українською мовою. Пролетарські царі проголосили українську мову державною і обов'язковою у всіх установах України, лишень ті наївні хахли (щирі), які взяли те за чисту монету і часом забували старшобратню мову (і старшобратство), опинилися в сибірських концентраках. А що таких нерозумних показалося в Україні десь із 10 мільйонів, то це зменшення населення поповнили 8 мільйонами «братів» з Московщини, яким наказали «зделаться українцями» — вивчити українську мову (горезвісна «українізація України» за формулою «українська форма — московський зміст»). Недурно московські емігранти вимагають плебісциту серед **теперішнього** населення України. Як бачимо, пролетарські московські царі видумали значно хитріший, а головне — далекосяглий спосіб помосковщити Україну. (С. 232).

Впоїти в українців зневіру в їхні сили — це не є ідея сучасних москвинів. Москвини і німці роблять це вже кількасот років.

Як вони малюють нам нашу історію?

Вони кажуть: існував в Україні якийсь безіменний нарід, що його археологи охрестили іменем трипільці. На них напала азійська орда скитів, які запанували над трипільцями, створили свою скитську державу; дерли з трипільців данину, нищили їхню культуру; накидали їм свою. Так скити стають політичними і культурними володарями України. По якомусь часі (300 років) навалюється на Україну друга азійська орда сарматів, які вирізують у пень скитів (чи заганняють до Криму та Добруджі); підбивають Україну під свою владу; створюють свою Сарматську державу; панують над місцевими тубільцями (праукраїнцями); накидають їм свою культуру. За якийсь час знову приходить на Україну орда — цим разом з Заходу — германів (готи), які роблять із сарматами те саме, що колись сармати із скитами; закладають в Україні свою Готську державу; стають культуртрегерами праукраїнців (дехто з істориків навіть каже, що готи поширили християнство в Україні). На цю Готську державу в Україні нападає нова азійська орда гунів, яка повторює все те, що робили попередні завойовники України. Загунами приходять... і т. д., і т. п. без кінця і краю змінюються в Україні окупанти, культури і мови.

Яка ж роль споконвічного тубільного населення України, отих прарусів–трипільців? В двох словах — роль погною для інших націй і культур. Панували над ними скити — вони скитизувалися. Панували сармати — сарматизувалися. Панували готи — германізувалися і т. д. Ніколи ті праукраїнці не мали своєї власної державної організації, ані своєї власної культури, ані своєї власної мови. Були вони завжди протягом всієї історії фелагами, гречкосіями, які корилися мовчки кожному окупантові їхньої землі. Ба, й земля, власне, не була їхня, але тих, хто панував над ними, а вони були лише робочою худобою — додатком до тої землі, яку орали–сіяли, а врожай покірно віддавали пануючій над ними нації. А рабами вони були, справді, дуже добрими, бо покірними, слухняними, працьовитими, ніколи не бунтувалися, хіба пан аж надто несправедливо їх бив та морив голодом. А пана, який несправедливо не бив і добре годував, то вони, оті праукраїнці, навіть любили і були цілком задоволені своєю долею, як задоволена свиня в сажі коли її добре годувати (на заріз). Були задоволені, переймали мову своїх панів, наслідувати їх культуру. Нарід потульних рабів–фелів — ті праукраїнці, а значить і їхні нащадки — українці.

І на це маємо історичні докази, — кажуть нам німці і москвини (історики). За історичних часів — десь по X ст. — всі європейські народи мали вже свої власні

держави, а українці–руси не мали ще. Аж прийшли германи (варяги) і створили їм Київську державу. Але ті раби–нездарі руси її самі завалили за кількасот коротеньких років своїми сварками, а від того часу вже ніколи більше не мали ніякої своєї держави. Далі вже знову панували над ними спочатку татари, потім литовці, потім поляки, потім москвини аж донині. Ще ліпший доказ цілковитої державотворчої нездарности тих українців маємо з 1917 року. В 1917 році була для них золота нагода — що трапляється раз на тисячу років — створити свою власну незалежну державу. Тоді створили свої незалежні держави навіть такі маленькі народи, як естонці, латиші, литвини, поляки, а 40 мільйонів українців не створили. Факт. А життя і наука (історія) зважає лише на факти, а пояснювати її може кожний, як хоче; від тих пояснень факти не зникнуть, а лишаються фактами. Отже, нарід, який ніколи нічого не створив, який ніколи не мав своєї власної держави, ані власної культури, ані своєї літературної мови, — такий нарід **ще не дозрів** до своєї власної держави, йому несила її створити; а якби хтось їм її створив, то однак її скоро втратять. Іншими словами, Українська Самостійна держава — це утопія, це літературна фантазія, фікція українських поетів.

З цим смертельним присудом наших ворогів напівпогодилися і САМІ УКРАЇНЦІ. Аж до XX ст. ми і не мріяли про свою власну незалежну державу. Самі вважали свою мову напівмертвою, а збирали її перлинки (пісні, етнографічні матеріали) лише для музеїв. Навіть ім'я свого не знали (забули): чи ми руси, чи малороси, чи рутенці, чи просто хахли, австріяки, тутешні, православні, греко–католики. Повного словника своєї мови й усталеного правопису донині не маємо.

Лише простонароддя не знало? У всій нашій т. зв. народовецькій та соціалістичній літературі XIX і XX ст. — за винятком Т. Шевченка, Лесі Українки та кількох менших — червоною ниткою тягнеться ідея «ми селянська нація», ідея «нам панів не треба» (М. Шаповал), ідея «нам держави не треба» (М. Драгоманов), ідея «нам війська нетреба» (В. Винниченко) і т. п. «державнотворчі» переконання. Промінь здорової думки — памфлети М. Міхновського потонули в морі інтелігентських фелогів — рабів **чужої** державницької думки. Ідея «нам держави не треба» тягнеться червоною ниткою навіть і по великому збудженні нації, навіть у державних документах — у **всіх** чотирьох універсалах Української Центральної Ради. Навіть (о іроніє!) в IV Універсалі, в тім самім, що проголошує Українську Незалежну Державу, навіть у ньому задокументувала наша еліта, що вона **НЕ хотіла** незалежної української держави, а проголошує лише тому, що **обставини ПРИНЕВОЛИЛИ, НАКИНУЛИ** їм цю ідею. Аж так ганебно низького свідoctва самій собі не дала ще жодна еліта жодної нації. Свідoctво браку не лише державницького думання, але браку навіть звичайного здорового глузду. IV Універсал

Центральної Ради є найавторитетнішим — в очах чужинців — документом **небажання** України відірватися від Московської імперії. На щастя, цього документу не доглюпались ще вжити московські «єдїнонедєлімци» та чужинецькі «непредрешенци». Добре, що і наша преса не опубліковує його **повний** текст, щоб наші діти не червоніли за своїх батьків. Українська Незалежна Держава день 22-го січня святкувати НЕ БУДЕ. Буде державне «Свято Незалежности», але не з датою 22-го січня. Буде також і «Свято Героїв» як подяка нації студентам під Крутами, селянам під Базаром, жінкам в Кінгірі за врятовану національну честь. Але на цім святі соромливо «забудуть» згадати IV Універсал УЦР і його авторів.

Стихія кривавої боротьби з нашими історичними ворогами в 1917–25 роках збудила нарешті приспаний національний інстинкт у багатьох наших інтелігентів, і він викинув з їх голів на смітник фелазьких божків, а повів їх на шлях, що на нього кликали Т. Шевченко, Леся Українка, І. Франко (наприкінці життя), М. Міхновський, Д. Донцов. На шлях **кривавої**, безкомпромісної, **національної** боротьби з ворожими Україні **НАЦІЯМИ**... «І вражою, злою кров'ю волю окропіте»; «Месники дужі приймуть мою зброю, кинуться з нею одважно до бою»; «Ми поляжем, щоб славу, і волю, і честь, рідний краю, здобути тобі»; «Україна для українців». Повернім нашому народові дух наших предків: певність себе, віру в себе, національну гордість, волю до боротьби за високі ідеї». І Д. Донцов повів хрестовий похід проти фелазьких божків нашої скаліченої окупантами інтелігенції. Він пригадав нам про правду прадідів великих, і збуджена **національна** творчість зродила літературу, гідну нації, свідомої своєї сили і ролі. На жаль, цей процес відродження духової сили інтелігенції бачимо лише в красному письменстві та в боротьбі ОУН, а в науці ж — особливо в нашій історіософії — і далі панує старе фелазство. Наші історики — включно з найбільшим, М. Грушевським, — прийняли всі ті теорії навал, завоювань, панувань над нами. Прийняли норманську теорію (трохи змінивши) повстання Руси, іранську теорію приходу на Україну скитів, сарматів та ін., німецьку теорію готської держави в Україні, теорію праслов'янського та слов'янського народу і тому подібні чужі теорії, **політичною метою яких є доказати, що українська самостійна держава є утопією.** (С. 235-237).

М. Грушевський, за ним і решта наших істориків, починають нашу історію лише з Х ст., збуваючи кількома реченнями величезну, найславнішу, золоту епоху України перед Х ст. А та епоха **вдесятеро** переважає Київську і розміром, і величчю, і значенням в історії всієї Європи. Та й саму Київську Руську ІМПЕРІЮ наші історики принижують до князівства; наших імператорів тої доби називають лише князями, не розуміючи, що титул «князь» у тодішній українській мові був тотожний з європейським титулом «король»,

тому—то чужинці і називали наших «князів» королями. Нашим історикам, мабуть, також «панів не треба». Навіть дикуни москвини дали своїм мізерним князям титул «цар» (рівнозначник європейському «король») при першій же нагоді. А наші ж «князі» були щось далеко більше за «цар». Були імператорами в повному і точному значенні цього титулу. Ні, не селянська нація, але селяни (фелаги) — історики! (С. 237)

...вся його «Історія України», що, власне, не є історією, але великим каталогом історичних подій та дат. Бо ж історія є нашою вчителькою лише тоді, коли історики дають нам не каталог подій, але аналітику і синтезу всіх державотворчих і державоруйнуючих сил, що діяли в історії. Лише так написана історія дає нам основи, що на них політики будують основні, тривалі **принципи** практичної політики. Саме ж знання історичних подій та їх хронологія дає нам так мало, що ми мимоволі стаємо жертвою спритних чужих теорій. (С.239).

Вся Україна горіла вогнем **селянських повстань кілька років**. А в той час вчений історик М. Грушевський писав у Відні: «Як би не вилазила українцям боком діяльність большевиків в Україні, все ж належить оминати всякий конфлікт з ними, шануючи загальнолюдську вагу соціалістичної революції» («Воля». III. 1920). Отже, не прозрів, с. т. його політика в 1917–19 рр. була не його помилкою, а його світоглядом. Світоглядом (і психологією) фелага. (С. 239)

Наші історики не дали нам справжньої історії, і заплатили ми за її незнання (і незнання народу) пекельно жакливу ціну. За незнання власної історії і власного народу, а також і за незнання московської історії і московського народу. Заплатили і ще заплатимо, якщо не викорінимо з наших душ наше фелагство; якщо не підемо хрестоносним походом проти всіх чужих теорій нашої меншwartости; якщо не повикидаємо з нашої науки (особливо з історії та археології) чужої термінології; якщо не створимо свої власні, українські теорії і термінологію; якщо не розкриємо політичного змісту і політичної мети чужих теорій про нашу націю; якщо самі не напишемо справжньої історії (не каталог) нашої нації; якщо самі не напишемо справжньої історії московської нації. І мусимо зробити це якнайскорше, бо година великого поррахунку нашого з москвинами надходить, а багато наших інтелігентів мають ще почуття своєї національної меншwartости, що його набралися в чужих школах і з чужих теорій. Особливо в трагічному положенні наша інтелігенція, що народилася і виросла в тюрмі на ім'я ССРСР, бо ж москвини вціплювали їй від колиски і кінськими дозами те почуття української меншwartости, нижчости, безсилля.

А коли ми, українці, самі дослідимо нашу історію, то побачимо, що вона є зовсім, геть зовсім, інакша, як написана дотепер. Побачимо, що українська нація не в 1917 році

народилася, як пишуть наші вороги, але щонайменше 5000 років тому. Побачимо, що наші пращури, прапредки, предки, прадіди не були якимись прибудами в Україні, але були першими людьми, що повстали в Україні, розмножились на такий великий нарід, що **від нього** пішли інші народи, зокрема всі т. зв. слов'янські (москвини не є слов'яни). Побачимо, що праукраїнський нарід був такої високої культури, що у нього позичали інші народи. Побачимо, що наші прапрадіди мали велику, багату і культурну державу, яка перемагала найбільші тоді держави Ассирійську, Єгипетську, Перську, Римську; мали державу більш як 2000 років тому, а не лише в X ст. Побачимо, що всі імена, що їх давали чужинці нашому праукраїнському народові та його племенам, є неправдиві, видумані, штучні і баламутні. Побачимо дуже багато тенденційности (часом свідомої) чужих теорій не на нашу користь. І зрештою, побачимо цілком свідоме перекручування фактів, навмисну брехню чужих істориків.

Неприхильна (часто ворожа) тенденційність їх особливо ясно показується тоді, коли археологи, історики мистецтв, антропологи, мовознавці знаходять якісь спільні риси у нас і в чужих народів. В такому випадку вони завжди запевняють нас, що то МИ позичили від тих народів, а не навпаки — **ВОНИ** від нас. Прикладом цього є довголітня полеміка про вік бронзової культури в Україні і Малій Азії. Німці наводять докази, що українська бронзова культура є молодша за малоазійську мало що не на тисячу років. Найбільший знавець української археології проф. М. Ростовцев наводить докази далеко більше обґрунтовані за німецькі, — що, навпаки, українська є старша за малоазійську.

Здавалося б, що ця полеміка поміж науковцями має чисто теоретичне значення і ніякого відношення до політики не має. Однак так не є. В головному культура всіх європейських народів (московський нарід не є європейський) походить — в більшій чи меншій мірі — від римської культури; римська походить зі старогрецької; старогрецька — з малоазійської. Якщо наша бронзова доба (3000 років до Р. Х.) є старша за малоазійську, то до того ланцюга маємо право додати: **а малоазійська походить з праукраїнської**. Таким чином, виходить, що праджерелом європейської культури є культура праукраїнська. А це означає, що праукраїнці **ВИПЕРЕДИЛИ** в культурному, а значить, і в **політичному** розвитку всі європейські пранароди. А політична розвиненість вказує на існування організованого суспільно-політичного життя того народу — існування держави. Існування ж великої держави і великої культури (а такою і була праукраїнська) означає, що нарід, який її створив, мав **ТВОРЧИЙ ДУХ**. А це ж було 3000 років тому.

Тепер пригадаймо, що ми говорили про закони спадковости. Ми говорили, що не лише фізичні, але також і духові властивості: чесноти і хиби — передаються наступним

поколінням в генах крові. Ми говорили, що чесноти і хиби людського характеру, вдачі формуються протягом довгих століть, навіть тисячоліть. Говорили, що чим старший нарід, чим старша його культура, тим сильнішими, тривалішими, незнищимішими є чесноти чи хиби. Ось тут ми і маємо ключ до розуміння неймовірної живучості України. Сотки років намагалися наші історичні вороги знищити український національний творчий дух. Здавалося, що вже досягнули своєї мети: забрали від нас всю нашу провідну верству, нашу еліту; обернули колись могутню, славу націю на «селянську націю» в уяві навіть нашої інтелігенції («поп і хлоп», за глузливим виразом поляків). А тепер? Тепер — 500 українських Жанн д'Арк нараз! Тепер — безприкладна в світовій історії УПА.

Воскрес національний творчий дух прапредків з—перед 3000 років. Той творчий дух, що його історія заховала у «високих тих могилах», який бачимо в багатючих наших археологічних скарбах. Про нього оповідає нам археологія, праісторія й історія. Такий—то є політичний зміст навіть неполітичної науки — археології. А що ж можна сказати про найполітичнішу науку — історію? (С. 239-241).

А пізнавши, «чиї ми діти», пізнавши велич, творчий Геній нашої нації, випростуймо наш зігнутий історичним рабством хребет! Станьмо ДУХОМ ВІЛЬНИМ, а політична воля прийде сама як наслідок, бо ж ЛИШЕ ВІЛЬНИЙ ДУХ ТВОРИТЬ. (С. 242).

XVII ІМ'Я РУСЬ

Літопис Биховця під роком 1429 згадує про з'їзд шляхти в Луцьку, на якому Великий князь Вітовт обговорював, між іншим, справу прийняття української та литовської шляхти до польських гербів. У відповідь на це українська делегація заявила: «Ми походимо од оних древніх русов, предків наших, які за предводительством короля їх Одонацера року 470 Рим взяли. **Ми єсьмо стара шляхта римська**; предки наші з гербами своїми зайшли до тих держав і вживали їх, а так само тепер і цим їх маємо і вживаємо, а побіч них не потребуємо інших, а будемо триматися давніх, що їх предки нам залишали». В літописі С. Величка згадується, що «наші предки русичі в п'ятому столітті під проводом свого короля Одонацера не лише перемогли численніші за них римські легіони, але й Рим здобули та 14 років панували в тій столиці світу». Також в універсалі гетьмана Б. Хмельницького з 1648 року говориться про «Предків наших **русів з Ругії од Помор'я Балтицького**, якими за предводительством короля їх Одонацера року поРождестві Господнім 470 Рим був взятий і 14 літ овладаємий». Ім'я Одонацер має українські первні «Одон — а — цар», чи не є це «Один — аз — цар»?

Відомий тепер відпис літопису Нестора «Повість временних літ» нічого не згадує про Одонацера. Биховець і С. Величко писали свої літописи у XVIII ст., а Нестор в XI ст. Повстає питання: чому нема згадки у Нестора, а є у С. Величка, хоч Нестор писав сім століть **раніше** за С. Величка? Пояснення може бути лише одне: хтось зацікавлений знищити ту частину Несторового літопису, в якій він оповідав про Одонацера, і, мабуть, це було зроблено вже в XVIII ст., бо ж С. Величко мав ще неспальшовану «Повість временних літ» Нестора, звідки і взяв відомості про Одонацера. А якраз у XVIII ст. Пётр I вкрав наше ім'я Русь, а з ним і київський період нашої історії, який можна було вкрати, основуючись на спільності династій Рюриковичів. Вкрати ж передкиївський період нашої історії не дозволяють такі факти, що свідчать про повну відрубність Московщини від України. Одним з таких фактів був Одонацер. Тому—то москвини знищили згадку про нього в Несторовому літописі (за: *В. Савицький*. «Про Одонацера, короля русичів»).

По Петрі I у XVIII–XIX ст. провід культурним і політичним життям Московщини захопили німці (Н. Греч, Г. Грот, В. Даль, А. Бірон, К. Мініх, А. Остерман, Єкатеріна II та ін.). Ніхто інший, лише професор Петербурзького університету Г. Байєр вигадав «норманську» теорію походження Руси, метою якої було дати ще один доказ, що без допомоги німців москвини нічого не створили і створити не можуть. І це є історична правда, що її зайвий раз підтвердили факти по 1-й і 2-й війнах. Та москвини — ці неперевершені майстри в шахрайстві — використали для себе навіть таку убивчу для них історичну правду. Вони обернули, як говориться, kota хвостом: цей німецький — слушний щодо москвинів закид — переписали на наш, український, рахунок. Політичний зміст норманської теорії є той, що ті, мовляв, нездари й анархісти руси не могли самі, без допомоги «німців» (варягів) створити своєї держави. А коли варяги її їм створили, то за 2–3 сотки років ті руси—українці самі її завалили своїми княжими сварками. Натомість ті Рюриковичі, які посіли московські князівства, створили з них велику імперію. А звідси історично—логічний висновок: мовляв, без допомоги москвинів українці ніколи своєї держави не матимуть. Це і є зміст всієї теперішньої пропаганди москвинів в УССР і за кордоном. Одонацер блискуче нищить це московське шахрайство.

Історичні документи ясніше ясного кажуть: *Odoacer natione Ruthenus* — Одонацер за національністю **русин** (українець за сучасною термінологією). Так само історичні документи ясніш ясного кажуть: *Odoacer Rex Ruthenorum* — Одонацер — **король** Руський. Чи цей король був без королівства? Чи без королівства міг би він побити могутній Рим? На це дають відповідь ті ж історичні документи і також ясніш ясного: *Odoacer Rex Rugorum vel Rethenorum* — король **Ругії** або Рутенії. (С. 248-249).

Здорові душею і розумом люди, патріоти шукають доказів **вищости** своєї нації. Чимало з наших науковців (національно свідомих) шукають доказів нижчости нашої нації. Чи є в будь-якій мові відповідний епітет для цих нещасних калік? Та повернімось до імені Русь.

Не беручи на увагу навіть передісторичних згадок, знаходимо ім'я РУСЬ у:

434 році в промовах патріярха Проклуса,

470 році на Зальцбурзьких таблицях,

643 році у перського історика Табарі,

773 році в «Хроніці Теофана Конфесора»,

VIII ст. в «Житті св. Стефана Сурозького»,

839 році в «Бертинських Анналах»,

840 році в життєписі св. Григорія Амастридського

IX ст. у грецьких та арабських істориків,

X ст. із заснуванням Київської імперії ім'я Русь поширилося на весь світ, стало історичним.

Передісторичні залишки чи натяки на ім'я Русь, що їх зустрічаємо на величезному обширі Середземного, а особливо Чорного (з Озівським) морів, указують на те, що на цьому обширі колись жив ОДИН нарід, якого племена чужинців називали різними, часом чудернацькими іменами. Українці ж повинні б називати той нарід ПРАРУСЬКИМ, і на цю претензію ми маємо — як побачимо далі — основи (див.: *В. Ламанській. «А славянах в Малай Азії, Африке і Іспанії»*). (С. 237).

«Національне ім'я є **голосом предків**, яким вони промовляють до нащадків; виховують в них історичну пам'ять і самоповагу. Національне ім'я в'яже людей в національний моноліт, що стає внутрішньою і зовнішньою **силою**, яка творить історію і культуру. Зв'язок нації зі своїм національним іменем не є лише формальний; він є духовий насамперед. Національне ім'я є основою національної моралі, є її школою. Патріотизм — ця одна з найвищих категорій національної моралі — є зв'язаний нерозривно з національним ім'ям» (*С. Шелухин. «Україна — назва нашої землі»*). (С. 258).

Величезний злочин зробила Україна тим, що не знайшла в собі сили охоронити від крадіжки москвинами нашого споконвічного — щонайменше понад 3000-літнього національного імені РУСЬ. За цей страшний злочин тяжко, але справедливо покарав нас Бог. Наслідки цього гріха спокутуємо понині. А нині вже запізно повертатися до імені Русь. Запізно, бо ми той страшний гріх вже спокутували. Тяжко спокутували! Дуже

тяжко! Не було і нема ані одного народу в світі, який пролив би за своє національне ім'я бодай одну тисячну тої кількості крові, що її пролили українці за своє. Мільйони українців, українок, українських дітей, навіть немовлят загинули виключно з тої причини, що мали це — найсвятіше для них по імені БОГ — ім'я Україна. Жодна нація не принесла ані одної мільйонної частини тих жертв на вівтар свого національного імени, як наша. І тому все, що з цим іменем зв'язане: блакитно-жовтий прапор, Володимирів тризуб, Свята Кров Героїв, що щедро — аж надто щедро — їх скропила, — все це є внутрішніми, невід'ємними первнями імени Україна. Є нашим найбільшим по Бозі Святе Святих. (С. 257-258).

«Ім'я УКРАЇНА має в собі магічну силу. Мільйони вмирали з іменем УКРАЇНА на устах. Це ім'я є повне глибокого **внутрішнього ЗМІСТУ** і чарівної сили. **Воно дихає свободою, шляхетним лицарством, мораллю, героїзмом, християнською добротою і любов'ю.** Це ім'я **НІКОЛИ НЕ БУЛО ІМ'ЯМ ПОРАБОТИТСЯ.** Навпаки, Україна від сивої давнини і понині боролася і бореться за **СВОБОДУ**» (С. Шелухин. «Україна — назва нашої землі»). (С. 258).

Наше ім'я РУСЬ украв Пьотр І в 1713 році, наказавши вживати його в перекрученій формі «Расія», «руській» на означення Московської імперії і москвинів. Найстарша писана згадка про ім'я «Україна» є з 1187 року (в Іпатському літописі), с. т. 750 років тому. Очевидячки, воно існувало довго перед записом до літопису». Ім'я ж «Расія», «руській» існує лише від 1713 року, с. т. лише 250 років. Отже, навіть формально, в документах, ім'я «Україна» є в **три рази СТАРШЕ** за ім'я «Расія».

Варварська, деспотична Московщина примусила нас занехати своє старезне ім'я Русь і відновити також старе і також національне ім'я Україна. Тепер ми вживаємо лише ім'я Україна, але **це не значить, що цим ми втратили право власності на ім'я Русь.** Хоч його ми і не вживали, але воно **лишається НАШОЮ власністю**, і, крім нас, українців, не має права його вживати, хоч би й у перекрученій формі «Расія», «руській».

Ми не визнаємо крадежі москвинами Київської доби нашої історії і кажемо москвинам, що вони не мають найменшого права до неї. Москвини цілком слушно нам відповідають: «Неправда ваша. Ми, москвини, маємо право на Київську добу, бо ж **ВИ САМІ** визнаєте нам це право; а доказом на це є факт, що **ВИ САМІ** називаєте нас, москвинів, «росіянами», а нашу державу чи край — «Росією». А як визнаєте нам право на ім'я Росія, то тим самим автоматично визнаєте нам право на **ВСЕ**, що з тим іменем пов'язано, отже, і на Київську добу. Так! москвини мають рацію, бо ж це логічно і обосновано. Питаємо: а де ж наша національна свідомість? Де ж наша боротьба проти московської узурпації, проти московської брехні, проти московського поневолення?

ЧОМУ москвини відмовилися від свого цілком пристойного і гарного ім'я «Московія», ми знаємо. Але чому МИ, українці, відмовляємось від імен «Московщина», «московський», «москвини», а натомість називаємо їх «росіяни», «Росія», «російський», с. т. визнаємо їх право на украдене ними наше добро?

Щось не в порядку в нашій голові, а точніше — в нашій ДУШІ. Знаємо, що москвини мають стільки прав на ім'я «росіяни», скільки і на ім'я «французи» чи «японці», але ВЖИВАЄМО ту шахрайську назву, а тим самим автоматично ВИЗНАЄМО право москвинів на НАШЕ прадавнє ім'я. А звідси є лише один крок до визнання їхнього права і на нашу історію та культуру; до визнання «братства» обох народів. А далі лише два кроки до спочатку культурної, потім економічної і нарешті політичної федерації, яка — як уже показала вся наша і московська історія — автоматично перейде в... СССР під якоюсь новою назвою. І справді, маємо ВЖЕ симптоматичний факт, що назву «Росія», «росіяни», замість «Московщина», «московський» вживають залюбки, навіть **виключно** всі наші явні і скриті МОСКВОФЛИ, від совєтської преси починаючи через іммігрантську соціалістичну, «демократичну» аж до т. зв. УВАН включно. Гірше того! Навіть у націоналістичній пресі читаємо на одній сторінці Московщина, москвини, а на другій Росія, росіяни. Навіть читаємо вже цілковито неграмотне безглуздя — «російський нарід», «російська мова». Граматично **Московську** імперію ще можна назвати «**Російською** імперією», бо походить від слова «Росія». Але виводити «російський» від слова «руський» — це вже справді шедевр нашого москвофільського лакейства. Бо ж «російський нарід», «російська мова» семантично означає буквально «імперський нарід», «імперська мова». Ну, а логічно з того українська мова — провінційна, а український нарід — плем'я московського. Чого ж протестуємо, коли чужинці такими нас вважають?» (за: *В. Косаренко–Косаревич. «Московський сфінкс»*).

Навіть ще гірше! На означення теперішнього московського державно–національного (властиво націоналістичного) імперського уряду СССР вживаємо термін «совєтський» чи «большевицький», с. т. зводимо проблему до рівня лише політичної **партії**, іншими словами — до рівня **ВНУТРІШНЬОЇ** справи Московської імперії.

Де ж та широко рекламована наша національна свідомість? Де ж **український** націоналізм? На урочистих імпрезах, чи на папері «боримось і йдемо **проти** течії» і т. п. **фрази**, а фактично йдемо покірненько за мотузком московського бажання закріпити крадіжку нашого імени; фактично пленяємось за москвофільською течією. Борці за Незалежну не мають громадської мужности (чи, просто, досить розуму) скинути з себе, зі своєї душі рабську, духову залежність. Скільки–то чуємо на Шевченківських академіях гарячих закликів виконувати заповіді нашого

національного пророка, наслідувати його! А чому ж ті гарячі промовці чи письменники самі його не наслідують? А він НІКОЛИ не вживав «Росія», «російський». ЗАВЖДИ «Московщина, московський, москаль». А він жив у Петербурзі серед москвинів, і за його часів назва «Расія», «расійській» на означення Московської імперії та москвинів була вже поширена і прийнята всім світом, включно з «любезними земляками». Всі визнали і прийняли, а **Він не визнав і не прийняв**. Чому?

Бо хоч і був кріпаком, засланим у кайданах, але не БУВ ДУХОВИМ РАБОМ.

А ми? (С. 259-260).

XVIII СПОКОНВІЧНА УКРАЇНА

Бачимо, що наш пранарід **випередив** усі пранароди Європи на яких 2000 років. А ми, українці, є БЕЗПОСЕРЕДНІМИ нащадками того пранароду України; ми є автохтонами, тубільцями України від непроглядних часів, а не якимись прибульцями. Це визнає навіть політичний ворог України — москвин, археолог В. Ростовцев (один з найбільших знавців нашої археології). Він каже: «Південна Росія (с. т. Україна. — *II. III.*) була споконвіку заселена автохтонним народом, якого володарі змінювалися, але він самий лишився незмінним аж до наших часів» («Античная декартативная живапись на Юге России»).

Живемо ми на нашій, своїй землі Україні споконвіку. Живемо вже сотні тисяч років, від пралюдини почавши, яка і народилася в Україні, і виросла на великий народ в тій самій Україні. Іншими словами, **УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД НЕ Є НІЯКОЮ ГАЛУЗЗЮ НІЯКОГО ПРАНАРОДУ**.

Більше того! Український народ **САМ Є ПРАНАРОДОМ, з якого вийшли інші народи**. Науковці–чужинці можуть видумувати які завгодно пранароди; можуть називати їх якими завгодно іменами (індоєвропейський, арійський, праслов'янський і т. п.), можуть видумувати які завгодно теорії переселення — все це лишається лише теоріями (часто політично тенденційними). Проф. Р. Латам ще в 1854 році писав: «Санскритська мова є європейського походження, а в Азії внаслідок завоювання Індії слов'яно–литовцями, або русами, далеко перед Р. Х.» (*R. G. Latham. «Ethnology of Europe»*).

Пранарід України, будучи найбільшим тоді в Європі, найкультурнішим і перелюдненим в Україні, цілком природно розселявся на сусідні землі. Маємо повне право назвати цей нарід **ПРАРУСАМИ**, а не якимись теоретичними іменами: індоєвропейці, арії, скити, сармати, слов'яни тощо, бо ж він був споконвічним

автохтоном землі, що споконвічно називалася РУСЬ. В міру його розмноження і з інших причин від нього відокремлювалися, емігрували до Західної Європи окремі його племена, які з бігом часу, втративши безпосередній зв'язок з матірним пнем та вбираючи до себе сторонні домішки, під впливом відмінного географічного й економічного оточення набували відмінних від свого пня рис, с. т. розвинулися в окремі європейські народи, в тому числі і т. зв. слов'янські. Іншими словами, не гіпотетичні індоєвропейці, але **праруси були батьками європейських націй**. Отже, **УКРАЇНА БУЛА МАТІР'Ю ВСІХ СЛОВ'ЯНСЬКИХ НАРОДІВ**, а не якоюсь сестрою чи братом. Ясна річ, Україна не була матір'ю (чи сестрою або братом) жодного **азіатського** народу, як, напр., московського. Між іншим, слово «слов'яни» не існує в жодній слов'янській **народній** мові, а це є доказом, що воно є штучним (можливо, чужим) новотвором. Іншими словами, ніякого «слов'янського» народу чи пранароду ніколи не існувало. (С. 272).

В Україні шукають москвини, і все, що знайдуть, забирають до себе в Московщину. Забагато бо лишилося в Україні мертвих свідків, які говорять живою мовою про неймовірно велику роль праукраїнців в історії людства. Москвини добре розуміють **політичне** значення цього, тому з такою запеклою ненавистю їх нищать, тим більш, що незважаючи на енергійні розшуки, вони не знайшли в Московщині нічого, крім аж надто примітивних камінних знарядь та куп людських кісток, порозбиваних, щоб дістати з них шпик, с. т. слідів своїх прапредків — людоджерів.

Прийде час, коли наша незалежна держава організує розшуки слідів прарусів і русів в Україні і поза нею. Не сумніваймося, що знайдеться тоді багато такого, що оберне сучасні теорії про походження націй і роль праукраїнців у світовій історії в безпідставні. Натомість покажуть **справжню** роль української нації в праісторії і історії людства. Роль таку велику, що тепер здається фантазією. (С. 273).

ХІХ УКРАЇНЬКА ДЕРЖАВА СКИТСЬКОЇ ДОБИ

Москвини протягом всієї своєї історії — від перших царів до сучасних диктаторів включно — кожну окуповану ними країну нещадно грабували, хапали все, що тільки знайшли; чого не могли вивезти до Московщини, нищили. По всій Україні розкидані тисячі могил наших прапредків і предків. Українці ніколи їх не порушували, не розкопували, бо вважали блюзнірством порушувати спокій небіжчиків взагалі, а тим більше своїх предків; боялися кари Божої за таку зневагу своїх предків. Безбожницький

московський народ, що звик сам до зневаги, що звик зневажати самого Бога, по нашій Полтавській катастрофі кинувся шукати в наших могилах золото, срібло. Знайдені золоті та срібні речі — величезної для науки вартости — ті варвари перетоплювали, а всякі глиняні, шкляні, залізні речі величезної археологічної вартости із злобою нищили, бо то було для них «барахло» (непотріб). Так загинула безповоротно величезна кількість наших археологічних скарбів, свідків нашої великої, славної минувшини. (С. 275).

Пригадаймо, що український нарід є найстаршим рільничим народом в Європі. Пригадаймо всю трагічну кількатисячолітню боротьбу нашої нації за свою прадідівську землю. Пригадаймо кількість, розміри, характер усіх навал азятів. Пригадаймо першу розкішну, найвищу тоді в Європі, культуру трипільців з їх культом богині–матері, що його мали всі оті «кімри», «скити», «сармати», «анти». Пригадаймо культ Божої Матері сучасних українців та їх культ Землі. Нарешті, пригадаймо останню азійську навалу 1917 року та її тотальне, бестіяльне нищення і культу Божої Матері і культу Землі–Матері. Пригадаймо повну ПОРАЗКУ в Україні всіх тих азятів від ханів X ст. до ханів XX ст. включно. **Повну поразку!** Бачимо на власні очі, що культ Божої Матері, віра в Бога і культ Своєї Вільної Прапрадідівської Землі сьогодні **горить в Україні найбільшим, найяскравішим полум'ям, ЯК БУДЬ–КОЛИ В УСІЙ НАШІЙ ІСТОРІЇ. Культ не лише у провідній верстві нації, але у ВСІЙ НАЦІЇ.** Чи культ такої незнищенної, чудотворної сили могли мати кочовики, відірвані духово від Прапрадідівської Землі, Землі з великої букви, с.т. в її метафізичному розумінні?

Це є відповідь на всі теорії походження скитів.

Цю відповідь санкціонує і сам «скитський» нарід.

Кожна легенда, очищена від фантастичної форми, має в основі історичний факт, а головне — має культурний, світоглядний ґрунт, на якому вона зродилася і виросла.

Коли Геродот був в Україні, він записав від скитів **їхню, скитську**, легенду. Вона оповідає, що бог неба — батько родоначальника скитів, короля Таргита — скинув був їм з неба золоті: плуг, ярмо на воли, меч і чашу. Зауважте **характер** речей, яким скити надавали найважливішого значення, бо створили легенду, що САМЕ ЦІ речі Сам Бог післав їм з неба. Іншими словами, Сам Бог благословив їх, скитів, на життя, якого символами є ці речі. Плуг, ярмо на воли — це символи рільництва, праці і цивілізації. Меч — символ боротьби, шляхетности, військової сили, державної незалежности, свободи. Чаша — символ жертви богам, пошана Бога, пошана духових сил (сучасні протестантські Церкви замість хреста мають чашу). Коли вдумаємося в ХАРАКТЕР всієї праісторії та історії України, то МІСТИКА ЦИХ СИМВОЛІВ СТАЄ несамовито **ПРОРОЧОЮ**. Направду, чи

ж не в цих символах: **ХРЕСТ, МЕЧ, ПЛУГ** — вклалося все реальне життя України? Від трипільців аж донині? Символах, післаних нашим прапредкам з неба? Призначення України, післане Богом?

Багато, багато говорить нам — особливо тепер — ця легенда, створена нашими прапредками 3000 років тому. **ДУЖЕ БАГАТО!**

З наведеного ясно видно, що скити мали — як і кожний великий культурний нарід — всі класи суспільности: аристократію, військову класу, священницьку, адміністраторів, промисловців, майстрів, селянство, робітництво. Багатюща нація, що мала міжнародні зв'язки з усім тодішнім світом, напевно, мала й інші класи провідної верстви нації: мудреців, філософів, поетів, письменників, науковців, лікарів. Той факт, що їх твори не дійшли до нас, не може бути запереченням цього, бо ж безконечні навали зі Сходу азійських варварів **тисячі** разів палили, нищили, плюндрували всі наші скарби. Навіть з далеко пізнішої доби Київської імперії врятувалася лише мала частинка того, що було. А скільки писаних документів лишилося з зовсім близької доби Гетьманщини? Крім того, скити мабуть писали на матеріялах, що гниють (пергамент). На те, що скити мали філософів, натякають історичні писані джерела. Напр., Олександр Великий (356–323 до Р. Х.) ходив війною на скитів. Перед початком боїв була у нього скитська делегація, голова якої виголосив до Олександра довгу промову, що її записав приявний секретар Олександра. На жаль, нема тут місця навести витяги з неї. Вона вражає нас надзвичайною глибиною думки, високоетичними моральними поглядами на справедливість, честь, обов'язки громадянина і провідника перед своїм народом і перед Богом. Видко, що її говорив великий філософ. Його ім'я до нас не дійшло. (С. 291).

«...ті «скити» не були ніяким **чужим** народом. То були ті самі праруси, що були емігрували колись з України». (С. 298)

XX УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА САРМАТСЬКОЇ ДОБИ

В цьому нібито зникненні старої Скитії і народженні нової Сарматії можна (з далеко більшою логікою і обґрунтованістю, ніж німецькі теорії приходів, завойовань) бачити звичайне соціологічне явище — **зміну провідної верстви нації**. Ассирія, Єгипет, Еллада, Рим впали, коли їхні провідні верстви надто розбагатіли, зледачилися і морально зогнили. Надмірне багатство їх згубило. Те саме сталося і з скитською провідною верствою. Із свідчень археології та документів про розмір нашої тоді міжнародної торгівлі і війн з персами, римлянами ясно видно, що наші праруси були тоді дуже великим і дуже культурним народом. Ясна річ, такий нарід мав силу вилонити з себе нову провідну

верству. Одне з племен його — сармати перебрали від скитського племена державну владу. На це натякає абсолютний брак будь-яких слідів війни між т. зв. «скитами» та «сарматами». (С. 300).

Маємо вже сотки розкопаних могил наших прапредків, могил, розкиданих по всій розлогій Україні від Волги — Кавказу за Дунай — Карпати. В тих могилах вже знайдено десятки тисяч наочних, намацальних доказів надзвичайно високої культури наших прапредків. Знайдено тисячі цілком конкретних доказів, що та культура мала ОДИН ТОЙ САМИЙ характер протягом всієї нашої праісторії й історії. Той самий у XX ст. по наших селах, у XVIII–XVII ст. за Гетьманської доби, у XVI–XIII ст. за литовсько-польських часів, у XII–IX ст. за київської імперської доби, в I–VII ст. до Р. Х. за скитської доби, в II–III тисячоліттях до Р. Х. за трипільської доби і, мабуть, далі аж до доби первісної людини.

5000 РОКІВ БЕЗПЕРЕРИВНОЇ ТОЇ САМОЇ КУЛЬТУРИ. НАСКРІЗЬ УКРАЇНСЬКОЇ. (С. 311).

XXI УКРАЇНСЬКА БОСФОРСЬКА ДЕРЖАВА

« наша культура бронзової доби була пов'язана з культурою тої ж доби Малої Азії та Єгипту; була споріднена з ними, але одночасно мала і свої власні національні риси. Нема жодних ознак, що населення України від неоліту аж до кімрів не було те саме. Навпаки, є досить археологічних свідчень, що воно протягом цілого цього періоду БУЛО ТЕ САМЕ. Можливо, було частинне переселення чи частинна інфільтрація, але **основна маса лишилася та сама і мала ту саму культуру**. Отже, культура бронзової доби в Україні Є ТВОРОМ МІСЦЕВОГО НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ. А культурну подібність північного і південного берегів Чорного моря не можна пояснити лише торговельними зв'язками, імпортом, бо ж, крім подібностей, є ще й специфічно місцеві риси. Цю подібність можна пояснити лише РАСОВОЮ спільністю, лише існуванням **споріднених народів на обох берегах**; народів, що їх можемо вважати за **автохтонів, тубільців** тих берегів. Це є тракокімри на одному березі і скито-іранці на другому» (за: М. Rostovtzeff. «Iranians and Greeks...»).

Отже, М. Ростовцев визнає спорідненість людей, що заселявали ВСІ береги Чорного моря; лише він не хоче признати їм «спорідненого», с.т. національного імени, а натомість видумує термінологічну мішанину «трако-кімри-скито-іранці». А чи не простіше було б, а головне — **ближче до правди** об'єднати їх хоч би під іменем «арійці», якщо не вистачає відваги назвати просто ПРАРУСИ.

Проф. В. Р. Чемберс пише: «Територія нинішньої Персії, Белуджистану, Кабула за старовинних часів називалася Аріяна. Найстарші мешканці того обширу були білої (кавказької) раси і відрізнялися фізичною будовою, характером і мовою від сусідів. Вони були рільники. Саме з мешканців тої Аріїани — старовинних індо-скитів почали виходити емігранти, які сколонізували всю Європу. Від тих індо-скитів походять слов'яни» (W. R. Chambers. «Ancient History»). Проф. Е. Сіверс каже: «Питання колиски наших прапредків — арійців та напрям їхніх мандрівок, що привели їх до місця теперішнього їхнього поселення, мусимо залишити як проблему, що її неможливо вирішити. Нemoжливо, бо ми не маємо доказів вирішити основну проблему: чи арійці народилися в Ірані, а звідтам прийшли до Європи, чи навпаки, народились в Європі і розселилися з неї на південний схід» (E. Sievers. «Aryan Languages in Encyclopedia Britannica»).

Так! Сучасна наука ще не має тих доказів, бо досліджувала лише два кінці того шляху: Іран та Європу, а середина — Україна ще не досліджена як слід. Та від часу знайдення трипільської культури починає переважати теорія європейського походження. Чому? Бо знайшли колиску т. зв. арійців. Лишається ще знайти в Європі свідків, які доказали б, що праукраїнський нарід колись заселявав всю Європу. Це є завдання майбутніх українських науковців. А тут ми можемо подати лише уривчасті, непов'язані натяки на таку можливість, бо ніхто з наших науковців тих свідків ще не шукав. (С. 326).

XXII ПРАУКРАЇНЦІ ПОЗА УКРАЇНОЮ

Ніхто не цікавився статистикою тих наших дітей, які діставали найвищі нагороди в американських (канадійських) школах. А якби ми таку статистику мали, то самі не повірили б тому фантастично високому відсоткові цих наших дітей щодо кількості нашої імміграції і всього населення Америки. На підставі власного понад 40-річного спостереження сміємо твердити, що український народ є найздібнішим народом.

Найздібніший і наймузикальніший. А чому ж ми не маємо, скажимо, композиторів світової слави?

МАЄМО! Та не лише вороги, але й ми самі «даруємо» їх сусідам і несусідам. Така вже «щира» наша вдача, мабуть! Чи хто досліджував національне походження П. Чайківського або М. Глінки? Чи інших «руських», «польських», «німецьких» і т. д. композиторів? А мати Л. Бетовена була українка на ім'я Кеверич (див.: «Encyclopedia Britannica»). В. Моцарт, Й. Бах народилися в тих околицях Німеччини, що заселені

нащадками колишніх русів. Моцарт, Ліст, Бах — імена не німецькі так, як і Чайківський, Глінка не московські.

Наш Д. Бортнянський в композиторському змагу, що його влаштувала Італійська Музична Академія, переміг славного на весь світ В. Моцарта. Нашого музичного Генія М. Березовського (1745–1777) москвини загнали в могилу на 32-ім році його життя. Другого музичного нашого Генія А. Веделя (1767–1805) москвини задушили в тюрмі на 39-му році життя за те, що не хотів творити для москвичів. М. Леонтовича (1877–1921) москвини застрілили на 44 році його життя. М. Лисенко (1842–1912) творив принагідно, у вільні від заробіткової праці хвилини, перевтомлений і під пильним оком московської поліції. Про цих ми знаємо, бо їм пощастило **виявити себе**. А СКІЛЬКИ ПРОПАЛО ПО СЕЛАХ — НЕВИЯВЛЕНИХ? А скільки потенційних геніїв загинуло, коли Україна **століттями** боронила Європу від азійських орд (а Європа за нашою спиною спокійно розбудувала свою культуру)? А яку величезну потенціальну творчу силу, творчий Геній має наша нація — показує нам вся наша праісторія, історія і сучасність.

І незважаючи на такі жахливо, катастрофально несприятливі історичні умови, все ж українська нація **МАЄ ЧИМ ПИШАТИСЯ**. Багато що **УКРАЇНА ВКЛАЛА ДО СКАРБНИЦІ ВСЕЛЮДСЬКОЇ КУЛЬТУРИ**. Біда лише, що «правнуки погані» не знають тих своїх власних скарбів. А їх помітили навіть чужинці. Частину (дуже маленьку) їх помічень ми навели в попередніх розділах. Ось ще одна. Німецький поет Ф. Боденштедт сто років тому писав: «Ціле життя кількох людей не вистачить, щоб дослідити українську народну творчість: його пісні, казки, перекази, легенди» (*F. Bodenstedt. «Die poetische Ukraine»*). Життя кілька сот фахівців не вистачить, щоб висвітлити тему «Творчий Геній української нації». Лише сухий каталог тої творчості, без коментарів, був би кількадесяттомовий.

Культурна творчість трипільців, державно—організуюча творчість скитів, мистецька та економічна творчість сарматів, християнсько—цивілізаційна творчість русів, творчість національних дороговказів «поборників святої волі» — українського козацтва — старого на Дніпрі і нового в Карпатах.

Велич розмаху! Висота злету! Глибина ідей!

...І яка ж катастрофально жахлива диспропорція з сучасністю і сучасниками!

Причини? Про них громом гримів наш національний пророк; про них розпучливо кричала наша Касандра; про них вже пів століття безутомно тлумачить нам Дмитро Донцов.

Дайте рабові вірлині крила за плечима, а він замітатиме ними вулиці. Хахол — гречкосій, «селянська нація» і... найвища культура в Європі, імперія на трьох континентах, єгипетські фараони, римські імператори, творці Біблії, азбуки, батьки європейських народів, Заратустра, Будда, Лютер, Бетовен, Клавзевіц... Ні! Це вже переходить усякі межі! Це вже не просто зоологічний шовінізм, це вже чисте божевільня!

Та навіть припустім, що славні предки «літали орлами понад небесами», але де сіли правнуки погані? Сіли в болото в ганебному для нації 1917 році.

Так! Лише мале запитання: ХТО сів (і донині сидить)?

Марна праця оповідати сліпакові про красу сонця. Марна праця оповідати слимакові («загубленій малій людині») про безмежні обрії минулого, сучасного і МАЙБУТНЬОГО, обрії, що їх бачили вірлині очі наших прадідів великих, які ЛЮБИЛИ літати попід небесами. Не до сліпаків і слимаків наша мова. Вона для тих Ярем, що замітають **поки що** «жидівську» хату своїми крилами, щоб відкрити їм очі на тих вже незчислимих Галайд, які ВЖЕ відчули СИЛУ своїх крил і полетіли попід небеса.

І високо полетіли. Дуже високо! Аж на недосяжну людям височину П'ЯТИСОТ БЕЗСМЕРТНИХ УКРАЇНСЬКИХ ЖАНН Д'АРК. (С. 348).

XXIII ЗАЙДИ В УКРАЇНІ

Київська Русь успадкувала від своїх попередників ВСЕ, отже, і їхню внутрішню та зовнішню політику. Київська Русь була, як її попередники, переважно торговельною державою, і тому енергійно пробувала опанувати всі торговельні шляхи з України на південь, південний схід і захід. Поперед ми говорили про боротьбу, що її вели століттями різні народи за опанування і контроль двох найголовніших торговельних шляхів України. Ключі до них лежать: один на західному побережжі Каспійського моря, а другий на західному побережжі Чорного моря.

За часів Святослава Великого перший ключ мали хозари, другий — греки. Святослав Великий добре розумів, що Русь із-за свого географічного положення на межі двох світів, не вдержить своєї державної незалежності, якщо не виросте на світову потугу. Він розумів у X ст. те, чого не розуміли наші недойшли політики в XX ст., що селянська Русь не може вирости на світову потугу, щоб оборонити свою волю, навіть хоч би і намагалася.

За старих часів (і не лише за старих) джерелом багатства була закордонна торгівля. Святослав Великий дуже добре розумів, як і чому маленький народець — греки, виріс на

світову імперію; теж розумів він джерело багатства і сили Хозарської держави. Відібрати ключі від торговельних шляхів від хозарів і від греків, с. т. стати твердо лівою ногою на Волзі, а правою на Дунаю, і взяти в українські руки керму міжнародною торгівлею на всьому великому просторі, що його пов'язують ці два великі торговельні шляхи, — це був справді геніяльний план великого державного мужа — нашого імператора Святослава Великого.

Ми не сумніваємось, що якби Святослав Великий прожив був ще 10–20 років, то він був би той план виконав. Та наша щербата історична доля не дала йому тих 10–20 років, як не дала і другому нашому велетневі — Великому Богданові 5–10 років на вирішальний удар по зненавидженій ним Московщині.

Була би доля продовжила віку цим нашим державним велетням — була б не мала Україна ані татарської, ані полтавської катастроф. А світ не стояв би нині перед загрозою знищення людського роду на нашій планеті.

Бо цю загрозу — Московську імперію — Україна була б знищила вже при її зародженню.

Хоч і з великим спізненням, проте ЗРОБИТЬ ВОНА ЦЕ ТЕПЕР. (С. 360).

XXIV ДЕРЖАВНИЦЬКА ТРАДИЦІЯ УКРАЇНИ

У попередніх розділах ми переповіли дещо з праісторії України. І лише дещо; багато пропустили; багато скоротили. Підсумуймо сказане.

На незатоплених морем суходолах — островах Європи за передльодової доби зародилася пралюдина і розвинулася на первісну людину. Одним з таких островів була Україна. Внаслідок дальших геологічних та кліматичних процесів в Україні створилися умови для розвитку тваринного життя значно сприятливіші, ніж в інших частинах Європи. Тому в Україні первісна людина скорше і більше розмножилася, раніше стала на шлях цивілізації, як в інших частинах сточища Чорного та Середземного морів. За льодової доби первісні люди західної Європи вигинули, а в Україні велика частина їх мусила тікати від льодовика на південь — до Малої Азії, північної Африки, навіть до Індії. Цим первісним людям Європи німецькі історики дали ім'я «індо-германи», французькі — індо-європейці, англійські — «арійці», а ми називаємо «праруси». 361

Навіть за доби, коли влада азійських орд в Україні була найсильнішою, — за доби Татарщини, навіть тоді не переривалася українська державність, лише державний її провід перенісся на крайній захід, утворивши там Галицько-Волинське самостійне королівство. І

з його упадком не переривалася наша державницька традиція: наша провідна верства зайняла домінуюче становище в Литовсько–Руській державі, накидаючи литовцям свої закони і навіть свою мову та почасти релігію. (С. 363).

Багато чужинців і навіть кілька москвинів, що подорожували по Україні в XVII–XVIII–XIX ст., свідчать, що українці — **особливо ПРОСТОНАРОДДЯ** — ненавидять москвинів, добре пам'ятають старі козацькі вольності і мріють про відновлення своєї державної незалежності.

Нарешті з'являється унікальна в світовій історії колосальна постать Тараса Шевченка. Великі літератури, як, напр., французька чи англійська, мають, може, і більших за нашого Т. Шевченка поетів та письменників, але не мають своїх Шевченків.

Бо ж ХТО є Тарас Шевченко? Чому Він для нас є ВІЧНИМ, БЕЗСМЕРТНИМ? Відповідь коротка, але вичерпна: Тарас ШЕВЧЕНКО Є ІНКАРНАЦІЯ ДАВНЬОЇ УКРАЇНИ в найглибшому і в найширшому значенні цього слова. Давньої, безсмертної України. І властиво — **інкарнації, втілення**, с. т. Він є САМА УКРАЇНА і давня Україна. Підкреслюємо **стара** Україна, с. т. не та скалічена московською чи польською культурою інтелігенція і не той забитий столітнім рабством — до втрати власної гідності — народ.

Устами Т. Шевченка говорить не великий поет, що народився в 1814 році, але говорить НАЦІЯ, що народилася щонайменш 5000 років тому. Нація, що говорить до нас — правнуків поганих — **ВЕЛИКОЮ МОВОЮ** тисячолітніх могил прадідів великих, мовою отих трипільців, скитів, сарматів, антів, київських імператорів, галицьких королів, українських гетьманів, запорозьких лицарів. Тому–то поетичний образ «могили» у Т. Шевченка не є поетичним образом; він є чимсь далеко, далеко **більшим**. Вираз «могили» зустрічаємо в «Кобзарі» **понад 50 разів**. У Т. Шевченка «могила» не є домовиною мертвих кісток, купою землі. У Т. Шевченка могили «з вітром розмовляють, стогнуть, сумують за славою старою»; кобзар на могилу ходить набратися надхнення, він лише на могилі може співати «повним голосом», і нарешті остання воля Т. Шевченка: «Як умру то поховайте мене на могилі». (С. 365).

Коротко, Тарас Шевченко (себто наш нарід) інтуїцією генія відчував, розумів одну з найбільших істин — містерію ЖИТТЯ мертвих — живих — ненароджених, ЖИТТЯ НАЦІЇ. Містерію, що її щойно тепер починаємо, завдяки Д. Донцову, розуміти. Розуміти таємницю СИЛИ НАЦІЇ. Лише починаємо розуміти **глибокий, внутрішній ЗМІСТ** культу Нації, культу прадідів — друге по релігії джерело сил, які ведуть націю до перемог і щастя. Ми щойно почуваємо відчувати величезну, незнищиму силу **традиції**;

незнищиму силу національного ДУХА. Пригадаймо, що ми говорили про закони спадковості, про те, що ЧИМ СТАРША духовість (культура), тим вона СИЛЬНІША, **незнищиміша**. Понад 5000 років передають українські покоління в Генах крові свою національну духовість, якої найголовнішим складником є віра в Бога, віра в безсмертя духів предків, в силу тих духів допомагати нащадкам; віру в безперервність ланцюга мертвих — живих — ненароджених. Коротко — культ Нації.

Наші історичні вороги: москвини, поляки, німці, жиди докладають всіх зусиль, щоб **відірвати нас від цього животворчого джерела нашої СИЛИ**. До ХХ ст. не мали успіху. Аж до ХХ ст. жевріла, хоч і малою іскрою, проте жила традиція нашої національної самостійності. Щойно в ХХ ст. пощастило ворогові задурманити розум і отруїти душу нашої інтелігенції **московським «соціалізмом»** і тим відірвати її від джерела їхньої сили — українського національного духа. Та не вдалося ворогові відірвати від нього нашого народу. В березні 1917 року горстка нашої національно сідомої інтелігенції в Києві боялася кликати свій нарід на вулицю для демонстрації української сили. Боялася, що національно несвідомий народ не вийде, і спроба скінчиться жалюгідним соромом. Коли ж на її заклик вийшло на вулицю 100000 «несвідомих» міщан Києва з портретами Т. Шевченка і з жовто-блакитними прапорами (а не з червоними та К. Марксом), то наша спантеличена інтелігенція не могла зрозуміти, звідки взялося в самому лише Києві (тоді дуже змосковщеному) 100000 свідоміших (національно) за неї українців.

Ця наша інтелігенція не розуміє цього і понині. Пояснюють впливом «Кобзаря». Не розуміють вони і донині, що ті 100000 в Києві і 39 мільйонів по всій Україні не від Т. Шевченка «навчилися» (усвідомилися), але якраз навпаки — Т. Шевченко від них. Наші примітиви думають, що слова Т. Шевченка «Спасибі, дідусю, що ти заховав в голові столітній ту славу козачу, я її онукам тепер розказав» стосуються лише до одної його поеми «Гайдамаки». Не розуміють, що ці слова його стосуються до **всього його «Кобзаря»**. Не розуміють, що Т. Шевченко був лише геніяльним речником свого геніяльного народу. Не розуміють, що **УСТАМИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ГОВОРІТЬ САМ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД**. Не розуміють **ДЖЕРЕЛА** Шевченкового пієтизму до Високих Могил, не розуміють, **ЩО** в тих «могилах» поховано. **А це «знав» наш нарід** **ліпше за всіх українських археологів та істориків накупі**. І тому—то іскра з тих «могил» вибухнула в 1917 році таким величезним полум'ям, що спалило на віки вічні всі іранські, норманські та інші старшебратські теорії, разом з їхніми малоросійськими визнавцями. Нація знайшла, **ЩО** було поховане в тих тисячолітніх «могилах», і устами Д. Донцова сформулювала ту 5000-річну знахідку. Зрозуміла, що **ВОСКРЕСАЮТЬ ЛИШЕ**

ТАМ, ДЕ Є МОГИЛИ. Починаючи від могил трипільців з III тис. до могил упівців з XX ст. включно. Могил таких високих, яких не має жодна інша нація, крім УКРАЇНСЬКОЇ. (С. 366-367).

XXV ЧУЖИНЦІ ПРО УКРАЇНУ

Професори J. Brunhes і C. Valaux в своїй «La Geographie de l'Histoire» (1921) висміяли москвинів, які намагалися у французькому Міністерстві закордонних справ переконати французів, що ані України, ані українців не існує. Ці професори радять українцям утворити оборонний союз з причорноморськими народами і знизити Московську імперію до ступеня ДРУГОРЯДНОЇ ДЕРЖАВИ (puissance secondaire). (С. 383).

XXVI ДЕЩО З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Нація, яка щойно у XVIII ст. (отже, лише 200 років тому) ЛИШЕ ПОЧИНАЄ закладати основи своєї літературної мови, яка щойно в XIX ст. — ВІСІМСОТ років ПІЗНІШЕ за українців — починає свою літературу, ясна річ, не може не те що «доказати», але навіть щось сказати про своє «старшебратство», «ведущій народ», «месію світа» і т. п. Дикунське маячення. І тому — хочеш не хочеш — **мусили** москвини вкрати нашу Київську добу з її ім'ям, з її культурою, з її літературою. **Мусили**, бо ж інакше не мали б ніякого **психологічного** ґрунту, інакше повисла б у повітрі ідея III Риму, а з нею і віра москвинів в свої сили. Тоді ледве чи змогла б московська еліта надхнути імперіялістичний **розмах** в душу свого, навіть з природи хижацького, народу. Навіть і ті дикуни потребують якоїсь, хоч би й фальшивої, але намацальної основи свого «права» на III Рим. Проголосили свою національну догму: «Київська Русь і все, що з нею зв'язане, є «обцім дастаянієм» (спільним добром) велікаросав, маларосав, беларосав». В умовах деспотичної держави, відрізаної від культурного світу, це можна було зробити, бо ж хто не вірить, для того є Сибір неісходимий чи куля в потилицю. «Що взято — то свято» і «Не абманеш — не прадаш», — підсумував їх «народ-богоносець». (С. 389).

Чи не занадто ідеалізуємо український народ, українську націю? Ні! В цій книжці ми весь час говоримо про ВРОДЖЕНІ, передавані з покоління в покоління протягом щонайменш 5000 років властивості української нації. Безперечно, наш народ (особливо інтелігенція) має чимало злих, паскудних прикмет. Але всі вони НАБУТІ — зроджені і виплекані **обставинами** 200-літнього поневолення дикими москвинами чи підлими

поляками. Закони ж генетики нам ясно кажуть, що із зникненням обставин, що породили якусь прикмету, зникає (з часом) і сама та набута прикмета (пес дичавіє, відірваний від людей).

Звільниться Україна від «благатворнава вліянія» всякого роду московських «матюків» чи польської перфідності — зникнуть ті наші злі прикмети за два–три покоління. Зникне рабська покірність, зневіра у свої сили, почуття національної меншвартости.

Але, щоб звільнити Україну від того «вліянія», щоб створити, а головне — ВТРИМАТИ українську незалежну державу, наша еліта, наш політичний провід мусить перш за все **знати духовість своєї нації**. Мусить знати не лише сучасний її стан, але і її корені. Мусить знати праісторію й історію української духової культури. Знати глибоко. А що знаємо ми? Чужі теорії? (С. 402).

XXVII НИЩЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЩОСТИ

Українську культуру й економіку і самих українців нищили всіма можливими і неможливими способами. При кожній нагоді і без нагоди ВСІ москвини: царі, патріархи, єпископи, священики, міністри, губернатори, аристократи, буржуї, монархісти, ліберали, народники, демократи, соціялісти, інтелігенти, пролетарі, солдати, конвоїри, вартові, злодії і навіть в'язні. Всі і кожний, як хто міг. **Вся московська нація**. І за парусот літ того нищення АНІ ОДИН–ЄДИНИЙ МОСКВИН НЕ ЗАПРОТЕСТУВАВ, отже, ВСІ солідаризувалися, похвалювали те нищення.

Наші яничари і наші фелаги із шкіри вилазять, щоб намовити нас **забути** московське нищення України. Або бодай **простити** москвинам. Апелюють до нашої культурности, до нашого християнізму. Намагаються переконати нас, що добрячий московський народ у своїй наївній простоті не розумів, що робить. Намагаються переконати нас, що московський народ не є гірший за інші народи, але оті клятві його провідники намовляли та гнали силою нищити, вбивати, грабувати, знущатися з інших народів. Ну, а тих поганих провідників вже більше не буде, а ми, українці, як культурний народ і християни повинні простити, забути за помсту. Нова ж Московщина буде, як ягнятко.

Так! Ми, українці, є культурний народ і глибокі християни.

І властиво ТОМУ є нашим святим обов'язком подбати, щоб діти, онуки і правнуки не лише наші, але й усіх народів **МОГЛИ ЛИШИТИСЯ** культурними і християнами.

А є ЛИШЕ єдиний спосіб це зробити — це ПОЗБУТИСЯ ЗВЕРХНОСТИ ЦИХ ПОТВОР.

Залежність від Московщини мусить бути знищена! (С. 443).

XXVIII УКРАЇНА — МОСКОВСЬКА КОЛОНІЯ

До XVIII ст., с. т. до загарбання України, не було в Московщині ані одної найменшої діяльності людини, ані найменшого предмету, що не були б оподатковані. Буквально все життя було оподатковане; були оподатковані навіть мерці, небіжчики (був податок на труну, хоч би й саморобну, і на місце на цвинтарі). Вже не було що оподатковувати, і тому Пётр I встановив спеціальну установу «прібильщікав», єдиним завданням якої було вигадувати нові податки, шукати, що ще можна оподаткувати. Податки були такі великі, що буквально руйнували ВСЕ життя Московщини, с. т. не лише економічне, але й культурне, і навіть руйнували найдорожче для москвинів — мілітарний потенціал їхньої держави. Московський уряд не добирав податків з кожним роком все більше і більше. У XVII ст. він не міг зібрати 45% накладених податків (В. Ключевскій), з тої простої причини, що московський мужик (головний платник) уже не мав нічого, крім пари лаптів (якщо і їх не пропив).

Така «мудра» податкова система вела простісенько до повної руїни і зникнення Московської держави. Врятувало Московську державу від загибелі величезне історичне щастя москвинів. Саме тоді, у XVIII ст., вони дістали до своїх рук величезне джерело податків — УКРАЇНУ.

Ця подія не лише врятувала Московщину від загибелі, але й збудувала величезну Московську імперію під шахрайськими, брехливими іменами: спершу «Російська імперія», а тепер — «СССР».

Державний бюджет тої імперії, починаючи від 1654 року (Переяслав), вже ріс далі, як на дріжджах: з 20 млн. руб. раптово у XVIII ст. скочив на 70 млн. руб. Далі з 765 млн. руб. у XIX ст. виріс на 1240 млн. руб. у XX ст. Тепер ще даліше подесятерився.

1525 млн. руб. здирств, плюс яких 475 млн. руб. «закоханих» податків. Разом 2000 мільйонів рублів.

[illegible]

За ці гроші Україна могла би побудувати для **кожної** української родини кількакімнатний цегловий наймодерніший дім, разом з усім наймодернішим устаткуванням, електричними піччю, холодильником, пралкою, радіо, телефоном, з м'якими меблями, килимами, з власним автом, а для селян — з повним реманентом наймодернішої машинерії, трактором, комбайном, тягаровим автом. Крім того, тих грошей вистачило б на будову всіх шкіл, всіх наукових установ, музеїв, театрів, ще красніших церков. Вистачило б на будову асфальтових доріг по всій розлогій Україні, включно з сільськими. Вистачило б на електрифікацію всієї України, включно з найдальшим, найменшим хутом. Вистачило б на будову всіх фабрик, що виробляли б усі продукти, що їх потребує висококультурний нарід. І не був би наш нарід 40–мільйоновим (незмінне число!) тепер, але 80–мільйоновим на просторі від Волги по Дунай. Народом найкультурнішим, найзаможнішим, найщасливішим у світі.

Була б, якби... якби не братання з «хорошим російським народом», з «російською демократією», з «великою російською культурою», з «братнім слов'янським народом» і т. п. — «московською блекотою», за виразом Т. Шевченка.

Якби, замість братання, плекали ми до московського народу щось цілком, геть цілком, протилежне, діаметрально протилежне. Плекали б ТЕ САМЕ, ЩО МОСКОВСЬКИЙ НАРОД ДО УКРАЇНСЬКОГО.

Лише це. Більше нічого. Лише це.

І ТОГО Б ВИСТАЧИЛО.

Вистачило б, щоб замість УССР була 80–мільйонна найщасливіша в світі нація.

Вистачило б!

Хто ж завинив у тому братанню?

Народна мудрість твориться сотками, ба, тисячами років. Мудрість нашого прадавнього — понад 5000–річного народу каже: «РИБА ВІД ГОЛОВИ ПОЧИНАЄ СМЕРДІТИ».

Від голови, від проводу, від еліти нації. (С. 470-471).

XXIX УКРАЇНСЬКА ЕЛІТА XX ст.

На основі зібраних матеріалів вони («українці-українрфіли») бачили, що український народ є дуже культурний, має славне героїчне минуле, має високорозвинену мову, багатшу за московську чи польську, має великі, надзвичайно глибокі традиції і т. д. Українська кров дала їм духову силу не втопитися в московському духовому багні і дала

їм сміливість вимагати культурної автономії України. І тут вийшли наверх фатальні для України наслідки тисячолітньої біологічної селекції менш вартісного елементу. Від доби українофілів аж по сьогоднішній день, як величезне млинарське жорно, налягло і придушило все життя нашої нації, просто прокляття України — **КАРЛИКУВАТИСТЬ І КОРОТКОЗОРИСТЬ НАШОЇ ЕЛІТИ**. Погляньмо, наприклад, в царину нашої мови.

Українофіли домагалися української мови в школі й адміністрації. Але у них не вистачило розуму зрозуміти, що перш, ніж це вимагати, вимагати вживати свою мову, — треба її **мати**. Українська **народна** мова, безперечно, є найбагатшою мовою з усіх європейських народних мов, але ж навіть у ній бракувало модерної наукової та технічної термінології. Українофіли не те що її, але навіть граматики, усталеного правопису не мали (в Галичині аж до ХХ ст. йшла трагікомічна боротьба за пару букв).

Українські меценати давали десятки тисяч рублів на бурсу чи Народний Дім у Львові, але на **найголовніше**, на **ОСНОВУ** нації, на її **МОВУ** (словник) знайшли лише 3000 руб., що їх дав М. Костомаров. Неймовірна короткозорість і карликуватість думки. Бо ж мали і філологів тоді, і гроші.

В 1917 році, коли Україна вже могла, не питаючись москвинів, завести свою мову до шкіл й адміністрації, тої мови ми не мали. І аж тоді наша еліта **почала** ту працю, яку могла**закінчити** щонайменше 25 років тому. Та було вже запізно. Минули часи царських утисків, а прийшли часи вже не утисків, але фізичного нищення всіх українських граматик, словників, термінології, разом з пізніми Іванами, що їх складали. Загальний словник встигли видати лише до букви Р. Решту готового до друку москвини знищили, Також знищили всі термінологічні словники ВУАН. Гірше того! Знищили **саме джерело** мовного матеріалу — наше незмосковщене село.

В СРСР москвини прискіпшеним темпом нищать нашу мову. А наші еміграційні мовознавці витрачають час на дрібниці, що можуть почекати сто років, і не дали не те що повного словника, але навіть словника синонімів. А мова наша бідніє щораз більше. Молоді мовознавці покалічені в СРСР. Стоїмо перед новим 1917 роком.

КОРОТКОЗОРИСТЬ І КАРЛИКУВАТИСТЬ ТВОРЧОЇ ДУМКИ НАШОЇ ЕЛІТИ. (с. 488.).

XXX ТРАГЕДІЯ УКРАЇНИ 1917 РОКУ

Українофіли, відцуравшись політичної боротьби за українську державність, усю свою енергію присвятили вивченню України. Для того вони об'єдналися в нелегальні

українські «Громади». Та тиха культурна праця не могла задовольнити молодь, яка почала розуміти, що всю культурницьку працю без політичної свободи москвини можуть кожної хвилини знищити. В 1890 році молодь засновує «Українську Революційну Партію» (РУП), яка видала брошуру свого ідеолога М. Міхновського «Самостійна Україна». В цій брошурі РУП проголосила ясною, рішучою мовою українські націоналістичні ідеї і мету партії: «Одна, єдина, нероздільна, вільна, самостійна Україна від гір Карпатських аж по Кавказькі».

Під впливом москвофільської пропаганди М. Драгоманова більшість членів РУП пізніше відцуралася ідеї самостійної України і перейшла на позиції московського соціалізму. М. Міхновський з малою групою покинув зрадників і заснував «Братство Тарасівців» (на могилі Т. Шевченка вони заприсягалися бути вірними його ідеям), яке перебрало на себе первісну мету РУП — боротися за державну незалежність України. Братство оголосило таке своє «Вірую»:

— Одна, єдина, неподільна від Карпат по Кавказ, самостійна, вільна, демократична Україна — республіка — це національний всеукраїнський ідеал. Нехай кожна українська дитина тямить, що вона народилася на світ на те, щоб здійснити цей ідеал.

— Усі люди — твої брати, але москалі, ляхи, румуни та жиди — це вороги нашого народу, поки вони панують над нами і визискують нас.

— Україна для українців. Отже, вигонь звідусіль чужинців—гнобителів.

— Усюди і завжди вживай української мови. Хай ні дружина твоя, ні діти твої не поганяють твоєї господи мовою чужинців—гнобителів.

— Шануй діячів рідного Краю, ненавидь його ворогів, зневажай перевертнів—відступників, і добре буде цілому твоєму народові і тобі.

— Не вбивай Україну своєю байдужістю до всенародніх справ.

— Не зробиш ренегатом—відступником.

— Не обкрадай власного народу, працюючи на ворогів України.

— Допмагай своєму землякові поперед усіх. Держись вкупі.

— Не бери собі дружини з чужинців, бо твої діти будуть тобі ворогами, не приятелюй з ворогами нашого народу, бо тим додаєш їм сили і відваги, не накладай вкупі з гнобителями нашими, бо зрадником будеш.

Ці ясні, зрозумілі тепер кожному нашому школяреві аксіоми не знайшли відгуку у нашої інтелігенції XIX ст. Щоб зрозуміти причини цього фатального для цілої нашої нації явища, мусимо зупинитися на чорній, диявольській постаті, що призвела до трагедії

1917 р. Сорок років нечуваного в історії людства, правдивого пекла на землі завдячує Україна ренегатові М. Драгоманову.

М. Драшманов, професор історії Київського університету та член Київської «Української Громади», виховався на ідеях московської соціалістичної літератури, яким лишився вірним до смерті. Перекоаний «общерос» (за власним признанням) московського соціалістичного гатунку, М. Драгоманов пересаяся не лише ідеями московської соціалістичної літератури, але й московськими державницькими ідеями такою мірою, що вважав (і поширював цю думку) добродійством для України нищення її Петром I та Єкатеріною II. Що більше! Вважав і пропагував бажаним і корисним для України помосковщення нашої інтелігенції і сам намагався Московщити галицьку інтелігенцію.

Обертаючись у колах українофілів, а потім галицьких українців, М. Драгоманов бачив, що в українців пробуджується свідомість **національного** (а не лише соціального) поневолення їх москвинами та поляками. Будучи щирим «общеросом» (с. т. фактично москвином), М. Драгоманов поставив метою свого життя **підмінити** — заки не пізно — наростаючу **саме тоді** в українців свідомість національного поневолення на свідомість лише соціального поневолення. Він добре розумів, що відкрита пропаганда москвофільства викличе в українців протилежну його замірам реакцію, і тому він примушений був одягнути маску щирого українця.

Не маємо тут місця наводити цитат з його творів та великого листування. Хто хоче, знайде їх в опублікованих творах та листуванні. Але мусимо пам'ятати, що **повної** збірки його листування наші соціалісти **не допустили видати**. А видали лише «вибрані», випускаючи аж надто компроментуючі М. Драгоманова москвофільські листи.

В головному ідеї М. Драгоманова були такі.

Соціалізм є найвищою і найсправедливішою формою суспільного устрою (наприклад в ССРСР. — *П. III*). За соціалістичної доби не буде окремих держав, а всі народи зіллються в одну родину, і тоді не лише кожний народ, але й кожна область, навіть кожне село матиме самостійність. Ніяких урядів, війська, поліції не буде. Україну треба поділити на чотири самостійні області і дати всім мешканцям, що їх населяють, повні і однакові права, без огляду на національність (щоб Україна ніколи не набрала сили. — *П. III*). Війни та національну ворожнечу спричиняє некультурність. Стануть люди культурними — не буде і війн (від часів М. Драгоманова люди покультурнішали і маємо 1-шу, 2-гу і надходить 3-тя найкультурніша атомовая війна. — *П. III*). Утиски українцям робить цар з його урядом та пани, а московський народ та його поступова

інтелігенція є найщирішими приятелями українців та української культури. Тому, коли влада перейде до московської поступової інтелігенції, то запанують братні, щирі відносини між українцями і москвинами в одній спільній батьківщині, і буде в Україні добробут, свобода, рай (Це вже здійснилося: і влада в руках московської поступової інтелігенції і «рай» в УССР. — *П. III.*). Отже, всяка пропаганда відокремлення України від Московщини є шкідлива для самої ж України (Зміст пропаганди москвинів в УССР і за її межами. — *П. III.*). Україна не потребує ані відокремлюватися, ані ставити кордони з Московщиною, ані удержувати своє військо, бо ж воно не матиме що робити. Гроші, що їх витрачають тепер на військо, підуть на будову й утримання шкіл.

Завданням українських діячів є піднести свій народ і свою інтелігенцію на вищий економічний і культурний рівень. Українська культура і мова є селянська і на такому низькому поземі, що нею годі піднести культурність нації. Українською мовою можна починати освіту в нижчих школах, але продовжувати освіту в середніх та вищих школах треба московською мовою, бо вона є багата, розвинена і культурна; навіть чужинці починають її вчитися, і скоро московська мова стане одною з світових, міжнародних мов (Тепер навчання московської мови обов'язкове в школах «сателітів». — *П. III.*). Щоб учням нижчих українських шкіл улегшити перехід на московську мову і щоб зблизити український і московський братні народи між собою, не треба заводити різниць у словниках, граматиках, термінології цих двох народів. (Всі українські термінологічні словники москвини спалили в СССР, про те, як вони наближують нашу мову до «братньої», — ми говорили). Очевидно, великих наукових творів українською мовою непотрібно, бо ж українська інтелігенція знає московську мову, а селянам наукові твори непотрібні — їм вистачить брошури про їхні селянські справи (це і робиться в УССР. — *П. III.*). Навіть галицькій інтелігенції, яка добре знала німецьку мову, М. Драгоманов радив читати німецьку літературу не в оригіналі, але в перекладі на московську, мотивуючи тим, що московська мова є найбільш «позанаціональна»(?). М. Драгоманов дуже дбав, щоб у Галичині поширювалася московська література в оригіналі.

Українці московщаться не тому, що українська мова заборонена, але тому, що московська культура далеко вища за українську (про цю вищість ми говорили. — *П. III.*). Зрештою, і добре що московщаться, бо, по-перше, тим підносяться культурно, а по-друге, світовий прогрес йде в напрямку до інтернаціоналізації, до злиття всіх культур і всіх мов в одну світову (Надзвичайно легка до вивчення і цілком вистачальна для міжнародних зносин штучна мова есперанто **заборонена** в СССР. — *П. III.*). Крім того, «общерускую» (с. т. московську. — *П. III.*) літературу і мову творили у великій мірі також і українці, і тому вони (література і мова) є вже рідні для кожного освіченого

українця. Намагання ж українських письменників піднести українську мову на рівень московської є марною тратою сил і часу, бо ж то є лише непотрібною і нездійсненою мрією.

Кожний справді поступовий українець повинен намагатися зменшувати національні різниці (за рахунок українських. — П. III.), а не збільшувати їх, бо ж національні різниці приносять ворожнечу між людьми. Різниці між москвинами й українцями є дуже маленькі, не суттєві, бо ж обидва народи є рідними дітьми тих самих батьків — русів; мають спільну історію, спільні економічні, політичні, воєнно—оборонні інтереси. Все це цілком природно об'єднувало, об'єднує і буде об'єднувати ці два братні народи. І тому ніякі спроби їх відокремити не матимуть успіху. Зрештою, для України було б самогубством поривати зв'язки з **джерелом** своєї політичної, економічної, культурної і військової сили. (Головна тема московської пропаганди. — П. III.).

Ці свої тези М. Драгоманов синтезував в «гімні», що його він уклав для України.

*Гей, українець **просить** немного:*

Волі для рідної мови,

Но не лишає він к всей Русі

І к всім слов'янам любви.

*З Північною Руссю **не зломить** союзу —*

Ми з нею близнята по роду,

Ми віки ділили і радість, і горе

І вкупі приймаєм свободу.

Як бачимо, Драгоманівський гімн є ідентичний з гімном УССР.

Всі ці Драгоманівські тези можна прочитати в його творах та листуванні (навіть у цензурованих драгоманівцями виданнях), зокрема в «Чудацьких думках», «Листах на Наддніпрянську Україну», «Автобіографії». Звичайно, він не висловлювався аж так ясно, як ми подали, бо він був спритний демагог і ці тези добре закривав українською «червоною шапочкою». Наші наївні соціялісти в такій мірі зачарувалися тою «шапочкою», що не побачили московські націоналістичні ікла навіть тоді, коли Москвин скинув уже (в 1917 р.) непотрібну йому тоді ту червону демократичну дурійку.

Хоч наші українофіли не пішли за Шевченковим «вставайте, кров'ю волю окропіте», все ж Т. Шевченко був для них національною святістю. Один із них (М. Лоначевський) пише: «Чому Т. Шевченко так хапає за душу? А тому, що Т. Шевченко знає все, що я думаю; він прозирає мою душу наскрізь; він знає всі мої бажання; він є мов би моє Я, лише безмірно кращий, як я. Тим—то його слово — моє слово, але очищене від всякого

паскудства душі моєї». М. Драгоманов знав про таке наставлення українців до Т. Шевченка і тому розумів, що поборювати ідеї Т. Шевченка несла і тисячам драгоманових. Лишалось хіба вжити московського способу — оплюгавити, оббрехати нашого Генія. Це він і зробив у своїй брошурі «Шевченко, українофіли і соціалізм». В ній він з московською нахабністю проголошує Т. Шевченка за дурня, неука, вузькоглядного мужика, а його вірші за такі незграбні та примітивно мужицькі, що їх читати «пратівна» (гидко). (Пригадайте оцінку поезії Т. Шевченка В. Белінським). Шевченкове «Послання» називає М. Драгоманов «істинно глупим». Про «Кобзар» каже, що він перестарів і до нічого не надається, та ніколи його український нарід читати не буде і т. п.

Цього було вже забагато навіть миролюбним українофілам. Обурена Київська «Громада» припинила помагати йому фінансово і відкрито кваліфікувала його як ренегата, зрадника. Про це писав і сам М. Драгоманов: «...деякі земляки звуть мене зрадником і москалем» («Листи на Наддніпрянщину»). І він ним справді був. Ось що писав він редакторові московського журналу «Вестник Европы» Н. Стасюлевічу в 1872 році: «...теперь прігожеє время для направлення паднімающей апятъ сваю голуаву гідри українафільства к более рацианальнаму паведенію. Асобенна палезна би привесті галицькає українафільства в гармонію с нашими общімі парядачними людьмі в Расіи. Мне кажется, што Правіденіє предназначіла мне палажить адін із камней для такой связи». В 1873 р. він пише тому ж Н. Стасюлевічу: «Са временем, кагда Чермная Русь (с. т. Галичина. — *П. III.*) вазвратітса пад сень ратних арлов (державним гербом Московської імперії був двоголовий орел. — *П. III.*), памянут і нас с Вами. Пусть он (журнал «Вестник Европы», що виходив у Петербурзі) делаєт дело здравава абрусенія» (галичан) (*М. Лемке. «Н. Стасюлевіч і єво савременнікі»*).

М. Драгоманов був чимсь далеко гіршим, як звичайний ренегат, зрадник. Він був провокатором, **платним** агентом московської тайної поліції. П. Кашинський знайшов у 1933 році в архіві австрійського Міністерства Закордонних Справ кілька документальних доказів (див.: «Розбудова Нації». ХІІ.1933. *П. Кашинський. «М. Драгоманов у світлі чужих тайних документів»*).

Наприклад, австрійський посол у Швейцарії пише: «В Женеві М. Драгоманову поводилося зле, і він почав пактувати з Російським урядом через посла Новікова. Цей посол казав мені, що М. Драгоманов дістає тепер від Російського уряду 6000 рублів річно. Цю залежність від Російського уряду дається помітити у зміні його політичної позиції. Тепер він проповідує не боротьбу з Росією, але унію з нею. Поляки та москвини вважають його за ультра-соціаліста, та російська поліція знає ліпше» (акт ч. 2628/1889). Або: «Міністр внутрішніх справ граф Н. Ігнатьєв заснував у 1881 році в Женеві

нігілістичний (соціалістичний) журнал «Вольнає Слова». На головного редактора покликано к.[олишнього] київського професора М. Драгоманова. Та незабаром соціалістичний журналіст Черкєзов відкрив цей секрет, викравши у московського шпигуна Мальшинського документальні на те докази» (акт 6621/1883). За браком місця тут не наводимо більше цих документів.

Незабаром М. Драгоманов виїхав до Болгарії.

Особистий приятель М. Драгоманова московський професор І. Грєве пише: «Я особисто чув з уст М. Драгоманова багато разів, як він з запалом переконував своїх приятелів, що загине ціла справа України, якщо вони зречуться московської літератури та ідей, що вона їх пропагує. Перечитані мною в Полтаві його інтимні листи до близьких йому людей підтверджують понад усякий сумнів, що цей його погляд був дійсно тілом і кров'ю його духу до смерті» («Билоє». III.1925).

Московські журнали «Руская Мисль», «Рускає Багатства», «Билоє» дуже радо містили статті М. Драгоманова. З М. Драгомановим приятелювали чи його ідеями захоплювалися визначні москвини, як, наприклад, проф. К. Арабаджин, проф. І. Грєве, проф. П. Струве, проф. П. Мілюков, С. Мельгунов та інші. І. Грєве вважав М. Драгоманова ідеологічним батьком московської Партії конституційних демократів, головою якої був П. Мілюков (пізніше). П. Мілюков особисто знав М. Драгоманова і пише («Нацианальний вапрос»), що у нього не було ніяких розходжень з М. Драгомановим у політичних поглядах. П. Мілюков був прем'єр-міністром Вреєннава Правительства в 1917 році. Воно визнало українцям право вживати українську мову тільки в трьох Губерніях, і то лише в приватних справах, у приватних установах. Запеклий україножер царський цензор С. Щьоголев був великим прихильником М. Драгоманова (Ю. Сірий).

Москвини в УССР охоче перевидають твори М. Драгоманова. Те саме робить і т. зв. УВАН у Нью-Йорку. Лідер наших сучасних ренегатів проф. Ф. Богатирчук пише: «Наша організація основана на ідеях М. Драгоманова» («Східняк». Ч. 24).

Та в Галичині М. Драгоманову не повелось, бо галичани не мали нічого спільного з московською «культурою» і дуже скоро побачили, які яйця кладе та московська зозуля. Н. Навроцький, М. Бучинський зірвали українську маску з цього московського агента, а І. Франко гостро висміяв його у пресі. (Більше про М. Драгоманова див.: *К. Подолянин*. «З минулих літ»).

З наведеного ясно видно, ХТО був М. Драгоманов. А він був божком і безапеляційним законодавцем для наших соціалістів, які, захопивши владу в 1917 році,

негайно почали здійснювати його ідеї. Так, наприклад, запеклий драгоманівець М. Порш, ставши військовим міністром, негайно здемобілізував українську армію, що тоді почала була самочинно організуватися. Він добре знав, що в цей самий час В. Ленін наказав організувати московську армію прискореним темпом. Такі були всі інші соціалістичні міністри УНР. Що ж дивного, що маємо тепер УССР. (С. 489-495).

Вся Україна горіла загравами повстань нашого селянства проти улюбленого нашою елітою північного «брата». Українська Армія, складена виключно з ОХОТНИКІВ, гола, боса, голодна, виснажена до скрайніх меж фізично, без зброї і набоїв, вкількадесятеро менша за ворожу — записала золотими буквами до нашої історії тисячі — безприкладних в історії інших народів — чудес свого героїзму, ідейности, самопосягати і віри в Україну. А наш політичний провід здобуті ціною річок крові Армією перемоги нищив своїм божевільям гірше, ніж найгірший ворог. Що ж дивного, що програли.

Тепер по поразці банкрути УНР намагаються скинути вину з себе на наш героїчний народ. І не лише героїчний, але й **свідомий СВОЇХ**, а **не московських** інтересів. Тепер банкрути УНР, щоб виправдати СВОЮ національну несвідомість, СВІЙ анархізм, СВОЄ драгоманівство видумують байки про ніби національну несвідомість, анархізм, збольшевичення нашого народу. Підла, навіть блюзнірська брехня і наклеп на наш народ!

Правда, наш народ часто не знав **слова** «Україна», але він знав — і знав далеко ліпше за грушевських — **ЗМІСТ** того імені.

Московська імперія завалилася і лежала в поросі безсильна. Наше селянство з божевільною радістю вітало свого «батька» — «Хай живе Україна!», а вчений історик відповідав їм: «Хай живе вільна Росія» (буквально, з ганку свого дому в Києві в червні 1917 року).

Чотири мільйони наших селян у військових шинелях самовільно творили українські полки, а Скоропадські українізували їх лише на наказ москвинів. А винниченки нищили організаторів української армії М. Міхновського, П. Болбочана та інших і переконували тих 4 мільйонів «імперіялістів», що армія — буржуазний шовінізм, а старшини — вороги народу.

Село вимагало землю у власність, а наша еліта давала йому московську «абщину».

«Вільне Козацтво» косами і сокирами вирубувало зайд-москвинів, а наша еліта озброювала московські офіцерські «карательніє атради», які розстрілювали і палили Україну.

Наші селяни виганяли з України цілі села зайд, а наша еліта давала зайдом державні посади, персональну автономію, навіть міністерство для їх упривілеювання.

Обеззброєний нарід голим п'ястуком бив озброєних до зубів ваньок, які перли з півночі, а виниченки закликали любити—цілувати демократичних братів.

Що ж дивного, що нарід плюнув на такий «провід» і пішов своєю дорогою.

«Бестія без голови» — так охрестив козацьку націю колись Адам Кисіль, влучаючи в саме ядро української проблеми. Нашою трагедією було і є «безголів'я» — слово, що дуже добре схоплює разючу диспропорцію між рухливим, відважним, як бестія, генієм нації та її хаотичним мозком. Брак проводу, невиразність ідеалу та політична незрілість — ось назви недуги, відкритої «вже літ майже триста» одним з людей, які найбільше спричинилися до того, що Україна стала «нацією без голови» (Д. Донцов).

Улеглість чужим доктринам і чужій аргументації, втома моральна і фізична, шукання за аргументами проти себе самих, страх перед зусиллям поставити проблему визволення України з—під тиранії СРСР на вістря меча, страх перед далекосяглими рішеннями і програмами (мовляв, ліпше «статус кво», хоч би й сталінський), заклик до дивацьких ідей слов'янофільства і солідарності з імперією, яку треба зруйнувати, коров'ячі ідеали конкордизму вирваних зубів і забитих інстинктів самооборони — це все притаманне нижчим верствам народу, масам, духовим кріпакам, вибачайте, голоті.

А голота (інтелектуальна) ще ніколи історії не робила. Навіть з нею не можна робити історії.

На місце самозванчої «еліти» — інтелектуальної і духової голоти — мусить прийти інша.

Цілком інша! **Протилежна їй** (Д. Донцов. «Поступовий параліч еліти». «Вістник». III. 1939).

ВОНА ВЖЕ ПРИХОДИТЬ. (С. 522-533).

XXXI ДОБА ДИРЕКТОРІЇ

Провід, еліта нації — і простий народ!

Яким же бездонно підлим блюзнірством перед цією святою українською кров'ю, звучить брехня наших лідерів 1917–21 років про національну несвідомість українського народу!

Неосвічений, національно «несвідомий» народ ще в 1917 році кричав «Слава Україні!», освічена, національно свідомі українська еліта навіть у 1922 році співала «Хай живе федеративна Росія».

Була в українській революції неспожита сила довго гамованої енергії; буяла романтика старокозацьких часів, як колись княжа романтика в революції Б. Хмельницького; існувало інстинктивне бажання розтоптати ту силу, що довго тяжіла на волі мільйонів. Були тут власницькі інстинкти, цілком чужі кошарному ідеалові соціалізму; інстинкти, які, оформивши, можна було створити рушій неймовірної сили. Були тут релігійні моменти, що могли легко вилитися у форму релігійної війни. Нарешті, була тут ненависть, ненависть органічна, непереможна до всього, що московське. Всі ці інстинкти чекали магнету, який зібрав би їх до купи. Чекали чинника, який сформував би їх.

Але українська революція знайшла свого найбільшого ворога у своїх власних провідниках. Недармо існувало пів XIX-го ст. в українській політичній думці драгоманівство, що здемобілізувало нашу національну еліту і поставило її в духове коло антинаціональних ідей. А це сталося тоді, коли на півночі, в Московщині, нова ідея — більшовизм — була ідеально пристосована до підсвідомих хотінь московської національної стихії. Українська ж революція не знайшла сумірного своїй динаміці Проводу» (Я. Оршан. «Розвиток української політичної думки за сто літ»).

АЛЕ ЗНАЙШЛА ЙОГО ТЕПЕР.

П'ятсот українок з Кінгіру на це ясно вказують. (С. 550).

XXXII УКРАЇНСЬКА ЕМІГРАЦІЯ

Разом з плебеїзацією культурного життя в культурному світі, йде і примітивізація думки. Сучасна думка спрощує, схематизує складне, багатогранне життя, в тому числі і життєву боротьбу. В сучасному думанні бачимо якусь недорозвиненість інтелекту, розуму. Є це і в нас, українців.

У нас переважають два протилежні — і обидва примітивні — погляди на проблему нашої боротьби за державну самостійність України. Один (переважно серед націоналістичної молоді) укладається в формулі: «Перше здобути державну самостійність, а решта прийде сама собою». Другий погляд (переважно серед старших культурників) каже: «некультурний, національно несвідомий, ожебрачений нарід ніколи не створить своєї самостійної держави».

Обидва погляди правдиві і обидва помилкові. Помилкові, бо життя, отже, і боротьбу за самостійність нації не дається втиснути в Прокрустове ліжко теоретичних схем. Боротьба за самостійність нації є багатогранна, складна і тому провадиться на багатьох фронтах силами, які є залежні одна від одної. В боротьбі політичній діють сили, чинники економічні та культурні; в боротьбі економічній — сили політичні і культурні; в боротьбі культурній — політичні й економічні. Успіх чи невдача одної впливає на успіх чи невдачу другої. Тому для успіху цілої боротьби за самостійність нації всі три мусять діяти **гармонійно, скоординовано**. Конфлікти між ними ослаблюють весь фронт боротьби.

В українському житті цих конфліктів майже не було. Та, на наше-нещастя, було щось гірше. Було нерозуміння того, що самої цієї гармонії та координованости між цими трьома фронтами є **замало**, щоб виграти боротьбу за самостійність нації. Наша національна еліта не розуміла (чимало не розуміє й нині), не знала ПИТОМОЇ ВАГИ кожного з цих трьох фронтів: політичного, економічного і культурного.

Ми не знаємо ані одного випадку в історії, коли економічна самостійність нації здобула б її політичну самостійність. Завжди було навпаки — політично самостійна нація здобувала свою економічну чи культурну самостійність. (С. 551).

Якби М. Грушевський дав нам (перед 1914 р.) не 10 томів «Історії України» (які ніхто з нашої інтелігенції не читав і не читає, за винятком кількох фахівців), а дав би лише один том, але в такому **напрямі**, як ця наша праця, то в історично переломовий 1917 рік у Києві провід нації був би не в руках москвофілів-драгоманівців, які здемобілізували вже готову армію, але був би в руках націоналістів з «Братства Тарасівців», які з першого ж дня революції організовували нашу армію — основу державної незалежності. І ми були б святкували нині в Києві 40-у річницю відновлення Української Самостійної Держави.

Центр ваги всієї проблеми боротьби за національно-державну незалежність лежить у НАЦІОНАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОМУ ВИХОВАННІ ПРОВІДНОЇ ВЕРСТВИ НАЦІЇ.

Ми, українці, це розуміємо. Але ж як трагічно-фатально цю істину **легковажимо**. Легковажимо, бо ж потураємо у вільному світі на еміграції нашим яничарам (свідомим і несвідомим) працювати якраз у протилежному напрямі, щоб національна політична свідомість українців не розвивалася або щоб бодай збочувалася на аполітичну вуличку колишніх «українофілів».

Ці яничари є лише знаряддям в руках тих «темних сил», яким Самостійна Україна стоїть на дорозі їхніх планів. По упадку московської окупації у вільній, самостійній Україні будуть ті сили валити нашу самостійну державу зсередини. Тому варто придивитися життю нашої еміграції. (С. 553).

Проте, (ірландці) не мали своїх «Переяславів», брюховецьких, розумовських, ані «ірландофілів» чи УЦР, директорії, винниченків, а кандидатів на них вбивали, не боячись закидів у «братовбивстві» (каїнів). **Національної свободи не проміняли на матеріальні блага.** Свого вільного ДУХА не продали за МАМОНУ.

І менша за Україну Ірландія вирвалася з сильнішої за Московщину Англії. А Україна є московською колонією.

Вже пів століття безупинно пояснює нам Д. Донцов цю ЗАСАДНИЧУ різницю та її **політичні** наслідки. Різницю примату духового над матеріальним, ідей вічних над ідеями дочасними, життя душі над життям тіла. **Саме життя тисячами конкретних фактів підтвердило і далі підтверджує правдивість тез Д. Донцова**, а більшість нашої інтелігенції (включно з учорашніми визнавцями Донцовських тез) все ж і далі жує стару, зігнилу жвачку Драгоманових мудроців, лише помалювавши їх (про всяк випадок) на жовто-блакитний. Направду, наша еліта за останні пів століття дала майбутньому українському науковцеві-психіятрові багатющий матеріал для наукових дослідів.

Всю діяльність нашої еміграції можна визначити одним словом — «просвітянство». І вся наша біда в тому, що методи «Просвіти» ми вживаємо і в нашій амбасадорській праці серед чужинців. Біда в тому, що у нас не вистачило розуму видумати щось більшого, модернішого за просвітянство. А вже біда над бідой є наш страх вийти з нашого гетта в широкий світ. (С. 555).

Видали кілька добрих книжок про Україну чужими мовами (це року Божого 1950 і пізніше). Оголосили заклик до народу: «Купуй народе, давай до чужих бібліотек». Нарід наш, як і кожний нарід, купував і не купував, а в чужих бібліотеках тих книжок не видно. Еліта написала кілька патріотичних статей, пригадуючи народові про його національний обов'язок, і на тому скінчила **свій** національний обов'язок вести той нарід, керувати тою акцією **до кінця**. Книжок тих і далі нема в чужих бібліотеках, а москвини заливають своїми.

Земля трясеться під ногами цілого світу. Може, завтра наша планета розлетиться на кусники. Москвин засипає чужинців своєю політичною і неполітичною літературою: викрадає з бібліотек наші, особливо політичні, наукові, як, напр., наші наукові словники; дбає, щоб навіть відомості про них не дісталися до каталогу словників усіх народів світу,

що його видала ЮНЕСКО; пара наших патріотів рятує своїми власними силами неспалені ще наші словники, а так звана Українська Вільна Академія Наук (УВАН), що мала б очолювати і вести в науковій чужій світі боротьбу за українську самостійність, спокійненько вже 10 років дебатують над такими пекучими темами, як «українізми в мові М. Гоголя», а Україна року Божого 1958 не має ще повного словника своєї мови, ані одного технічно-наукового чужомовного, навіть не має словника синонімів. Переглядаючи тематику наукових засідань і конференцій УВАН чи НТШ, не знаєте: чи ті засідання були в Коломиї року 1890, чи ті науковці є тихі божевільні.

Що гірше! УПА жертвує дорогою кров'ю своїх героїв, посилаючи з України світові докази, що Україна бореться за свою державну самостійність. Українські націоналісти напружують всі свої сили, щоб доказати світові, що Україну завоювали МОСКВИНИ, а не мітичні «большевики». Москвини-емігранти напружують усі свої шахрайські здібності, щоб доказати, що Україна ніколи не хотіла і не хоче самостійності, і на доказ цього, Українська (?) Вільна (?) Академія (?) Наук (?) видає АНГЛІЙСЬКОЮ мовою праці про діяльність та ІДЕЇ найгірших ВОРОГІВ української державної самостійності: москвофіла-федераліста М. Драгоманова і москвофіла-комуніста В. Винниченка. Видають грубу книжку **англійською** мовою, в якій доводиться, що УСССР заснували не москвини, але самі ж українці. Цю книжку написав, вибачайте, «українець». (С. 559-560).

Боротьбу за Самостійну Україну вестимуть і виграють українці в Україні. Ця боротьба коштуватиме Україну багато, може, дуже багато ще жертв і мук. Наша еміграція може заощадити Україні тисячі зайвих жертв і мук. Може, лише не примітивними просвітянськими способами у своїм гетті. Це можуть зробити лише ті люди, які навчилися «плавати на чужих океанах» не гірше за ті протиукраїнські сили. Люди, які **ВЖЕ** є на тих позиціях, з яких можуть вдарити по тих протиукраїнських силах. Люди, які досконало знають: як, коли, де і чим вдарити. Люди, які **вміють** бити і **люблять** бити, с. т. не чекають, поки їх вдарили. Люди, які є певні своїх сил.

А такі люди ніколи не мають почуття своєї меншвартості.

Навпаки — мають почуття своєї більшвартості.

Виховати у наших дітей почуття більшвартості; виховати **гордість** за своє національне походження, виховати українських більших і менших Де Валер, а не Айзенгаверів (він німецького походження) — це завдання, далеко більше і далеко тяжче, ніж просвітянство в своїм гетті.

А від того, в якій мірі це завдання здійснять українські батьки, залежить розмір допомоги, що її дадуть Україні їх діти.

Лише люди, які мають глибоке почуття своєї **вищости**, мають силу говорити гордою, сильною мовою, тоном не жебрацьким, а владним, панським.

А лише до владної, панської мови прислухаються можновладці.

Фелагами помітують.

А наша нація є аристократична, панська, не фелазька. (С. 576).

XXXIII УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Крайній уже час **націоналістам** перейти від загальників до **конкретного їх оформлення**.

«Тим націоналістам, які тримаються здалека від конкретних проблем реального життя, загрожує небезпека впасти в порожнє фразерство» (Д. Донцов. «Проблема поколінь» // ЛНБ. VII.1928).

«Соціально, економічно, культурно і політично Україна має бути САМА СОБОЮ, а не частиною чогось — **це і є вся програма націоналізму**. Щоб не було над мазепинським барроко чужих «цибуль»; щоб не було «абщіни» на вільній селянській землі; щоб не було «байстрюків Єкатеріни» на нашій землі; щоб продукт нашої праці, щоб наше збіжжя було наше, а не чуже; щоб наша земля була наша, а не московська (Крим, Кубанщина, північна Чернігівщина, Донщина, Ставропілщина, Басарабщина. — П. III.) і не жидівська чи якась інша; щоб ніхто не міг накидувати нам ідеалів татарської державности; щоб чужа індустрія не розкрадала наших багатств, щоб не пила крові нашого народу; щоб нас, «отих потоптаних рабів», не посилали вмирати для слави і величі «общева атечества»; щоб чужий месія не встеляв свій тріумфальний шлях нашими кістками, кров'ю і нервами; щоб ми шукали свою мудрість не в «статтях» і чужих книжках, а **ЛИШЕ В СОБІ — у своїй нації**. Ось як реально виглядає містичний «голос крові» українського націоналізму (Д. Донцов. «Наша доба і література»). (С. 602).

XXXIV ТВОРЧИЙ ДУХ УКРАЇНИ

Чому кожний з нас, що добре знає мову, не може складати віршів, не може бути поетом? Чому з тисяч абсолювентів музичних консерваторій лише кількасот стають композиторами; з мільйонів абсолювентів університетів — лише кількадесят великих письменників; з тисяч генералів — лише кілька великих полководців; з мільйонів державних урядовців — лише кілька великих державних мужів; з тисяч вчених — лише

кілька великих науковців? І чому, навпаки, маємо поетів, письменників, композиторів, великих державних мужів, великих полководців, великих винахідників, які вийшли з простого народу, часом з найнижчої верстви суспільства, дуже часто без освіти, без грошей, без допомоги?

Відповідь на це є лише одна. Всі геніяльні люди мали щось таке, чого не має звичайна людина; щось таке, чого не можна навчитися; щось таке, чого не можна зміряти, зважити, бачити; щось невидиме, якийсь дух. Так! Вони мали дух. ТВОРЧИЙ ДУХ. (С. 603).

«Є закон, за яким сильні є слабші за слабих, а слабі — сильніші за сильних. Жменька греків розбила незчисленні полки Дарія; маленький Рим розбив велику Картагену; «якобінська наволоч» — коаліцію європейських володарів. На світових насильниках помстилася перевага сили меча над силою духа; перевага могутності державної над могутністю культурною. Всі світові хижаки показалися залізними велетнями на глиняних ногах — кожного з них розбив маленький камінь, що впав з великої Гори Божої — Сіона» (*Д. Мережковській. «В тіхам омуте»*).

В цьому і є вся таємниця невмирущості нашої нації. Ні один інший нарід не приніс стільки жертв кров'ю, як наш, від праісторичних часів донині. Зникли чи змаліли до маленьких народів Великий Єгипет, Велика Персія, Велика Еллада, Великий Рим, а Україна стоїть і стоїть на тій самій землі вже понад 5000 років. Ба, більше! Стає чинником (може, вирішальним), що спричиниться до нового відродження ідеалістичної культури людства. (С. 607).

По звільненні України з московської окупації наші яничари не зможуть, ясна річ, відкрито боротися за московську церкву і **проти** української. Та вони мають надзвичайно добру нагоду робити **те саме**, поставивши цю боротьбу в площину ніби лише мовну. Будуть завзято боронити старослов'янську церковну мову в українських церквах, щоб не допустити до них українську.

До речі, варто тут також згадати і жалюгідно-трагічну позицію, що її займають у цій боротьбі єрархи нашої Уніятської (Греко-Католицької) Церкви. Вони з тупим консерватизмом — цілком аналогічним з таким же консерватизмом наших галицьких єрархів ХІХ ст. — вперто тримаються старослов'янської мови, не розуміючи вже зробленої їм самим життям перестороги в Канаді й Америці (ЗСА). (С. 608).

У Канаді й ЗСА Українська Православна Церква складається на 90% з бувших уніятів (греко-католиків). Чому вони покинули нашу ж Українську Церкву (Уніятську) і перейшли до другої Української Церкви (Православної). **Виключно** тому, що

православна вживає українську, а не старослов'янську мову. Жодної іншої причини в ЗСА не було. Аргументи православних проти Папи Римського говорили лише до розуму і не діяли, але рідна мова промовила до душі і подіяла. Цього грізного для нашої Уніятської (Греко–Католицької) Церкви мemento, перестороги не зрозуміли її єрархи. Зрозуміють хіба тоді, коли канадійський прецедент повториться в Україні на масову скалю. Але тоді буде запізно направляти цю помилку. Видно, що наше рідне «пізноізанство» покутують і наші єрархи.

У Канаді і ЗСА священники нашої Греко–Католицької Церкви всіма силами пхають (очевидячки, за апробатою своїх єпископів) свою Церкву до повного окатоличення. Вже викреслили «греко» з нашої старої традиційної назви «Греко–Католицька», вже повикидали з українських церков тисячолітньо традиційні іконостаси; вже перейшли на celibat священників і т. п. Ми розуміємо, чому наші соціалісти нищать українські національні традиції. А чому це роблять єрархи Української Церкви?

Мабуть, щоб написати і собі ганебні сторінки нашої історії, єрархи Української Православної Церкви самі розбили її на кілька ворогуючих між собою уламків. Кожен з них щонеділі промовляє молитву за з'єднання всіх християнських Церков і думає, що «темний» нарід не бачить їхнього гіпокритства, лицемірства.

Священники обох українських Церков щонеділі з церковних амбонів (казальниць) проповідують християнську любов до ближнього. Але примусити сісти за один стіл в громадській праці двох священників обох наших Церков надзвичайно тяжко. Суспільство мусить примушувати їх до національної єдності, замість того, щоб вони примушували суспільність до неї. І не лицемірними своїми проповідями, бо їх лицемірство нарід бачить. (С. 608-609).

Велетенську працю морального уздоровлення отруєних москвинами наших генерацій можна виконати лише спільними координованими силами Церкви і держави. Україна правою рукою (держави) мусить нещадно відрубувати безнадійно зігнілі частини свого власного тіла, а лівою рукою (Церкви) терпеливо, з любов'ю лікувати хворих. Для того наші священники мусять бути **справжніми** священниками, а не сучасними церковними урядовцями, що своїх парафіян бачать лише в неділю у церкві і поза церковними службами не хочуть знати нічого.

Новий український священник має бути таким, якими були священники за часів первісного християнства, якими були чи намагалися бути піонери — священники УАЦ. Церковні служби мають бути у нього на другому плані і забирати найменше його часу. На першому плані мусить бути **співжиття** з кожним своїм парохіянином. Священник

мусить **сам іти** до своїх людей, а не чекати, поки вони прийдуть до нього зі своїми болями, жалями. Для кожного свого парохіянина священник має бути рідною, близькою людиною, любим батьком, який і порадить, і розрадить, і піддержить на дусі, і скріпить віру в свої сили.

Наш нарід має дуже чуйну душу, і вона відчує і оцінить такого священника, його слово буде для нього законом. (С. 613).

XXXV ПРИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНИ

Подивіться в зоряну ніч на небо. Мільярди планет, в мільйони разів більші за нашу в русі, в предвічному, вічному, післявічному русі, русі, русі. Макрокосм, Всесвіт летить у Безконечність. Куди? Чому? Як, звідки то все повстало? Для чого? Яка сила ЗАПОЧАТКУВАЛА той рух? Рух такий безмежний, такий гармонійний. Яке ПРИЗНАЧЕННЯ того всього руху? Всього того ЖИТТЯ?

Приголомшені величчю, гармонійністю всесвіту, не можуть відповісти на ці питання безпорадні визнавці матеріалістичного світогляду. Але український націоналізм має відповідь на ці великі питання. Відповідь ясну, точну, вичерпну. Відповідь, що вся складається з одного коротенького слова, але Слова понад усі слова — БОГ. Предвічний Бог. Творець усього видимого і невидимого. Найвища сила. Найпремудріша Премудрість. Найвища Справедливість. Найглибша Любов. Творець і Вседержитель. Бог Предвічний. Він створив усе. Він уклав УСІ закони того Руху–Життя. **Він призначив усьому Макрокосмові і Мікрокосмові, ВСЬОМУ, що в них існує — від найбільшої планети до найменшого атома — точно означену функцію, завдання, точно означене ПРИЗНАЧЕННЯ.** (С. 619).

Подобається нам чи ні, але стоїмо перед фактором, на який мусимо вважати, якщо не хочемо жити в світі мрій, — **Українська нація є глибоко пацифістична.** Ніякі заходи не зроблять її агресивною, бо генів крові змінити несила людям. Кривава лекція, що її дали нам москвини, особливо за останні 40 років, лишень відродила у нас дух Хмельницького–Мазепи, а не дух Святослава–Володимира (дяка Богові і за це!). «Чужого не хочемо», хоч те «чуже» врізується болючим клином в живе тіло України, як, наприклад, Донеччина. Про стовідсоткових ідіотів та зрадників, які давали (і планують давати) кожному зайді в Україні рівні з українцями права, — нема що і згадувати.

За цей свій пацифізм, за свою неагресивність заплатила Україна століттями поневолення сусідами. (С. 627).

Україна віри у Всемогучого Бога, у спасенність Його законів ніколи не губила. Губила її лише зденаціоналізована наша інтелігенція, і то лише ті одиниці, які добре ковтнули московської отрути — московської «культури». Богові дяка, наш народ тою «культурою» гидився. І тепер з надр народу, народу віруючого, християнського виходить і приходить до голосу і влади **нова** наша інтелігенція. Приходить з Тризубом, завершеним ХРЕСТОМ. Приходить з високо піднесеним жовто–блакитним БОЙОВИМ стягом, на якому власною кров'ю написано: БОГ і УКРАЇНА.

А фелазький рожевий прапор УЦР та її рабські універсали, де не було і згадки про Бога, Україна викинула з прокляттям на смітник історії.

Правда, є ще чимало людей з нової інтелігенції, які ще пишуть слово «бог» з малої букви, але все ж пишуть, с. т. і в їх душах москвичи не могли заплювати це слово над словами. Роки 1941–45 показали, що і ця затруєна москвинами наша нова інтелігенція дуже скоро змінює малу букву на велику в слові «Бог». Чому? Бо ніколи та людина, що забула віру в Бога, **не поверталася** і не повернеться БЕЗ ЖАХЛИВОГО УДАРУ по її безвірності. **Лише по жахливих катастрофах перелякана людина і людство поверталися до Бога**, про що свідчать історичні цикли падіння культур і держав.

Україна той жахливий удар вже дістала. Вона вже доходить до кінця своєї Голготи. А світ ще й не починав того стадного і НЕУХИЛЬНОГО шляху. І лише тоді, коли на місці Нью-Йорку, Парижа будуть догоряти румовища, серед яких блукатимуть напівбожевільні від страху тіні людей, — лише тоді ці жалюгідні тіні опам'ятаються і звернуться до останньої надії — на поміч Всемогучого Бога. Ані на хвилину раніше.

Українці вже чверть століття блукають серед своїх румовищ. Але вони ВЖЕ мають своїх П'ЯТСОТ БЕЗСМЕРТНИХ, які ВЖЕ смертю смерть перемогли. Українці ВЖЕ стали на шлях спасіння; ВЖЕ повернули всі свої надії на Всемогучого Бога.

ПОКАЗАТИ людству цей шлях — це і є місія України.

Показати не гарматами і концентраками, пропагандою і самохвальством. Показати власним ПРИКЛАДОМ. Показати, не примушуючи до нього нікого. Лише бути живим дороговказом для людства. Лише бути живим ДОКАЗОМ того, що ЛИШЕ БОЖІ закони ведуть до «царства Божого на землі».

А поміж Божими законами є закон, який накладає на людей ОBOB'ЯЗОК — ЧИННО ПОБОРЮВАТИ диявола і його визнавців. Християнський обов'язок поборювати сили зла, сили нищення, сили ненависти.

Що є московська нація — ми говорили.

Тому призначення України є також і тримати північних визнавців диявольської віри замкненими в залізній клітці, перед тим вибивши їм вовчі зуби і видерши їхні зажерливі пазури. В 1917 році Україна цього не зробила, хоч могла. Не виконала Божого закону. За це покарав її Справедливий Бог. Тепер виконає.

Це завдання, це призначення не є нове для України. Вона виконувала його тисячоліттями. Протягом тисячоліть Україна нічого іншого не робила, лише започатковувала і розбудовувала ЖИТТЯ на географічних і культурних «диких полях». Скільки разів протягом тих тисячоліть дикі, диявольські сили нищили життя, створене генієм української Нації! Але український нарід не зневірився — сильну бо мав віру. Відбудовував на руїнах нове життя знову, знову і знову.

Скільки-то культурних, духових скарбів роздаровувала наша нація всьому світові протягом тих тисячоліть. Про рештки тих скарбів у Малій Азії, Єгипті, в Європі ми згадували.

Пробувала Україна навернути до Бога і людських виродків — москвинів. На жаль, без успіху. А скільки ж своїх сил витратила Україна на лише цю одну спробу — ушляхетнити звіра-москвина! Хто зродив і розвинув московську літературну мову; хто заклав і розбудував московську імперію, її культуру, — про це ми говорили.

Протягом тисячоліть творчий геній Української Нації все творив і творив нові матеріальні і духові багатства. ЗАВЖДИ ТВОРИВ. НІКОЛИ І НІЧОГО НЕ РУЙНУВАВ.

Він не лише сам творив, але і помагав іншим народам творити.

Бо ж протягом довгих століть Україна своїми грудьми рятувала європейську культуру від знищення її азійськими ордами. Сама спливала кров'ю, а інші народи рятувала.

Сповнювала закон Сина Божого. А скільки української крові пролили саме ті, що їх Україна рятувала. І незважаючи на цю чорну невдячність, українська нація не має в своїй духовості ані тіни ненависти.

Панує закон Сина Божого.

Скільки спокушав диявол Україну взяти приклад з сусідів — Україна не взяла.

Слухала закон Сина Божого.

Яка ж велетенська сила духа в нашій нації! Яка ж велич душі нашого народу. Шляхетна, дійсно християнська нація, — сказав про нас 300 років тому чужинець П. Алепський. Свята правда.

Як могла повстати така велетенська сила Творчого Духа Української Нації? Що скріпило її так дуже?

Зародилася ця сила 10000 років тому з рільничої, ідеалістичної, фактично християнської культури. Скріпила її **безпереривна БОРОТЬБА**. Поклавши на Україну дуже тяжку місію, Бог подбав, щоб Україна НЕ ЗЛЕДАЧИЛАСЯ на своїй багатющій землі, щоб не поклонилася Золотій Мамоні, щоб не прийняла метеріялістичного світогляду. Для того Він і посилав на Україну дикі орди із сходу, заходу, півночі і півдня. Зі всіх чотирьох сторін. Для того післав і В. Леніна з усім, що той кат приніс.

Україна витримала Божу пробу, виправдала Боже довір'я до неї: була Божим знаряддям для рятування людської, християнської культури протягом усієї своєї історії.

Є ним і тепер. Власним прикладом має Україна доказати людству, що лише беззастережне сповнення законів Бога приведе людство до царства Божого на Землі.

Це є призначення України. Виконувала його вона протягом тисячоліть. Виконає і тепер.

З поновленою вірою в Бога і Його закони, з очищеною в огні жахливих страждань останніх 40 років, з непохитною волею виконати визначене Богом її призначення — вступає Україна в нову, велику історичну епоху. Вступає в своїй старій історичній ролі — апостолом Христової Науки. Науки Великої Любови.

Горі ім'єм серця!

Україна здійснює клич п'ятисот Безсмертних:

БОГ і УКРАЇНА!!!

Великдень 1956.

На чужині.

(С. 628-630)

ПІСЛЯМОВА (повний текст)

Усе починається з містики.

III. Пері

Усе в цій книжці є лише фантастичні теорії, божевільна містика і мертве минуле, — скажуть наші сліпі і глухі фелаги («загублена українська людина»). Направду, нещасні, жалю гідні каліки! Нещасні сліпі слимаки, що не можуть бачити великого, як Гімалаї, ясного, як сонце, факту, що власне оті «фантастичні» теорії, оті «божевільні» містики, оте «мертве» минуле — **ВОНИ**, а ніщо інше, **СТВОРИЛИ** реальний ССРСР, з усіма конкретними наслідками для України і світу.

Справді, чи може бути щось більш фантастичне за теорію, містику (панувати над усім світом) народу дикунського, малочисленного, найбільшого матеріально і духовно? А власне таким був (і є) народ московський в XVI ст., коли їхній божевільний чернець Філофей вигадав свою теорію «Москва — III Рим». Божевільна, фантастична аж до комунізму теорія (містика), але **власне вона**, а ніщо інше, привела москвинів на найвищий за всю їхню історію верх їхніх національних мрій — СССР. Ось як навіть справді фантастичні теорії, навіть справді божевільні містики стають конкретно діяльністю.

Також фантастичною теорією та містикою була «теорія» Теслі з Назарету. А в які конкретні форми реального життя вилилася ця містика, знають навіть фелаги, лише не розуміють того, що читають в історії народів.

Так! Правду каже Ш. Пегі, що ВСЕ починається з містики. Це добре розуміли і наші великі прадіди і властиво тому написали золоті, славні сторінки нашої історії, сторінки, що ними пишаються навіть наші фелаги. А написали ті золоті сторінки власне тому, що вони мали СВОЮ містику, СВОЇ теорії, які і привели наших прадідів до Київської імперії, до славної Гетьманщини, до Лицарського Ордена на Запоріжжі.

А все ж не допомогла б москвинам їхня теорія III Риму, якби знайшлася в Європі сила, яка своєчасно обрізала крила тій божевільній московській фантазії, — скажуть наші недовірки.

Так, це правда. Але ще більша правда, якої несила зрозуміти нашим фелагам, це є власне те, що тою силою **мусила** бути, і — історично об'єктивно — **могла** бути **ЛИШЕ** Україна, а ніхто інший. Ми, не знаючи своєї історії, не розуміємо, що власне цю роль **накидала** нам невблаганна історія, байдуже, хотіли ми її чи ні. Ми занедбали цю роль і маємо — цілком логічно — СССР. Нове занедбання цієї історичної нашої ролі призведе до нового СССР під іншою назвою.

А щоб ту роль виконати, то насамперед треба мати СВОЮ теорію, СВОЮ містику, знати СВОЄ минуле. Мав і знав це все наш національний пророк, і тому викликав з «високих тих могил» «лицарів святих» — тіні наших предків. Тому він і вчив «правнуків поганих», що коли вони знайдуть, Що в тих прадідівських могилах заховане, то не журитиметься Мати Україна.

Викликав він — забутих нашими духовними фелагами — тіні великих наших предків. І викликав. Ці «тіні» воплотилися в С. Петлюрах, Є. Коновальцях, Т. Чупринках, М. Міхновських, УСС, УНА, СБУ, ОУН, УПА, Крутах — Базарах, в мільйонах Біласів — Данилишиних — Щербаків, 500 безсмертних Басарабів — Теліг у Кінгірі.

Ці тіні наших предків врятують Україну і світ від диявольської сили на ім'я Московщина, що тепер має маску ССРСР. Врятують не тим, що лише обріжуть крила теорії «Москва — III Рим», але відрубають ті крила разом з головою тої потвори. Так, як, розуміючи свою історичну місію, зобразили наші предки постать патрона Києва — лицаря Михайлика, що відрубав голову диявольському змієві.

Це інстинктивно передчували (і передчують) ВСІ москвини. Звідси їхня скажена лють на все українське. Москвин Н. Бердяєв помітив, що вся московська література пересякнена передчуттям якоїсь катастрофи. Сучасні москвини — всіх політичних кольорів — напружують всі свої сили, щоб запобігти тій катастрофі, заманюючи українців (навіть сучасних Галайд) на спасенний для москвинів старий шлях УЦРади.

Та намарно! Той фелазький шлях Україна вже залишила безповоротно. Кров'ю 15 мільйонів своїх **найліпших** синів і доньок обмила жахливий злочин — зраду своєї еліти. І власне ця кров робить з новітніх Ярем новітніх Галайд. Галайд не лише месників, але й АПОСТОЛІВ СТАРЕЗНОЇ ІДЕЇ. Тої самої ідеї, що її голосив Тесля з Назарету. Тої самої, що є в нашій легенді про Андрія Первозванного в Києві. Тої самої, що нею жили і за неї вмирали наші лицарі Запорізького Ордену, лицарі, що їх викликав Т. Шевченко з могил. Теорія? Містика? Мертве минуле? Чи аж надто реальне життя?

А завтрашню реальну Україну будуватимуть ніхто інший, лише духові діти отих 500 безсмертних містиків з Кінгіру, що на своєму прапорі написали «Бог і Україна». На яких саме основах вони її будуватимуть — продемонстрували переконливо 1938–45 роки. Ті роки показали також аж надто ясно: за ким іде, кого вважає за свій провід обдурений у 1917 році фелагами наш народ. Тому наші збанкотовані фелаги так запопадливо шукають допомоги рідної їм і нерідної (але з доларами) демократії (міжнародної мафії). Даремні їхні надії. Україна — це вже не Малоросія 1917 року. Виросла вже Україна на такого духового велетня, що навіть сили, о небо сильніші за наших швейків, примушені **напружувати** свої сили в боротьбі з Україною, з її власною, українською містикою, що називається **УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ**. Той самий, що його колись вони проголосили каригідним «зоологічним шовінізмом», «бандитизмом» (див.: *М. Грушевський. «Українська Партія соціал-революціонерів та її завдання»*), але потім примушені були містицизмом народу визнати найголовнішу ідею того «бандитизму» — ідею Української Самостійної Держави. Будуть колись примушені тим же народом визнати й інші ідеї української містики. На еміграції вже примушені мовчати за своє «релігія — опіум для народу». Більш того! Примушені навіть ходити до церкви для замилення очей «темного» народу. Така-то сила незрозумілої їм містики. Ніякі сили вже не звернуть Україну зі шляху, що ним веде нашу націю наша власна містика. Містика, що

її творив творчий геній нашої нації протягом тисячоліть. Не зверне вже зі шляху, яким ішла за всіх часів свого розквіту, багатства, сили. Зі шляху, випробуваного тисячолітнім досвідом. Наведемо для ілюстрації приклад, як та містика реалізується в національних емблемах.

Соціалістична УЦРада ухвалила в 1918 році за державне знамено України безхресний тризуб, оточений якоюсь стилізованою рослиною. Тризуби Володимира були з хрестом і без хреста. Який з них символізує ДУХ нашої нації? На це ми відповіли в цій книжці. Але маємо офіційне державне знамено — безхресний тризуб. Чи маємо триматися традиції безбожницької УЦРади, чи маємо шанувати свій глибоко релігійний і християнський народ? Щоб державне знамено (державний герб) України дійсно символізувало справжню Україну, воно мусить символізувати **насамперед** духовість української нації. А вона є наскрізь християнська. Соціалістична УЦРада не мала і не хотіла мати нічого спільного з релігією і тому прийняла безхресний тризуб. Відроджена старезна наша глибоко християнська нація буде мати за своє державне знамено Тризуб, середній «зуб» якого буде **домінуючий** у Тризубі Хрест.

Що символізує рослинка навколо соціалістичного тризуба? Про що вона нам пригадує? Хіба про етнографічні ідеали наших беззубих українофілів; ідеї людей доби національного занепаду України. Державне знамено кожної великої нації символізує, пригадує велич, славу, могутність нації. І наше державне знамено мусить символізувати, пригадувати велич, славу, **БЕЗПЕРЕРИВНІСТЬ ТИСЯЧОЛІТНЬОЇ** нашої **ДЕРЖАВНОСТІ**. А тому знаменові нашої Київської імперії — Тризубові мають асистувати знамена інших діб нашої державности. Праворуч Тризуба має стояти державне знамено нашої Гітितської держави з XVI ст. до Р. Х. — олень, а ліворуч — знамено спадкоємця і продовжувача Київської імперії — Галицько-Волинської нашої держави — лев. Беремо знамено гітитської, а не скитської (або сарматської) діб, бо маємо **оригінальні** гітитські державні документи, а скитських оригінальних не маємо. Таке державне знамено України точно і правдиво символізує нашу старезну націю, її державність від XVI ст. до Р. Х. понині. Символіка, що промовляє до нас великим голосом наших великих предків, випростовує наш зігнутий рабством хребет. А що говорить етнографічна німа рослиночка?

Бог і Україна. В цих двох коротеньких, але ж яких **ВЕЛИКИХ** словах вкладається вся історія, весь зміст життя, вся духовість, дух і душа нашої давньої нації. «Бог і Україна» — це **НАЙВИЩІЙ СИМВОЛ** України. І він **МУСИТЬ** бути і на нашому державному знамені. Слова «Бог і Україна» є **нерозривною** частиною державного знамена України — християнського Тризуба. Клич «Бог і Україна» мусить бути не лише

на державному знамені, але й на кожній монеті Української держави (на американських є слова «В Бозі наша надія»). Цей наш національний клич, наш національний символ мусить **пишатися** над дверима кожної нашої церкви і кожної школи, щоб пригадувати українцям про **зміст і мету їхнього життя**.

Наші науковці донині не дослідили походження і символіки нашого національного прапора. Коли, хто і чому вибрав саме жовтий та блакитний кольори? (Між іншим, мало поширені на прапорах інших націй, але є на єгипетському, перському, шведському, іспанському).

Творчий дух нашого народу створив легенду, яка говорить, що нашу столицю і нашу націю поблагословив ніхто інший, лише ПЕРШИМ апостол Сина Божого. І не лише поблагословив, але й прорік місію України. Чи ж не мусить наш національний прапор символізувати ДУХ нашої нації, що створив саме таку легенду? Якби наша еліта не відірвалася була від духа власного народу, то вона, напевно, була б вибрала національним прапором України ніщо інше, лише стяг Андрія Первозванного, хіба зукраїнізувавши його символіку (блакитний хрест на білому тлі). Замість білого полотнища дали би блакитне, колір неба, символ ідеалістичного світогляду нашого релігійного народу. Символ рілничої культури нашої нації — золотий колір дозрілого збіжжя — символізував би золотий колір Андріївського хреста. Золотий хрест першого апостола сина Божого на блакитному (небесному) полотнищі — це символізувало б справжню Україну та її місію в світі. Дуже велика, дуже глибока символіка! Вона наповнювала б душі українців почуттям національної вищости, національної гордості.

Наша еліта не знала, ЧОМУ творчий геній нашого народу створив легенду про Андрія Первозванного на київських горах. Тому вона не розуміє і донині: **чому** наш народ відкинув, не прийняв інтелігентське раціоналістичне «Хай **живе** Україна!», а створив своє ірраціоналістичне «**Слава** Україні!».

Ми помічаємо тепер, що українська молодь (і селянство) співає «Ще не вмерла Україна» без ентузіазму, якось неохоче. Чому? На це відповідає відповідь на питання: Що є національний славень? А національний славень є квінтесенцією національної гордості, вираз почуття національної вищости, вираз віри в свою націю (раніш персоніфіковану в особі короля). Тому—то слова і мелодія національних гімнів великих націй завжди є урочисті, мужні, тверді, що випростовують у людей зігнуті життям хребти. Люди **мимоволі** стають струнко.

«Ще не вмерла Україна» створили (власне позичили у поляків) наші українофіли — ці типові представники доби занепаду нашої нації: люди національно зневірені («Ще не

вмерла», отже, може вмерти); люди з глибоким почуттям своєї національної меншwartости; люди, що їх характеризуємо тут терміном «фелаги», с. т. раби, які не відчують і не розуміють свого рабства і задоволені роллю погною для панської нації. їхній твір «Ще не вмерла Україна» віддзеркалює цю їхню фелазьку ментальність. І слова, і музика його є жалібною тугою, плачем, сумом, тому не випростовує наші хребти, але ще більше їх згинає, бо той сумний тон і сумні слова породжують **сумнів**, а ніяк певність своїх сил, а національну гордість і поготів. Як би ні! Та ж ті ласкаві «вороженьки» якось зникнуть самі собою, не знати з якої причини «згинуть, як роса на сонці». А вже потім, як вони самі згинуть, то аж тоді «запануєм у своїй сторонці» (не на своїй землі, не у своїй державі, лише в етнографічній, провінційній сторонці). Ми і співаємо цей фелазький стогін меланхолійно, як на панахиді «Зі святими упокой» (недармо ж є там слово «вмерла»), і співаємо розтягнуто, розтягнуто аж до нудоти. Але як тільки починаються строфи «душу й тіло ми положим за нашу свободу», то одразу переходимо на швидке темпо, на бадьорий, чоловічий тон. Чому? Бо ці слова не є словами фелазьків, але словами козаків (тому і згадка про них), а це пригадує нам, що ми НЕ Є фелазьками, і наші хребти інстинктивно випростовуються на саму згадку, що «ми козацького роду».

I. Франко не відривався від духовости українського народу ані на одну хвилину. Часове (за молодих літ) захоплення соціалізмом не захитало його глибоко української духовости. Звідси і характер його «Не пора». «Ще не вмерла» і порівняти не можна з «Не пора». Це — дві протилежності. В «Не пора» нема згадки про смерть, навпаки — «пора для України**жить**»; не ждється, поки «вороженьки» самі загинуть, а присягається — «Ми поляжем, щоб **волю, і славу, і честь...** ЗДОБУТИ — тямки ірраціональні, містика, якої нема і натяку в «Ще не вмерла». Музика бойова, мужня, що випростовує хребти. Отже, не дивно, що «Не пора» було славнем галичан, байдуже, що неофіційним.

«Ще не вмерла» вибрала за гімн України також соціалістична фелазька УЦРада. Вибрали ще гірші за українофілів представники національного занепаду України. Соборність (українських земель) вже є нашою національною аксіомою, і то остільки непохитною, що навіть наші ренегати (і півренегати) бояться одкрито її поборювати, хіба скрито, підло. Галичани мали (і мають) завеликий (в більшості незаслужений) респект до «старших братів» — наддніпрянців і тому не мали відваги «накинути» їм «Не пора», хоч воно о ціле небо вище за «Ще не вмерла» у всіх відношеннях. А це накинення було їхнім (галичан) обов'язком, а не лише правом, бо соборність українські націоналісти розуміють як злиття в одне ціле всього найліпшого, що його мають наддніпрянці і наддністрянці, і викинення на смітник усього найгіршого, що його мають обидва.

Творчий дух нашого народу створив легенду про Андрія Первозванного. І наш геройський, вільнолюбний, певний своєї національної вишості народ був би створив і свій національний славень не менший за легенду про Андрія Первозванного. Тепер до проводу української нації приходить інтелігенція, не відірвана духово від свого народу — вчорашні діти села. І вони покладуть «Ще не вмерла» до музею. Не візьмуть і «Не пора», бо в ньому є принижуюча честь нації згадка про наше колишнє рабство. Натомість прийме такий національний славень, що починається Словом над словами — БОЖЕ, а кінчається гордим «бо ми козацького роду».

А поки що наша еміграція могла би вживати бойове «Не пора», тим більше, що його слова відповідають сучасному станові нашої нації і завданням нашої політичної еміграції. Бо ж, справді, не пора жалібно скиглити, що «Ще не вмерла» саме тепер, коли не може бути найменшого сумніву, що Україна і не думає вмирати; коли не сміємо чекати, аж поки «згинуть наші вороженьки» самі собою, а мусимо самі їх добивати.

Нам скажуть: Мусимо шанувати наші традиції. Тисячі українців вмирали з «Ще не вмерла Україна» на устах. Так, традиції мусимо шанувати. Але які? Бо ж маємо традиції Запорізького Ордену чи УПА і маємо традиції УЦРади, яка хоч би й несвідомо, але фактично була ворогом України (її державної самостійності). Чи маємо і тепер шанувати традиції і закони ганебної пам'яті угодовецької УЦРади? Тисячі українців вмирали з «Ще не вмерла» на устах. Так! Шануємо їх пам'ять. Але ж не менше вмирало українців (і довше) з «Боже, царя (або цісаря) храни» на устах. Також традиції.

Безхресний тризуб і Тризуб — Хрест з Оленем і Левом.

Прозаїчний блакитно-жовтий прапор і містичний Золотий Хрест першого апостола Христового на блакитно-небесному тлі.

Похоронний гімн, що починається «Ще не вмерла», і бойовий славень, що починається «Боже Великий».

Клич «Хай живе» і клич «Бог і Україна».

Кирило-Методіївське братство здитинілих українофілів і Братство Тарасівців — духових нащадків Запорізьких Лицарів.

Карикатура-брехня І. Рєпіна, і правда-факт Л. Перфецького.

Портрет мужика в кожусі та шапці в українському гетті і пам'ятник генієві України в столиці найбільшої чужої держави.

Україна — етнографічно-музейна тямка і Україна — світова потуга.

Михайло Драгоманов і Дмитро Донцов.

Почуття своєї національної меншwartости — фелазтво і почуття своєї національної вищости — аристократизм.

Земля і небо.

Ось у якому напрямі веде нашу стародавню і вічно молоду націю містика українського націоналізму. І коли кожний український школяр РОЗУМІТИМЕ, ЧОМУ біля Тризуба–Хреста стоїть насторожі Олень і Лев; ЧОМУ національний стяг України має хрест першого апостола Сина Божого; ЧОМУ національними барвами України є блакитна та золота; Чому українці мають національний клич «Бог і Україна»; коли кожний наш школяр буде розуміти ЖИВУ мову «мертвих» могил своїх предків; коли збагне велику містерію життя — «Смертю смерть переміг» і, нарешті, найголовніше з найголовнішого — коли кожний наш школяр буде розуміти премудрість законів Творця всього видимого і невидимого і жити за ними — тоді всі сили пекла, всі диявольські сили цілого світу не переможуть України.

Що більше! УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ ЇХ.

(С.632-639)

ЗМІСТ

Передмова	3
Вибірка цитат по окремим розділам книги Павла Штепи «Українець і Москвин»	12
АНОТАЦІЯ	12
ВІД ВИДАВЦІВ ДРУГОГО ВИДАННЯ	12
<u>I ВСТУП</u>	14
<u>II СИЛА НАЦІЇ</u>	14
<u>III ПОХОДЖЕННЯ І ВДАЧА МОСКВИНА</u>	16
<u>IV РЕЛІГІЯ МОСКВИНА</u>	18
<u>V МОСКВИНИ І ТАТАРИ</u>	18
<u>VI МОСКОВЩИНА І КИЇВСЬКА РУСЬ</u>	19
<u>VII МОСКВИНИ І НІМЦІ</u>	20
<u>VIII ЧУЖИНЦІ ПРО МОСКВИНІВ</u>	23
<u>IX СПРОБИ ЦИВІЛІЗУВАТИ МОСКВИНА</u>	24
<u>X МОСКОВСЬКЕ ДВОРЯНСТВО</u>	25
<u>XI ЗАКОНИ СПАДКОВОСТІ</u>	27
<u>XII КУЛЬТУРА І ЦИВІЛІЗАЦІЯ</u>	28
<u>XIII КУЛЬТУРНА ЕЛІТА В МОСКОВЩИНІ</u>	29
<u>XIV ДУХОВІСТЬ МОСКВИНА</u>	33
<u>XV НАЦІОНАЛІЗМ МОСКВИНА</u>	34
<u>Частина II</u>	39
<u>XVI ПОЛІТИЧНИЙ БІК ІСТОРІОСОФІЇ</u>	39

<u>XVII ІМ'Я РУСЬ</u>	48
<u>XVIII СПОКОНВІЧНА УКРАЇНА</u>	53
<u>XIX УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА СКИТСЬКОЇ ДОБИ</u>	54
<u>XX УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА САРМАТСЬКОЇ ДОБИ</u>	56
<u>XXI УКРАЇНСЬКА БОСФОРСЬКА ДЕРЖАВА</u>	57
<u>XXII ПРАУКРАЇНЦІ ПОЗА УКРАЇНОЮ</u>	58
<u>XXIII ЗАЙДИ В УКРАЇНІ</u>	60
<u>XXIV ДЕРЖАВНИЦЬКА ТРАДИЦІЯ УКРАЇНИ</u>	61
<u>XXV ЧУЖИНЦІ ПРО УКРАЇНУ</u>	64
<u>XXVI ДЕЩО З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ</u>	64
<u>XXVII НИЩЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЩОСТІ</u>	65
<u>XXVIII УКРАЇНА — МОСКОВСЬКА КОЛОНІЯ</u>	66
<u>XXIX УКРАЇНСЬКА ЕЛІТА XX ст.</u>	67
<u>XXX ТРАГЕДІЯ УКРАЇНИ 1917 РОКУ</u>	68
<u>XXXI ДОБА ДИРЕКТОРІЇ</u>	76
<u>XXXII УКРАЇНСЬКА ЕМІГРАЦІЯ</u>	77
<u>XXXIII УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ</u>	81
<u>XXXIV ТВОРЧИЙ ДУХ УКРАЇНИ</u>	81
<u>XXXV ПРИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНИ</u>	84
<u>ПІСЛЯМОВА</u>	87